

Bta

a **440** m

SOBRE EL NIVELL DEL MAR
(LA REVISTA D'OLOT)

Biblioteca
Marià Vayreda

Carrer del Patí, 2
Tel. i fax: (972) 26 11 48
07800 OLOT (Girona)

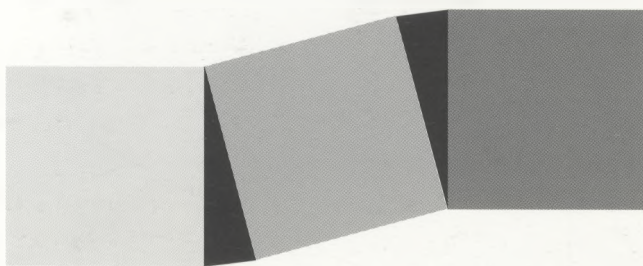
MAIG 68: 30 ANYS

COMERÇ I PEATONALITAT
ENTREVISTA KIM DOMENE

30

Generalitat de Catalunya

Ara és demà

ENTRE TOTS, FEM ARA LA CATALUNYA DEL FUTUR

Si mires Catalunya amb els ulls posats en el demà veuràs un país capdavanter a Europa. Sense cap mena de fronteres. Un país on poder gaudir de tots els avenços en infraestructures i comunicacions. Com són l'arribada del tren d'alta velocitat o la fibra òptica. A Catalunya tenim nous reptes, importants projectes i molta feina feta. Però entre tots continuem treballant perquè el que fem ara faci que Catalunya demà sigui encara millor. Més acollidora i respectuosa amb la natura. Amb una cultura enfortida com a signe d'identitat d'un poble. Amb capacitat d'influència en l'àmbit europeu i mundial. Un país a la nostra mida i a la de les generacions futures. **Perquè, a Catalunya, ara és demà.**

[30]

JUNY / JULIOL
1998

4	Política Bramon, Barnadas, Fargas, Llorens
6	Crònica del Ple Juli Clavijo
8	Notícies J. Serrat
10	Contra l'Eix Vic-Olot A. Rubirola
11	OFF / ON Comerç Isabel Brussosa, Barnadas,...
15	El Maig del 68 J. Clavijo, J. Pujiula, J. Capdevila
24	Ausiàs Marx Àngel Parada
25	Entrevista: Kim Domene Pep Fargas
32	Cornamusam Carles Batlle
36	Cinema Batlle, Barti
38	Teatre P.F.
40	Cultura Diversos

Coordinació: X. Rusalleda
Consell de redacció: Juli Clavijo, Pep Fargas, Meius Ferrés, Marta Masó, Àngel Parada, Sergi Navarro, Albert Rubirola, Joan Serra, Jordi Serrat.

Edició: Associació L'Au cal.ligràfica
C/Valls Vells 15 Olot. Tel/FAX 269802
Concepte portada: Kim Domene
Il·lustració conte: Xavier Bulbena
Fotografia d'autor: Pep Cuesta
Impressió: Impremta Aubert

Dipòsit legal: GI-801/95

Juny-Juliol 1998

[EDITORIAL]

SONA EL TELÈFON... QUI HI HA A L'ALTRE COSTAT?

Misterioses trucades telefòniques han trencat els descans i el recolliment familiar de més d'un olotí.

Misterioses trucades telefòniques han preguntat sobre el nom del futur batlle de la ciutat, han fet valorar de l'u al cinc els regidors de CIU i alguns regidors de l'oposició, i han demanat d'adjectivar personatges tals com la Sra. Isabel Brussosa o la Sra. Anna Plana.

Més d'un a mirat el calendari, però no! No som a 28 de desembre, sinó a un any i escaig de les properes municipals. Algú té diarrea o pateix d'estrenyiment. Però, qui? es pregunten els olotins. Imagineu-vos-ho, qui pot ser sinó!

Comencem d'hora! Els amics de CIU no ho tenen gens clar, Déu ens agafi confessats, en veurem de totes i veurem com es gasten els diners per tots costats. Ja que no saben què fer amb la ciutat, doncs som-hi: una llarga campanya, caramels, fotografies en color i regals múltiples, altra cosa no faran (de fet hom es pregunta si altra cosa saben fer). La batalla d'Olot està servida!

CIU pot perdre l'alcaldia.

Els isabelins no dubten: la Isabel de primera, i l'Anna Plana que ara va d'amistançada de la primera dama en un lloc destacat (uns mesos endarrera la situació no era aquesta, però no us espanteu, en veurem de tots colors). En Carles Llorens i els joves lleons li tenen ganes a la primera cadira, però l'aposta no agrada, en tot cas de segon i a veure-les venir, que de més verdes en maduren. Per Unió els seus són els millors, ells sí que tenen alcaldables per donar i vendre, però sortosament per a tots sembla que de moment clamen en el desert (i així sigui!, diuen a missa)

Els no-isabelins sembla que comencen a tenir-ho clar: si no hi ha fitxatge olotí busquem-lo fora! Mitjana edat, professió liberal, de família coneguda i amb despatx a Barcelona però amb interessos a Olot. El candidat està perfilat, el nom? No us caldrà rumiar gaire.

Isabelins i no-isabelins i la ciutat sense nord, poc importa! Les eleccions no es poden perdre, la resta són punyetes!

Faltats de lideratge s'han inventat un sainet. La cosa és ben fàcil: que se'l facin, però que no ens molestin amb trucades inoportunes.

TBB, COALICIÓ CONSERVADORA

Per a un foratser, la política local deu resultar difícil de comprendre. Me n'adono llegint les notícies de premsa que han aparegut en relació al projecte de Museu dels Volcans que va ser presentat el passat 17 d'abril. Els diaris en van parlar molt. S'hi referien com a un projecte ambiciós que podria tenir una repercussió que superaria l'àmbit comarcal i fins i tot nacional.

El promotor de la iniciativa, Santiago Vilanova, deia que podria ser una referència a nivell europeu. Per tirar-lo endavant, hi havia, òbviament, una dificultat important: el pressupost.

Després d'haver informat del projecte, els mitjans van posar el micròfon davant dels diferents partits polítics presents a l'Ajuntament olotí. L'alcaldesa, Isabel Brussosa, va dir que valorava molt positivament la proposta i, per bé que n'assenyalava la dificultat, afirmava que calia estudiar-la. Correcte! Res a dir! El més curiós va ser, però, que Trincheria, Barnadas i Bramon (a partir d'ara TBB) es manifestaven amb una rara unanimitat: el projecte era irrealitzable. No era precís dedicar-hi major atenció. Tots tres coincidien també a assenyalar que el que calia fer era reforçar la línia de treball que està duent a terme el Parc Natural de la Zona Volcànica.

Des de fora, deu ser difícil entendre el funcionament de la coalició TBB. Deu ser difícil entendre que PP, ERC i PSC-PSOE actuïn de manera cada vegada més coordinada i compacta. Els que coneixem els intrínquils de la política local sabem que, en tot plegat, hi ha

un importantíssim component personal. En segon lloc, existeix també, i ben clarament, la voluntat de fer un front antiCiU.

Sobretot hi ha, però, una evident actitud conservadora que passa per sobre de les ideologies que cadascun dels membres de la coalició TBB professa. Hi ha, en definitiva, una incapacitat absoluta per pensar en escenaris de futur, per imaginar projectes ambiciosos per a la ciutat. És inevitable, en aquest sentit, recordar com TBB van oposar-se a tants d'altres projectes que, avui, són una brillant realitat. Crec que en el seu moment, van ja votar en contra de la compra de can Joanetes que avui ens permet tenir un ajuntament digne a la ciutat. Sé segur, en tot cas, que van oposar-se a la Biblioteca

Marià Vayreda, una iniciativa encertada es miri per on es miri. I que s'han mostrat del tot contraris a Olot Televisió..., i fins i tot al Museu de la Fauna de la Garrotxa.

És aquest un balanç tan remarcable que pot dir-se amb tota contundència que PP, ERC i PSC-PSOE, més que ser l'oposició municipal són una oposició a la ciutat. El trist del cas és que, quan els projectes finalment van endavant, malgrat la seva oposició, Trincheria, Barnadas i Bramon han d'entrar a la inauguració per la porta de darrera i amb la cua entre cames.

Els sectors més dinàmics de la ciutat en comencen ja a estar cansats. I jo dic: s'ha de donar una oportunitat al Museu dels Volcans. No en va, pot ser una infraestructura que catalitzi algunes de les polítiques que cal fer a la comarca en els propers anys: polítiques de mediambient, turístiques, educatives... És segur, en qualsevol cas, que no es pot descartar tal i com ho fa TBB.

Carles Llorens

EL NOU MUSEU DELS VOLCANS

En Santi Vilanova ens ha fet arribar als diferents grups polítics de la ciutat el projecte d'un gran Museu dels Volcans, funcionant dins d'un edifici emblemàtic, tant per arquitectura com per l'ús de noves tecnologies, amb un pressupost estimatiu de 2.000 milions i que hauria de situar-se en els terrenys de l'antiga Granja Soldevila. És una proposta atractiva perquè planteja una estratègia per situar a Olot dins del mapa de ciutats clau de Catalunya i dins dels fluxos econòmics i culturals principals del segle XXI i, a més, és una proposta feta

generosament cap a la ciutat. Per això cal donar l'opinió, encara que corri el risc d'equivocar-me.

Sincerament, crec que, tal com està plantejada, no és viable. Insisteixo que el problema es troba en el camí i no en l'objectiu amb el qual tots estem d'acord.

Així començaré un fil argumental quasi idèntic que el que em va portar a respondre el mateix a la proposta de «La Factoria de les Arts» que ens proposava en Xevi Rusalleda en el mateix espai de la Granja Soldevila.

Perquè trobo el projecte poc viable econòmicament, tant per la inversió, com pel manteniment com per les poques possibilitats d'ampliar sobtadament el turistes potencials i perquè sóc més partidari de treballs que parteixin del que ja s'està fent que no d'idees d'impacte. Treballs que es fan des del Parc Natural dels Volcans i des del Museu Comarcal, com de propostes que el grup del PSC portem fent des de fa temps a la ciutat, potenciació del Montsacopa, ampliació del Parc Nou i dinamització dels estudis

superiors.

Com en aquell article, torno a trobar-me amb el mal gust de boca de pensar que potser estic contribuint a deixar de banda un projecte brillant per a la ciutat. Sempre esclau de la frase del maig del 68, «sigues realista, demana l'impossible» o l'altra dels manuals d'autoajuda americans «voler és poder» També com en aquella ocasió hauria de dir que les grans idees no es poden limitar a ser això, idees, sinó que cal avalar-les amb estudis quantitius i fiables sobre els clients potencials, el cost i la financiació. En tot cas i com que no vull repetir-me faré com en Jesulín de Ubrique que tot ho acaba explicant amb un cas de toros, fent-ho doncs a la meua manera, parlant de bàsquet.

Tothom que hagi fet d'entrenador en un partit sap que cadascun dels espectadors és un entrenador en potència que pensa i molt sovint et diu què hauries de fer, quina defensa caldria fer i quins jugadors hauries de posar i treure del camp. Quan algú em xiuxiueja a l'orella o crida des de la grada, que per què no trec a en Mengano i hi poses a en Sutano que tira molt millor? Procuo pensar si, honestament, té raó i acabo fent el que crec millor. Però sempre relativitzo la transcendència d'un fet puntual. Perquè, un canvi oportú, pot fer-te guanyar un partit però només el treball amb l'equip, la planificació a llarg termini i l'entrenament dia a dia pot fer que l'equip millori en tots els seus aspectes.

Per cert, gairebé sempre, el canvi del jugador no funciona.

Albert Bramon
Cap del Grup Municipal del PSC

UN ZERO EN GESTIÓ DE PERSONAL

Per llei els funcionaris de l'administració pública no poden treballar durant les seves hores lliures en una altra feina sense demanar permís a la corporació local. L'objectiu d'aquesta limitació és que la ciutadania -o sigui el Ple municipal- pugui decidir si la feina pública que realitzen i la privada que volen realitzar és compatible. El costum del nostre Ajuntament és donar la compatibilitat a tots aquells treballadors municipals que vulguin desenvolupar una altra feina que o bé no tingui res a veure amb la que exerceixen a l'Ajuntament -un arquitecte que volgués tocar en una cobla- o bé que la pensin exercir lluny d'Olot -un advocat que volgués obrir un despatx a Platja d'Aro-. L'Esquerra, tanmateix, no està d'acord amb aquest criteri. O més ben dit, no estem d'acord amb els resultats obtinguts després d'aplicar durant anys aquest criteri tan laxa. Efectivament, ens preocupa i ens desagrada que molts dels alts funcionaris de l'administració (advocats, arquitectes, enginyers, tècnics mitjos, ...) que són precisament els més ben retribuïts, treballin a les tardes en altres feines públiques o privades. Primer per un criteri general de solidaritat laboral. Nosaltres som fervents partidaris de repartir el treball i per tant desaprovem que una persona acumuli càrrecs i salaris mentre molts d'altres no tenen feina. Segonament per un criteri més pràctic d'eficiència, ja que és evident que una persona que fa dues jornades de treball complementàries va més cansada, té més preocupacions i inevitablement no pot estar tan per la feina com una que té dedicació exclusiva. És per això que en el darrer Ple el nostre grup es va oposar a que es concedissin les darreres demandes de compatibilitat presentades i va proposar que es prenguessin les mesures necessàries perquè els treballadors

municipals no "volguessin" treballar en altres feines. La nostra proposta concreta -tot i que estem oberts a trobar altres vies- era desincentivar salarialment la pluriocupació modificant el Complement Específic i el de Productivitat que cobren tots els funcionaris de tal manera que aquells funcionaris que treballessin en altres administracions (la plana major de l'Ajuntament -Secretària, Vice-Secretari i Interventor-) o a l'empresa privada (un arquitecte, aparelladors, economistes, un assistent social i algun altre) acabessin cobrant menys que no aquells homòlegs que tenen dedicació exclusiva. Aquesta nova proposta s'engloba en l'endèmica demanda republicana de revisar l'actual política de personal i el seu corollari que és la política salarial. En síntesi a criteri nostre: s'ha d'acabar amb la discriminació salarial i la restricció de drets que pateixen els treballadors municipals dels patronats i organismes autònoms (guarderies, esports, cultura, ensenyament...) i per tant equiparar-los immediatament amb els de la casa gran, s'han de buscar sortides per alliberar l'organigrama municipal d'alts càrrecs prescindibles -transferint-los als organismes autònoms en substitució dels càrrecs de confiança que s'han triat a dit i que arriben a cobrar veritables fortunes-, s'ha d'acabar amb els privilegis injustos que gaudeixen certs funcionaris (complements de productivitats inflats i no justificats) fruit de pactes immorals o de decisions equivocades, s'ha d'acabar amb les hores extraordinàries i les sistemàtiques gratificacions especials per activitats fora d'horari. En definitiva, cal gestionar millor l'Ajuntament.

Joan Barnadas i Puigferrer

RAMBLEJANT PEL FIRAL

Mentre els comerciants de la Plaça Major van a la gonya amb la Sra. Alcaldessa, per saber on ballaran els gegants quan la plaça sigui un pàrquing monumental, els pocs turistes que ens visiten i alguns olotins que no fugen, busquen adelerats on resguardar-se de la calor que s'abat sobre Olot les tardes d'estiu.

Visitats els museus i les gasolineres, i un cop assabentats que la piscina pública d'Olot és a Les Preses, no els queda altre opció que buscar aixopluc a l'ombra dels plàtans del Firal que ells, en un error delator, en diuen la rambla.

Una rambla és un passeig, generalment arbrat, que sol aprofitar el traçat d'una riera, d'aquí li ve el nom, i que és abundant en totes les poblacions costeres, no només a Barcelona com creuen els integristes del garrotxinisme.

Un firal, per contra, és el lloc on es celebren les fires i els mercats. Pot tractar-se d'un carrer però els firals més emblemàtics, Balaguer, Vic o Cardona per exemple, busquen les places i els espais amples, que afavoreixin la trobada, el diàleg, el negoci. Són els hereus del fòrum romà, i resulta ser l'espai públic on els ciutadans materialitzen el seva identitat col·lectiva.

El nostre firal, massa curt per ser una rambla - observeu els passejants com prolonguen el periple pel carrer major - i absolutament desdibuixat per ser una plaça - voreres, bitlles, motos estridents i cotxes aparcats, amaguen el seu perfil autèntic - ens resulta incòmode i encara que, tant forasters com olotins l'usem com a tal, a la fi, tots en sortim amb un cert aire de decepció.

Ara fa cinc anys, quan l'Anna Manel la va col·locar-hi una instal·lació de l'Artista del mes, van sortir defensors del pot de les essències olotines que consideraven un greuge intolerable les taques de pega sobre el paviment que, segons l'Ajuntament, s'havia d'arrencar de manera imminent. Mai més no se n'ha sabut res, el paviment segueix sent el mateix - una mica més esquarterat per les arrels dels plàtans que malden per sortir de terra - seure a prendre la fresca o a sopar en alguna de les moltes terrasses dels bars, resulta un torment per les orelles més acostumades, passejar-hi amb criatures una temeritat que pot acabar amb el nen sota les rodes, comentar l'obra en sortir del teatre un perill, comprar el diari un exercici atlètic de salt de moto, contemplar la font del mil·lenari una agressió a la sensibilitat més endurida i l'illa peatonal davant del Casino, senzillament, una ridícula. Ni tan sols els dilluns al matí, en plena activitat comercial, es talla la circulació de vehicles que, invertint direccions i amenaçant venedors i compradors, poden anar fins al davant mateix de l'Ajuntament.

Vet aquí com un espai que hauria de ser per a tothom ha quedat per a no ningú. L'Ajuntament, que hauria de promocionar els espais públics on el ciutadà exercís la relació, l'entesa i el diàleg, sembla que consideri el Firal com un bon lloc per a recaptar les almoines de la zona blava. Els «anti-pega», sensibles defensors del paviment, han desaparegut.

Pep Fargas

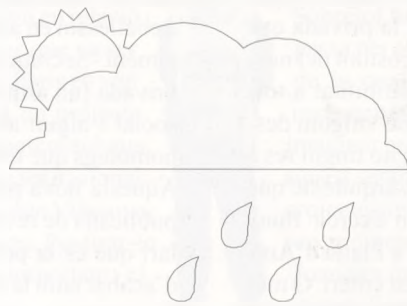
81 milions per al Nucli Antic

De qui és la torre de defensa situada a Sant Francesc? Aquesta va ser la pregunta que formulà Albert Bramon i que va quedar sense resposta quan l'alcaldeessa Isabel Brusosa va comunicar que es demanaria una subvenció per consolidar-la i fer una escala interior per pujar en una plataforma des de la qual es podrà veure una panoràmica de la Ciutat i dels seus voltants. Potser s'hauria de fer una recerca per regularitzar la seva titularitat. Tot seguit el ple va aprovar les tarifes que regiran enguany a la Fira de Sant Lluc i que varien des de les 1.450 ptes per m² per als stands d'automoció fins a les 15.000 dels que estiguin al pavelló de medi ambient. Miquel Macias va proposar que es tinguessin en compte les entitats d'Olot a l'hora de facilitar-los l'accés a la Fira, a la qual cosa accedí el regidor Morera.

Aprovació definitiva de les contribucions especials per a les obres de remodelació dels carrers Sant Esteve, Major, Carme i places rector Ferrer, Major i del Conill

L'Ajuntament ha sabut rectificar en un projecte que havia aixecat molta polseguera entre el veïnatge del centre d'Olot. El cost definitiu és de 81.045.403 ptes, per al qual el Ministeri de Foment atorga una subvenció de 20.400.000 ptes.; d'aquesta manera les contribucions especials cobriran el 62,12% de l'obra, és a dir, 37.672.924 ptes. que seran repartides per metre lineal de façana. Tots els grups van estar-hi d'acord, si bé el portaveu del PSC va demanar a l'alcaldeessa que negociés amb la rectoria de Sant Esteve unes concessions; es referia al quadre del Greco, a canvi del tractament específic en les contribucions que hauria de pagar l'església. Altres contribucions especials aprovades varen ser les del passatge Ramon Llull, la Plaça Campdenmàs i Trabucaires.

L'unanimitat es va trencar en la proposta d'acord referida a l'aplicació de la llei d'incompatibilitat al personal de l'Ajuntament, car per a IC-V, havent-hi tanta gent en atur, no era lògic que una persona pogués tenir més d'una feina i perquè,

a més, el coordinador d'universitat ha de tenir l'exclusiva; per a ERC l'exclusivitat s'hauria d'aplicar sense exclusions a tots els alts càrrecs de l'Ajuntament, els quals, en tot cas, haurien de tenir un complement específic per incentivar la dedicació exclusiva. Al respecte va demanar quins criteris seguia l'Ajuntament per atorgar els complements específics; pregunta que el regidor Joan Corominola no va saber respondre. El PSC va estar d'acord amb les anteriors posicions, que va completar dient que no s'hauria d'acceptar treure la incompatibilitat al Cap de la secció d'Ingressos i encara menys per dedicar-se a una feina que, tot i que radica a Girona, està relacionada amb el camp immobiliari. En un altre tema, la modificació del Pla General del sector carrer Prat Forga, ERC va votar negativament en solitari, car entenia que les modificacions puntuals no poden fer-se sense tenir en compte la situació de tota la ciutat, a banda que la solució urbanística que es proposa no és bona. Sí que va haver-hi unanimitat en el projecte d'urbanització del carrer Àngel Guimerà, on les propostes del portaveu del PSC, que es tingué en compte l'arbrat i el tipus d'enllumenat a instal·lar-hi, foren recollides pel regidor Bassols.

La tanca que no tanca

Amb l'abstenció d'Iniciativa-els Verds, es va aprovar inicialment el Projecte d'adequació del recinte Firal, sector de l'Estació. Tanmateix, tots els grups de l'oposició, excepte el PP, varen expressar les seves crítiques a un projecte que té un cost molt elevat, més de 50 milions, dels quals 12 són per a una tanca que té la particularitat de... no tancar el recinte. La conclusió d'aquests grups era que el

projecte no era prioritari per a Olot. El responsable de la Comissió Informativa d'Urbanisme va assegurar que la tanca era per evitar la circulació i l'Alcaldeessa que era un projecte necessari, malgrat el seu cost i que, a vegades, s'havia de ser agosarat.

Aprovació definitiva de la remodelació urbanística de les places del Rector Ferrer, Major i del Conill i dels carrers Sant Esteve, Major i Carme

L'equip de govern va presentar aquest projecte després d'haver arribat a un acord amb l'Associació de Veïns i Comerciants del Nucli Antic que havien presentat una al·legació al projecte inicial. El resultat d'això és una sèrie de modificacions, com la desaparició dels contenidors soterrats i un tractament menys radical per a les places. Respecte a això Miquel Macias es va abstenir perquè vol una Plaça Major peatonal, i amb la remodelació s'ha perdut una bona oportunitat. En la mateixa línia, però votant a favor, va expressar-se Joaquim de Trinxeria, que va criticar que l'equip de govern hagués cedit tant en la Plaça Major. Joan Barnadas va estar d'acord amb els canvis i demanà atendre el problema de la recollida selectiva de les escombraries. Albert Bramon, per la seva banda, es lamentà de la falta d'imaginació per resoldre una obra emblemàtica per a la ciutat d'Olot i es mostrà bel·ligerant en el tema de l'aparcament a la Plaça Major, que s'hauria de prohibir excepte pel que fa a la càrrega i descàrrega. Demanà, d'altra banda, que si al centre d'Olot es treuen els contenidors soterrats perquè no es veuen clars, per què no es fa el mateix a Sant Pere Màrtir? El senyor Bassols i Isabel Brussossa li van respondre que en aquest barri no hi havia tanta activitat comercial i que al centre aquests contenidors no són estètics.

De la resta de punts del Ple val la pena ressenyar que la declaració de ruïna de l'immoble situat als números 6 i 8 del carrer Fontanella va quedar «sobre la taula», és a dir, va ser retirat per l'equip de govern davant de l'oposició ferma del regidor De Trinxeria del PP, el qual va negar a l'Ajuntament tota legalitat per fer una actuació d'aquest tipus i més quan els propietaris volien rehabilitar l'edifici.

Les fonts contaminades, veïns inexistent que opi- nen i Televisió Garrotxa

En l'apartat de precs i preguntes, va ser aprovada una moció a favor del referèndum al Sahara i de suport al poble sahrauí. La moció del PSC que demanava un balanç de la situació d'asfaltat dels carrers de la ciutat i una programació a curt i mitjà termini d'una actuació de reposició i millora dels mateixos va ser rebutjada per CiU amb l'argument que ja s'actuava dia a dia i la presentació d'una relació de carrers amb els forats existents a l'asfaltat, inclús les seves mides, cosa que va motivar una certa estranyesa a propis i adversaris per la seva novetat. Tampoc no va ser aprovada la del grup d'Iniciativa-Els Verds que encarregava una anàlisi del Fluvià i de les fonts del Municipi. Miquel Macias va acusar l'equip de govern d'incompliment de la legislació i de ser responsable d'un delictes contra la salut pública. La resta dels grups li varen donar suport, però Santi Vizeren va argumentar la seva negativa dient que la xarxa s'estava treballant per Medi Ambient i perquè les anàlisis del 95 al 98 són totes correctes. Va donar la sensació que no convencia a ningú. Macias va demanar per la preparació de la policia i dels mossos per agafar serps, però va quedar clar que Josep Rigall no en sap res de tot això. Quant a una altra pregunta, la tala d'arbres a Sant Pere Màrtir, Vizeren va dir que eren uns arbres, es tractava d'uns «pobres xipresos» que no tenien cap interès especial. Albert Bramon demanà a l'equip de govern sobre l'entrada a Ona Catalana i les subvencions a TVG; l'alcaldesa va dir que l'associació de les emissores de ràdio està donant més beneficis i que a la televisió se li han donat tres milions i fins a l'octubre no cal pagar res més. Joan Romero demanà quan vindrà el President, tal com té costum a inaugurar la depuradora. Isabel Brussosa digué que no vindria. I a una pregunta de Josep Guinart sobre l'estat de la circulació després que s'hagués prohibit la direcció pel Pou del Glaç des de l'Hotel Borrell fins al Passeig de Barcelona, Josep Rigall va dir que ho havia consultat als veïns i ho veien bé. La pregunta que se'ns acudeix és: Qui són aquests veïns?, perquè després de l'hotel hi ha la Telefònica, l'Intermarché i una torre que té la seva entrada pel Passeig. Potser es referia en Rigall als veïns que passen a peu? Misteri.

➡ **Juli Clavijo**

CONVIVÈNCIA

En el passat article parlava del conflicte com a origen de les relacions humanes pel que fa a la política. Es tracta d'autoimposar-se unes normes que permetin al màxim nombre d'individus entrar dins el marc comú, el grup.

Qualsevol sistema social deixa fora del seu horitzó les formes de vida que no considerem acceptables socialment. Moltes vegades en aquesta definició de la pròpia cultura hi entren consideracions morals que enfosquegen la vida col·lectiva amb prejudicis difícils de superar.

El títol d'aquest text ja desvetlla les meves intencions, però encara queda en un indret vague i obscur. El principi de convivència no pot ser un document transmès al llarg de la història, hauria d'anar-se reformulant segons les necessitats que sorgeixin. La voluntat d'un principi que no sigui escrit radica tant en la modificació de la conducta individual com en els trets definitoris d'una societat. Sembla que estem obligats a entendre'ns. Només cal veure un telenotícies o fullejar un diari per adonar-nos que realment la tesi que he plantejat és falsa. I tant es manifesta en conflictes bèl·lics com en els de Kosovo o Palestina. El desig d'esclafar el contertuli que porta la contrària és més gran que el desig de viure en pau. O els problemes que tenen les parelles de fet en les societats actuals ens mostren que encara no disposem d'una consciència clara de la responsabilitat i la capacitat de decisió d'un grup social concret. O si volem treure paraules majors es pot parlar d'injustícia. Aquest i molts més prejudicis els arrosega la societat per motius religiosos o culturals. O simplement el costum de considerar indigne un tipus de vida.

➡ **Miquel Pascal**

CLÍNICA
DENTAL

DR. TOMÀS BOIX I SANS

ESTOMATÒLEG

METGE DENTISTA

Col·legiat nº 2256

Consultes hores convingudes

CLÍNICA DENTAL

C. Sant Rafael, 35, 1r-1a

- Casa Batlló -

Tel. 26 95 19

17800 **OLOT** (Girona)

COM MÉS PETITA ÉS LA NOU... MÉS FRESSA REMOU

“ Abans no comenci l'estiu i les informacions cada vegada vagin a menys, els nostres governants encara han tingut temps de pensar quatre idees brillants que tot seguit passarem a comentar. Des d'un projecte per evitar que els coloms ho empastifin tot, passant per unes enquestes que després neguen haver fet, l'invent de posar timbres dalt de la muntanya, idees per minvar el consum de begudes alcohòliques durant les festes fins a l'invent de les aigües laxants de la Garrotxa ”

BEUDA S'EMPLENA

Segons un estudi encarregat pel Consell Comarcal, l'abocador de deixalles de la Garrotxa quedarà del tot ple l'any 2008. Així doncs, abans de deu anys, s'haurà de trobar un nou emplaçament. Tot i que aquesta solució tard o d'hora ha d'arribar, el biòleg que ha fet l'estudi considera que la vida de l'abocador es podria allargar si es portés a terme una recollida selectiva de les deixalles.

El problema és evident. Si tot just una petita part de la població comença a utilitzar els contenidors de paper, de vidre o de llaunes, és difícil esperar que aquesta selecció de les deixalles encara sigui, si cal, més estricta.

El més fàcil és pensar on posarem el nou abocador comarcal; i si de cas ens toca prop de casa, el millor serà preparar bosses d'escombraries per tirar-les pel cap del President de torn.

Encara que si això ha de passar d'aquí a només deu anys, el més probable és que encara li torni a tocar el rebre a en Pujol.

COLOMS RESTRETS

La regidoria de Medi Ambient d'Olot té previst portar a la pràctica un mètode experimental per evitar les defecacions dels coloms. El sistema consisteix en instal·lar tot de punxes a les finestres i obertures dels edificis, impeding així que els coloms hi puguin fer niu. De moment el sistema s'aplicarà a la casa Trincheria i, si funciona, a la resta d'immobles municipals.

De totes maneres, encara que els coloms no puguin aturar-se a fer de ventre, si molt els apreta, el més probable és que facin punteria a ple vol. I si per culpa de l'experiment hem d'anar pel Casc Antic amb paraigües encara que no plogui, només falta que els botiguers se'n assabentin; llavors sí que hi haurà cagarel·la. I no pas de colom, precisament.

RESCATS A COPS DE TIMBRE

La direcció general d'Emergències i Seguretat Civil de la Generalitat, ha posat en marxa un pla pilot consis-

tent en instal·lar indicadors i timbres d'alarma a l'Alta Garrotxa, per reduir el risc d'accidents, així com facilitar i agilitar les tasques de rescat. De moment, el primer pulsador s'instal·larà al Salt del Brull, a Sant Aniol d'Aguja, i caldrà que algú l'hagi de fer servir per saber si tot plegat funciona.

Segur que més d'un curiós se'n sorprendrà de trobar timbres dalt de la muntanya i els començarà a pitjar per veure què passa. O sigui, que entre els curiosos i els inconscients que no fan cas dels avisos, difícilment l'administració podrà combatre el poc seny d'alguns excursionistes a cops de timbre.

D'altra banda, ja és sabut que només hi ha dues coses universals en aquest món: l'hidrogen i l'estupidesa.

LLEI SECA

L'Ajuntament d'Olot ha decidit frenar el consum de begudes alcohòliques durant les festes del Tura, premiant les barraques que no en venen amb cinquanta mil pessetes, que se'ls descomptarà del gairebé quart de milió que enguany val la concessió de les barraques.

Com pretenen que les entitats de la

comarca acceptin aquest tracte? No veuen que fer una barraca per festes és de les poques ocasions que tenen per fer alguns cèntims? Només d'entrepans viu l'home? I la dona? A més, si les barraques no venen begudes alcohòliques, la gent sap que els bars sí que ho faran.

Si alguna entitat els fa cas, ja ens explicarà si li ha sortit a compte acollir-se a una mesura que, si el que vol és pretendre que la gent no begui, només aconseguirà que no compri, encara que només sigui a les barraques.

ENQUESTES NERVIOSES

Sona el telèfon. Despenjo. Una veu d'accent xava em pregunta si em deixo enquestar. Diu que vol saber la meva opinió sobre les actuacions de l'Ajuntament d'Olot, si crec que CiU reva- lendarà la majoria, i a més, vol que posi tres adjectius a l'alcaldeessa i a quatre regidors més, tant de l'equip de govern com de l'oposició.

Arribats en aquest punt, els demano qui són, i per a qui fan l'enquesta; i em responen que el sondeig es fa per encàrrec de Convergència Democràtica de Catalunya.

Pocs dies després, llegeixo unes declaracions a la premsa on CDC nega qualsevol vinculació del partit amb

l'enquesta. Un servidor ja no sap què pensar. Només que sembla que s'acosten eleccions i que, tot i el temps que falta per als comicis, estan més nerviosos del que seria normal. Ara només em resta saber si amb motiu o no.

AIGÜES LAXANTS

Sembla ser que molts olotins s'han molestat perquè l'Ajuntament no els ha informat que l'aigua de tres fonts de la ciutat no és potable. Les anàlisis confirmaven que la ingesta del líquid element podia provocar efectes laxants, però l'Ajuntament considerarà que això no era motiu per alar- mar la gent.

A més, cal dir que les tres fonts són les de les Tries, la Deu i la Moixina, emplaçaments que compten, amb, a més de bonics paratges, amb almenys un restaurant cadascun. O sia, que si després d'anar a dinar en algun d'aquests llocs, i d'anar a beure a la font, tornaves a casa amb cagarrines, la primera mala idea és la de carregar de culpa el restaurant en comptes de la font.

Si a algú de l'Ajuntament se li va ocórrer aquesta brillant idea i va preferir no dir res, mereix un bon tragui- nyol de l'aigua laxant. Per caganer!

Jordi Serrat i Viñolas

Breus

Les entitats bancàries i la bibli- oteca tenquen els dissabtes fins a setembre. Cada cop resten menys llocs on estar frescos a l'estiu.

Educadors suecs han visitat els instituts de la Garrotxa. Quan hem volgut preguntar-los el seu parer, s'han fet el suec.

Més de trenta persones assis- tiren a la presentació d'un lli- bre de Baltasar Porcel a Olot. Els intel.lectuals diuen que no és greu, però que no deixa de ser preocupant.

Tornen a posar l'àngel a la pla- ça d'Olot. Es faran apostes sobre si durarà gaire. Amb els diners apostats se'n farà un de recanvi per si de cas.

Ona catalana rebrà un milió de pessetes del Consell Comarcal a canvi de publicitat. Les altres ràdios afirmen que això pot cre- ar mala sintonia.

Els botiguers amenacen de trencar relacions amb l'Ajun- tament d'Olot. Hi ha regidors que van a comprar a l'Hipercor, han denunciat.

JOAN NOGUÉ, MODEST FLUVIÀ I JOSEP MA. MALLARACH: PER QUÈ DIEM NO A L'EIX

El propassat dissabte dia 20 de juny es va celebrar a l'Orfeó Popular Olotí un acte organitzat per "Salvem les valls", en el qual varen participar Joan Nogué, Modest Fluvià i Josep Mª Mallarach. Sense perjudici que en un proper número d'aquesta revista surtin publicades, íntegres, les ponències dels convidats, intentaré de fer un petit resum del que allà, aquell dia, es va dir, amb el risc, evident, de sortir-ne mal parat perquè em vaig deixar, amb la confiança que ho portaven escrit, el bolígraf i el casette.

Joan Nogué va començar dient que acceptaria, fins i tot amb un llenguatge més contundent, l'informe desfavorable a l'eix emès pel Consell Nacional de la Natura. Va afirmar que la Generalitat intenta d'establir un fals debat, el de si les mesures d'impacte ambiental que es recolliran en el nou estudi informatiu que ha d'estar a punt d'aparèixer són les correctes o no, quan el veritable debat és el de si cal fer o no l'eix Vic-Olot. Expressà, amb vehemència, que aquest paisatge no pot engolir una carretera d'aquestes característiques. "Hi ha paisatges i paisatges, i, el nostre, senzillament, no ho admet." També es va manifestar en contra de l'argument que cal fer l'eix Vic-Olot per evitar l'aïllament de la comarca ja que Olot té bones comunicacions amb Figueres i Banyoles i és de preveure que en un futur bastant proper encara milloraran. Creu que s'utilitza la coartada de les comunicacions quan no s'és capaç de crear noves estratègies de desenvolupament. Es mostrà preocupat pel fet que ja no es parli de l'eix Vic-Olot com una branca més de l'Eix Transversal, sinó que ara es parla de l'eix Vic-Olot-Figueres, amb la qual cosa Olot esdevindria un territori de pas. S'ha de tenir en compte que les decisions que es prenen sobre el territori són irreversibles. No hi ha marxa enrera. Si l'esguerres, l'has esguerrada per sempre, per tant, reclamà la possibilitat de demanar responsabilitats polítiques per aquestes esguerrades. En definitiva, hi veu molts més inconvenients que avantatges. Va acabar amb les següents preguntes :

NO

"Què farem per evitar l'especulació del sòl?, la pèrdua de qualitat de vida? L'afectació de les terres agrícoles?"

Modest Fluvià va començar la seva intervenció preguntant-se en veu alta perquè un economista pot estar en contra del túnel de Bracons i alhora a favor del desenvolupament de la comarca. I es va contestar dient que les societats més modernes i desenvolupades són societats sensibles al medi ambient. Va dir que els economistes ja defensaven, l'any 20, el principi de qui contamina, paga. Principi, aquest, que ara ja es comença a admetre amb naturalitat. Hi ha altres solucions, defensades també per economistes, que van en aquesta direcció. Per exemple, cada vegada es veu més clar que l'alternativa a l'escassetat de l'aigua no és sempre la construcció de nous pantans. És evident que es pot fer una millor assignació d'aquest recurs, per exemple, fent pagar més als qui en gasten a partir del consum mínim indispensable. Va manifestar que tampoc no hi ha hagut estudis econòmics seriosos que demostrin la necessitat de l'eix. Són els gestors polítics els que han de demostrar la conveniència del túnel i és evident que no ho han fet. Es preguntà si vint mil milions de pta. per fer la carretera és la millor manera d'invertir a la comarca. A més, es mostrà sospitos de l'estratègia política dels partidaris del túnel ja que, al seu entendre, ara parlen de l'eix Vic-Olot-Figueres per intentar paliar el fracàs de la variant de Castellfollit i de la carretera Olot-Besalú. La tàctica, va dir, és la dilació (esperar que el moviment opositor es dilueixi), i la demonització (qui s'oposa al túnel, s'oposa al futur de la comarca). Va acabar la seva intervenció dient que La Garrotxa ha de jugar a ser La

Garrotxa, hem de jugar a ser diferents, sense que això vulgui dir tancar les fronteres per protegir-nos.

Per la seva banda, Josep Ma Mallarach va explicar que venia d'EEUU on ha estat 6 anys avaluant polítiques públiques d'impacte ambiental. No cal dir que la majoria d'aquestes polítiques no aconsegueixen els seus objectius, i a més, produeixen efectes inesperats, fins al punt que gran quantitat de normes posteriors només tenen la finalitat de corregir errors de polítiques passades. Va afirmar que aquesta carretera no ens ha estat justificada i un error en aquest sentit no serà només greu per a nosaltres sinó també per als nostres descendents. Es va allargar molt, amb gran profusió de dades, sobre com és d'ineficient i injustificat el sistema de transport més utilitzat en l'actualitat, o sigui, el transport amb vehicle privat. Va dir que a EEUU segmentar l'estudi d'impacte ambiental d'un projecte és senzillament il·legal. Aquí, aquest estudi acaben essent actuacions cosmètiques irrellevants (gespa, talussos...). Per ser rigurosos s'hauria de demanar l'avaluació de l'impacte ambiental de tot el Pla de Carreteres de Catalunya i tenir present que l'anàlisi que a l'actualitat es fa de cost-benefici té moltes limitacions, ja que només s'analitza un sol projecte, aïllat de la resta, i tampoc no s'avalua entre dues alternatives. Va dir que els beneficis del projecte són incerts i en canvi els costos són fàcils de preveure. Quin preu té, per exemple, la pèrdua de qualitat sonora de Falgars? es va preguntar. Va acabar la seva intervenció dient que els països més avançats de la UE ja estan elaborant plans de transport sostenible i que els catalans n'hauríem de demanar un per a Catalunya. També va assistir a l'acte el diputat per IC-Els Verds Joan Boada que es mostrà en tot moment d'acord amb els arguments exposats i va incidir en el fet que fora molt interessant que aquesta oposició a l'eix i els seus arguments arribessin al màxim de gent i instàncies possibles.

Albert Rubirola

COMERÇ I PEATONALITAT

OFF

EL COMERCIANT, LA ZONA DE VIANANTS I EL VIANANT

El comerç urbà ha sofert en el decurs dels darrers anys una moguda transformació; una greu crisi com a conseqüència de la proliferació ha estat canviant per mirar de ser més competitiu durant aquesta nova situació i els nous hàbits que manifesten els consumidors.

Les peces d'aquest pla de revitalització passen per un nou model de comerç i, per tant, de ciutat. L'urbanisme comercial canviant (zona de vianants), l'anàlisi de l'oferta.

La primera condició és que es disposi dels instruments urbanístics de comerç imprescindibles per poder potenciar el comerç: facilitat d'accessos al centre urbà, existència d'aparcaments, carrers ben il·luminats...

En el cas de la nostra ciutat, Olot, s'està començant a treballar però pensem que no hem anat al ritme que necessita tota una capital de comarca.

Sempre hem cregut que l'estratègia per augmentar la competitivitat i la qualitat (innovació, renovació i desenvolupament) del petit comerç del centre urbà a fi de fer-la sostenible a llarg termini, passava pel fet que el consistori endegués una reforma urbanística de tota la zona centre comercial i l'ocasió al seu voltant de l'aparcament òptim, per així aconseguir la progressiva **PRIORITAT DEL VIANANT RESPECTE DEL COTXES**.

Aquesta reforma urbanística no tan sols afecta el comerç, sinó tota la població d'Olot perquè entre tots estem creant un nou estil de ciutat, guanyant història, espais, en definitiva, guanyant la nostra ciutat per a nosaltres mateixos.

ON

ZONA PEATONAL: ENCARA NO

En primer lloc, dos punts per deixar ben clara la nostra postura:

- 1) Els de l'Associació del Nucli Antic (ANA) no estem en contra de la zona peatonal.
- 2) Els de l'ANA diem NO a la Zona peatonal, ARA.

I ho diem amb el total recolzament dels tècnics i especialistes en el tema que van participar en la I Jornada de Comerç d'Olot (2/VI/98). Tots van coincidir en assenyalar que abans de procedir a la implantació d'una zona peatonal s'han de complir uns **requisits imprescindibles** que, bàsicament, són els següents:

- **que la zona sigui atractiva i convidi a passejar-s'hi** (cases en bon estat i habitades, zones enjardinades...)
- **que hi hagi aparcaments de sobres a la pròpia zona.**
- **accessos fàcils a la mateixa.**

Cap d'aquests requisits s'acompleix en el Nucli Antic d'Olot, on gran part del barri està en ruïnes (veniu a fer-hi un tomb), on no hi ha suficients places d'aparcament (s'estan eliminant sistemàticament totes les zones blaves i d'aparcament a l'aire lliure) i on, evidentment, hi manquen accessos.

Només una dada per veure la degradació en què es troba el Nucli Antic: actualment hi viuen unes **1.500 persones**, quan anys enrera la seva població habitual era d'uns **5000 habitants**. Un barri sense gent no té vida.

Es comprèn fàcilment que arreglant els carrers només se soluciona la part més petita i superficial del problema. Qualsevol pot veure que **voler tancar un barri en ruïnes i mig deshabitat és un veritable suïcidi: això no s'ha fet mai enlloc!**

S'ha parlat molt de les divergències quant a les zones de vianants; en part és lògic perquè els canvis sempre fan por i, molt més, tractant-se d'un col·lectiu tan "tradicional" com és el del comerç.

El comerç ha de ser interpretat en un sentit dinàmic, de formes canviant, d'innovació permanent; d'aquí ve que el comerciant hagi d'estar sempre a l'aguait de les transformacions i adaptar-s'hi tan de pressa com pugui. L'èxit d'una zona comercial determinada no radica tan sols en l'obertura o no del carrer, sinó que està en l'oferta, en el tracte, en la il·lusió, en el treball conjunt, en tot el que representa la dimensió humana (informació, selecció qualificada) i en conjuntar esforços per a un objectiu comú, perquè dins de tot el nostre client estigui content i que torni a la nostra botiga.

S'imposa una realitat que no podem obviar: el comerç, com a motor d'una ciutat, ha d'estar preparat; tots els canvis no ens poden agafar de sorpresa, per tant: SOM-HI!

Unió de Botiguers d'Olot

Perr tant, segons els criteris dels experts, Olot no pot, encara, tenir una zona peatonal: seria del tot inviable.

Malgrat això, des de l'any 1993, **Olot té una zona peatonal** al Nucli Antic, amb un horari de tancament de carrers consensuat - després de duríssimes negociacions- entre les parts afectades, durant el mandat d'en Pere Macias (aprovat per Comissió de govern el 8/IV/93).

La idoneïtat d'aquest horari va ser confirmada rotundament pels olotins a través d'una macroenquesta (unes 5000 persones) patrocinada pel Programa europeu ADAPT i en col·laboració amb el propi Ajuntament d'Olot, feta l'any passat.

Però ara, aquest horari consensuat entre les parts afectades (l'any 93) i confirmat democràticament - per claríssima majoria pels olotins (l'any 1997) **ha estat modificat unilateralment -ampliant-lo- i des d'una posició clarament minoritària.**

De moment, nosaltres deixem aquesta pregunta a l'aire:

Com i per què es poden menysprear alhora els criteris dels experts i la voluntat popular democràticament expressada?

ANA Associació del Nucli Antic

OUS?...GALLINES?...OLOT!

Si Olot tingués una televisió o ràdio -al servei de la gent, clar!- segur que dedicaria totes les temporades un programa de l'estil "L'ou o la gallina" a parlar sobre la peatonalització del nucli antic. "Sense cotxes vendrem més o vendrem menys?. L'ou o la gallina?" El debat seria un èxit clamorós, com ho han sigut totes les reunions de botiguers o de veïns que n'han parlat. Però difícilment s'arribaria a un acord perquè gairebé ningú discuteix els avantatges de peatonalitzar -passejar pel centre serà més comode- ni els seus inconvenients -costarà més arribar al centre- sinó que s'especula sobre la incidència que tindrà la peatonalització sobre els compradors. La discussió és de l'estil "que va ser primer l'ou o la gallina?". Cada un pensa el que vol i no hi ha possibilitats de concens. Només queda provar i veure.

Per si hi ha algú que encara no ho sap, la meua opinió personal és que s'ha de peatonalitzar, potser perquè tinc dues criatures i em poso molt nerviós quan he de passejar amb un ull als aparadors i l'altre als meus fills mirant que no me'ls atrope-

llin. Però -naturalment- no soc integrista. Penso que només s'ha de tancar el trànsit quan hi ha compradors. O sigui els dilluns, el cap vespre i els dissabtes. També soc dels pro-aparcaments gratuïts al centre d'Olot. L'èxit de la zona de vianants depèn de la facilitat d'aparcament. I en això crec que l'Ajuntament ha estat poc diligent. No hi ha prou aparcament i s'han desaprofitat les oportunitats de crear-ne -al carrer esglaiers, a l'hort de les monges, dels carmelites, a la Vila Vella, a sobre la Plaça Mercat...-

Tanmateix si el programa televisiu o radiofònic existís -cosa poc probable amb els nous vents de consorci convergent de ràdios Ona catalana que bufen- i em convidessin -cosa encara menys probable vista l'experiència viscuda- miraria de portar l'aigua del debat a un altre molí. "Perquè hi ha tant debat entorn a un tema menor -mitja horeta més de tancament mitja horeta menys-?" Doncs perquè el problema de fons és que no es ven prou o no es ven tant. "I perquè no es ven?" Per les grans superfícies -ajudades a implantar-se a Olot activament per CiU vulnerant la lle-

tra del Pla General-, per la degradació del nucli antic urbanística i social -la rehabilitació del qual va estar deixada expressament per voluntat de CiU en mans de la inexistente iniciativa privada durant anys-, per l'envelliment de la població, perquè algunes botigues tenen uns preus abusius, perquè d'altres et tranten malament, perquè hi ha poca oferta... i per mil coses més; però sobretot perquè Olot -o la seva comarca, és el mateix- és una ciutat en clara decadència que ha quedat petita per les necessitats dels ciutadans i que s'està transformant en un poble subsidiari de Girona, del seu comerç, dels seus serveis i de la seva activitat cultural, formativa i econòmica. No afrontar el debat des d'aquesta perspectiva és amagar l'ou. I si seguim amagant l'ou d'aquí uns anys descobrirem que ens hem menjat la gallina i se'ns ha podrit l'ou.

Joan Barnadas i Puigferrer.
Regidor d'ERC

LA SÍNDROME DEL CARRER DELS SASTRES

El clima de crispació que s'està vivint entre veïns i comerciants del Nucli antic es deu probablement a la desesperança. A mesura que determinats sectors de la ciutat es van transformant ràpidament a remolc de les exigències de la modernitat - és el cas del complex de l'antiga Cooperació Fabril-, a mesura que s'implanten noves àrees comercials de gran format, a mesura que s'anuncien grans projectes comercials i lúdics al pla de Les Preses, els nostres comerciants es desesperen veient com la tan anunciada remodelació del Nucli Antic avança a pas de tortuga i més sovint que hom voldria, amb uns resultats deplorables.

Aquesta no és la millor manera de donar ànims a un sector que majoritàriament ha quedat estancat i que ha reaccionat tard als reptes de la competitivitat i de la modernització.

De què es tracta? De repartir culpes? Segur que no, tot i que és evident que si cal demanar responsabilitats sobre l'estat de salut del Nucli antic de la ciutat, per damunt de tot i de tothom s'han de demanar a l'Ajuntament.

El tema de la peatonalització sempre ha desencadenat disputes i recels. Per què? És molt senzill. Els comerciants

del centre d'Olot no han pogut desempellagar-se mai dels efectes que el primer intent de peatonalització va ocasionar. Tothom té a la memòria el carrer dels Sastres, que va passar de ser un dels carrers més transitats d'Olot a ser un carrer fantasma.

Se'ls pot acusar, doncs, que cada cop que es parla de peatonalitzar el centre se sentin aclaparats pel pànic?

Jo crec que no. Això no vol dir que aquest sigui el veritable problema, la raó última de la crisi del comerç local.

L'efecte multiplicador que es desencadena arran d'una bona intervenció urbanística, en la major part de casos ha quedat

neutralitzat i per tant frenat pel fet de deixar l'obra a mitges, en un estat de semiabandonament. Mireu sinó la Placeta del Campdenmàs, el sector del carrer Proa i Valls Vells, el mateix carrer dels Sastres. L'Ajuntament no ha estat capaç de projectar un model homogeni de tot el casc antic ni ha sabut programar amb seny l'execució de les obres. Portem quinze anys intervenint al casc antic; quan s'acabarà?

Ara, pressionat pel PSC. l'equip de govern actual s'ha deixat enredar confiant la remodelació del carrer Major a l'equip tècnic municipal. Quina equivocació, mare de Déu! Si el projecte, fet a temps parcial -no hi ha una oficina tècnica deïdicada en exclusiva en aquest tema- no els agrada, no podran pas rebutjar-lo si són

gent de la casa... I una raó més encara: si se sotmeten a la tirania dels ineteressos i gustos particulars, quina mena d'entitat tindrà aquest projecte? El disseny democràtic no existeix. A uns no els agraden les llamdordes, als altres, la pedra de Sant Vicenç, uns altres voldrien uns fanals de fosa... el resultat ha d'acabar sent un autèntic "pastiche", que és el que serà finalment.

Dubto que l'enginyer, responsable de l'oficina tècnica municipal, tingui una visió global del tractament del ferm, l'element més determinant d'un projecte urbanístic urbà.

Per aquest camí, el Nucli Antic de la ciutat d'Olot acabarà sent un model de despropòsits.

Xavier Ruscalleda

EL COMERÇ NECESSITA D'UN ESFORÇ CONJUNT

El comerç és un sector econòmic important en una ciutat com Olot. Ocupa molta gent, entre empresaris i treballadors. Els canvis i les transformacions que experimenta la societat en aquest final del segle XX han arribat també al sector de la distribució i l'afecten intensament. D'aquí que l'Ajuntament d'Olot l'any 1995 es va acollir a la iniciativa ADAPT-Projepte FEPIA dedicat al món del comerç.

És en el marc d'aquest projecte que s'han fet un seguit de cursos de formació sobre diferents temes: informàtica, idiomes, atenció al client, etc., i que es va organitzar la «jornada de comerç a Olot» que va tenir lloc el passat dia 2 de juny.

Aquesta jornada anava adreçada als comerciants de les comarques gironines i en la mateixa hi varen participar com a ponents, el director general de Comerç de la Generalitat de Catalunya, Sr. Jaume Angerri, la diputada Sra. Trinitat Neras, que forma part de la comissió de comerç del Consell de Cambres de Catalunya, el Sr. Eduard Torrent de la Cambra de Comerç de Girona, el Sr. Emili Sarrion, president de Barna Centre, el Sr. Xavier Quer, gerent de Granollers Gran Centre, el Sr. Domènec Biosca, president de l'Associació en la Qualitat Total.

De les intervencions dels diferents ponents es desprèn que la incorporació de la dona al treball, la recessió del consum, l'aparició dels grans grups de distribució i la internacionalització del comerç, han portat un canvi en els hàbits de compra dels consumidors i han fet que l'oferta sigui més gran que la demanda. Per afrontar amb èxit la nova situació, la Generalitat ha aprovat la Llei d'Equipaments Comercials que limita la implantació de noves grans superfícies en algunes comarques, entre elles la Garrotxa. També ha posat en marxa els programes d'orientació dels equipaments comercials que han de ser aplicats pels ajuntaments si volen establir unes regles clares de com ha d'evolucionar el comerç en el propi territori i ha creat la figura del dinamitzador comercial, una

persona que fa possible la cooperació organitzada dels petits comerciants per convertir un espai determinat en centre comercial a cel obert. Així mateix, la Generalitat ofereix ajut, en forma d'assessorament, als botiguers que vulguin renovar i millorar el seu espai.

Davant l'aparició del comerç de perifèria cal potenciar el comerç urbà. Es tracta d'aconseguir que la renda familiar disponible es gastï en el propi municipi i si pot ser que se n'atregui de fora. Aquest és l'objectiu dels plans de dinamització comercial. En aquests plans hi han de col·laborar els comerciants, la Cambra de Comerç, el municipi i la Generalitat. La Generalitat i la Cambra financien una bona part del pla, l'Ajuntament ha de fer urbanisme comercial i a les associacions els corresponen les tasques de senyalització, informació, promoció, fidelització i animació. La figura que ha d'impulsar i potenciar tot això és la del dinamitzador comercial.

Per afavorir el comerç urbà calen accessos adequats, aparcaments, zones de vianants, però també associacions de comerciants fortes, botigues especialitzades, promocions conjuntes, horaris adequats a les necessitats dels clients, crear notícies positives i una sòlida formació orientada al client.

Cal associar-se per: abaixar els costos (els beneficis es fan més amb la compra que amb la venda), poder fer ofertes complementàries, per tenir més força a l'hora de ser interlocutors dels polítics, per controlar els nivells de qualitat, per garantir la formació dels empleats i per afrontar els temes fiscal i laboral.

Penso que va ser una jornada molt i molt positiva i enriquidora, que ens va permetre a tots els que vàrem tenir la sort de participar-hi de conèixer idees, possibilitats, programes i experiències que si sabem posar-les en pràctica a Olot, poden beneficiar el comerç de la nostra ciutat.

Isabel Brussa
Alcaldeessa d'Olot

[COMMEMORACIÓ]

MAIG 68:

30 ANYS

“LA MISERIA EN EL MEDIO ESTUDIANTIL”

considerada bajo sus aspectos económico, político, psicológico, sexual e intelectual

Internacional Situacionista

Publicat per primer cop a França vuit anys després del 68 “LA MISERIA EN EL MEDIO ESTUDIANTIL” (la versió espanyola és del 1976, publicada per edicions ICARA) representa en gran part les raons i els sentiments d’una generació contradictòria i apassionant i en la que els arguments llibertaris col·lidien fèrriament amb els posicionaments de la ortodòxia marxista.

Més de trenta anys després, rellegir aquest i altres textos “situacionistes” ens retorna a un apassionament malbaratat actualment per l’academicisme del debat de les idees i per la misèria i petitesa del discurs polític. Al oblidar els “grans temes”, el pragmatisme pot ofuscar l’utopia.

“Hacer la vergüenza aún más vergonzosa, publicándola”

“El estudiante es un ser dividido entre un estatuto presente y un estatuto futuro netamente separados, y cuyo límite va a ser mecánicamente traspasado. Su conciencia esquizofrénica le permite aislarse en una “sociedad de iniciación”, ignora su futuro y se maravilla de la unidad mística que le ofrece un presente al abrigo de la historia”

“Esclavo estoico, el estudiante se cree tanto más libre cuanto más lo ligan las cadenas de la autoridad. Al igual que su nueva familia, la Universidad, se tiene por el ser social más “autónomo” mientras que representa, *directa y conjuntamente* los dos sistemas más poderosos de la autoridad social: la familia y el Estado. El es su hijo sometido y agradecido”

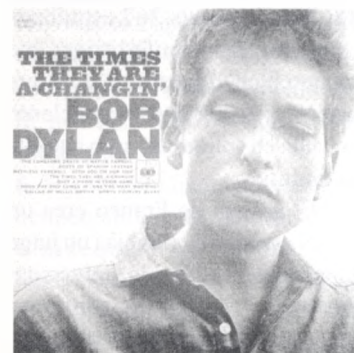
“... él continúa escuchando respetuosamente a sus maestros, con la voluntad consciente de perder todo espíritu crítico a fin de comulgar mejor de la ilusión mística de haberse convertido en un “estudiante”, alguien que se ocupa seriamente de adquirir un saber *serio*, con la esperanza de que eso le confiará las verdades últimas. Es una menopausia del espíritu. Todo lo que sucede hoy en los anfiteatros de las escuelas y facultades será condenado en la futura sociedad revolucionaria como *alboroto*, socialmente nocivo. En la actualidad, el estudiante hace reír”

“... treinta años después de W.Reich, ese excelente educador de la juventud, continúan teniendo los comportamientos erótico-amorosos más tradicionales, reproduciendo las relaciones generales de la sociedad de clases en sus relaciones intersexuales ... En el margen de libertad individual permitido por el espectáculo totalitario, y a pesar de su utilización más o menos libre del tiempo, el estudiante ignora todavía la aventura y prefiere un espacio-tiempo cotidiano restringido, adaptado a él por las barreras del propio espectáculo...y, a continuación va a gemir a los diversos “círculos” religiosos, deportivos, políticos o sindicales, sobre la incomunicación ... Pero la miseria real de la vida cotidiana estudiantil, encuentra su compensación inmediata, fantástica, en su principal opio: la mercancía cultural. En el espectáculo cultural, el estudiante encuentra de forma natural su lugar de discípulo respetuoso ... el estudiante descubre la “cultura moderna” como espectador-admirador. En una época en que *el arte está muerto*, el estudiante continúa asistiendo con fiel asiduidad a los teatros y cine-clubs, y sigue siendo el más ávido consumidor de su cadáver congelado y distribuido bajo celofán en los supermercados, por los guardianes de la abundancia”

1968

BREU CRONOLOGIA DEL 68

El 1968 el 54% de la població mundial tenia menys de 24 anys. El nombre d’estudiants havia pujat a Europa un 6,19%. A París el nombre d’estudiants universitaris era de 160.000.

Gener

1. El nombre de persones aturades a França s’incrementa en un any un 50%.

10. Tancament de la Facultat d’Econòmiques de Madrid per ordre del Govern fins a l’1 de març. Els seus 7.000 alumnes són sancionats amb la pèrdua de matrícula i del dret a exàmens de febrer per «activitats subversives, contràries al règim del general Franco».

Febrer.

13. Bombers B-52 ataquen les posicions del vietcong -guerrilla comunista- als afores de Saigon. Malgrat això, durant l’anomenada ofensiva del Thet, el vietcong assolí ocupar nombroses ciutats de Vietnam del Sud.

17. S’autoritza l’ensenyament de l’euskera a les escoles públiques de Sant Sebastià.

1968

Març.

5. Alexander Dubcek és elegit primer secretari del Partit Comunista de Txecoslovàquia; amb ell s'inicia una obertura democràtica amb l'eliminació de la censura, i el diàleg i la tolerància amb els diversos corrents d'opinió del país.

18. Són detinguts 367 estudiants a Polònia a les manifestacions que reclamaven llibertat. Els obrers siderúrgics polonesos es declaren en vaga en solidaritat amb aquests detinguts.

22. El govern de Franco crea un servei especial de policia i un jutge especial per actuar a la Universitat de Madrid, vistes les contínues manifestacions contra el règim.

Abril.

4. És assassinat Martin Luther King, líder del moviment negre americà per al reconeixement dels seus drets cívics. Durant els aldarulls posteriors moren 46 persones.

12. El president dels Estats Units, Lyndon Jhonson, decideix no presentar-se a la reelecció a causa de l'oposició existent en contra de la guerra del Vietnam.

15. A Praga el Partit Comunista aprova un programa democràtic: sufragi electoral secret, independència sindical i dret de vaga.

“Incapaz de pasiones reales, disfruta con polémicas desapasionadas entre las “vedettes” de la Inteligencia ... el estudiante, más que ningún otro estamento, está contento de estar *politizado*. Sin embargo, ignora que participa a través del mismo *espectáculo*. De este modo se apropia de los miserables y ridículos restos de una izquierda que fue aniquilada hace *más de cuarenta años*, por el reformismo “socialista” y por la contra-revolución stalinista”

“... el estudiante no puede rebelarse contra nada sin rebelarse contra sus *estudios* ... es un producto de la sociedad moderna, al mismo nivel que Godard o la Coca-Cola. Su extrema alineación no puede ser negada más que por la negación de toda la sociedad”

“No es suficiente con que el pensamiento busque su realización; es preciso que la realidad busque el pensamiento”

“La rebelión de la juventud contra el modo de vida que se le impone, en realidad no es más que el signo precursor de una subversión más amplia que englobará al conjunto de los que experimentan, cada vez más, la imposibilidad de vivir el preludio de la próxima etapa revolucionaria”

“La “rebelión de los jóvenes” ha sido y es todavía objeto de una verdadera inflación periodística que crea el espectáculo de una “rebelión” pisible que se da a contemplar para impedir que se viva”

“En realidad, si es que hay un problema de la “juventud” en la sociedad moderna es que la crisis profunda de esta sociedad es sentida con más acuidad por la juventud. Producto por excelencia de la sociedad moderna, ella misma es moderna, sea para integrarse sin reservas, sea para rechazarla radicalmente. Lo que debe sorprender, no es tanto que la juventud sea rebelde sino que los “dultos” sea tan resignados. Esto no tiene una explicación mitológica sino histórica: la generación precedente ha conocido todas las derrotas y consumido todas las mentiras del periodo de disgregación vergonzosa del movimiento revolucionario”

“Considerada en sí misma, la “Juventud”, es ya un mito publicitario profundamente ligado al modo de producción capitalista, como expresión de su dinamismo”

“Finalmente, crear la situación que haga imposible todo retroceso”

“Estar en vanguardia es ir al paso de la realidad”

“En la actualidad, la crítica radical del mundo moderno debe tener por objeto y objetivo la *totalidad*”

“El movimiento contra el conjunto de la organización del viejo mundo, hace mucho tiempo que ha acabado y ha *fracasado*. Su última manifestación histórica fue la derrota de la revolución proletaria en España ...”

“El monstruo stalinista obsesionaba la conciencia obrera, mientras que el Capitalismo, en vías de burocratización y super-desarrollo, resolvía sus crisis internas y afirmaba orgulloosamente su nueva victoria que pretende permanente. Una misma forma social, aparentemente divergente y distinta, se apodera del mundo, y los principales del *viejo mundo* continúan gobernando nuestro *mundo moderno*. Los muertos asedian todavía el cerebro de los vivos”

“... un modelo social universalmente dominante, que tiende a la auto-regulación totalitaria, no es más que aparentemente combatido por falsas contestaciones expuestas de forma permanente sobre su propio terreno, ilusiones que, por el contrario refuerzan el modelo. El pseudo-socialismo burocrático no es más que el mayor de los disfraces del viejo mundo jerárquico del trabajo alienado ... la denuncia teórica y práctica del stalinismo bajo todas sus formas, debe ser la obligación básica de todas las futuras organizaciones revolucionarias”

“En la época de su dominación totalitaria el capitalismo ha producido sunueva religión: el *espectáculo*. El *espectáculo* es la realización terrestre de la *ideología*. El mundo nunca ha andado tan bien sobre la cabeza. Y, al igual que la “crítica de la religión”, la crítica del espectáculo es hoy la primera condición de toda crítica ... El problema de la *revolución* está históricamente planteado a la humanidad”.

Selecció de textos:

Joan Serra Capallera

• 440 •

MAIG 68: L'INICI DEL CANVI

1968

El maig del 68 era a Sevilla estudiant PREU, nom que a les generacions actuals no els diu res i que, per tant, m'obliga a fer, com qualsevol iaio, la precisió d'explicar que s'assemblava a l'actual COU, al qual per cert tampoc li queda molt temps de vigència. Faig aquesta precisió perquè hem pogut llegir que molta i molta gent va ser testimoni present dels fets i que fins i tot hi va participar. Qui escriu aquestes línies no es troba en aquest cas. Penso que gairebé ningú dels que ho diuen va ser-hi. És més, dubto que ningú valorés en aquells moments la projecció que aquells esdeveniments van tenir per a la història de les generacions posteriors. Pel que fa als meus records dels fets, la veritat és que no sóc conscient d'haver tingut una especial preocupació, ni tan sols informació. La premsa sevillana de l'època no els va donar especial rellevància i, d'altra banda, suposo que estaria preparant els exàmens finals al centre on estudiava. Tanmateix, durant l'estiu d'aquell any vaig sortir per primera vegada a l'exterior, a la Bretanya francesa, i me'n recordo que en demanar a la gent sobre què havia passat, la resposta era molt engrescadora, àdhuc d'orgull per haver-hi participat. Hi havia un sentiment, del qual no sabia precisar quines eren les seves manifestacions, que quelcom havia canviat a França malgrat que De Gaulle havia pogut aguantar el cop. Un any després, però, el general va haver d'abandonar el poder per no haver pogut entendre que malgrat la seva victòria a les eleccions, el seu país havia canviat. A casa nostra en canvi l'altre general continuava *mandando la policia, los grises*, a reprimir les vagues obreres i universitàries o a suspendre la projecció d'una pel·lícula dels Beatles perquè cantàvem les seves cançons. Va ser la primera vegada que vaig sentir cridar a favor de l'amnistia i de la llibertat amb les corresponents corregudes amb els grisos al darrera. En aquells temps això no era inversemblant. Raimon va fer un recital a la Universitat de Madrid el 18 de maig i la policia va fer una càrrega brutal per dissoldre les manifestacions que es van produir.

Em sembla que els efectes del maig del 68 els vàrem notar un any després. Sevilla, Barcelona o Madrid, entre altres ciutats, varen ser testimonis de mobilitzacions que el règim franquista amb la seva duresa de sempre va reprimir salvatgement. Va ser declarat l'estat d'excepció poc temps després, i per tant la policia va tenir encara més impunitat per detenir i torturar. Però el bust del general va anar a parar a la Gran Via. Volíem el futur.

Juli Clavijo

Maig

2. Manifestació de 30.000 estudiants contra la guerra de Vietnam a París.
3. El líder del PCF qualifica els estudiants de «falsos revolucionaris». El rector de la Sorbona, universitat dins de París, ordena a la policia desallotjar els estudiants i 15.000 d'aquests comencen els enfrontaments amb la policia. Són detinguts 600 estudiants.
6. 50.000 estudiants universitaris ocupen els carrers del Barri llatí. S'aixequen barricades i hi intervenen més de 20.000 policies. 422 estudiants detinguts, 345 policies i 600 estudiants queden ferits de diversa consideració. Les obreres i obrers de la zona industrial decideixen unir-se als estudiants i nombroses fàbriques són ocupades.

10. Nous enfrontaments entre policia i estudiants: 1.087 ferits, dels quals 367 són greus i 80 automòbils queden cremats.
13. Vaga general a França. 800.000 persones es manifesten a París. El general De Gaulle considera la possibilitat de treure l'exèrcit al carrer, cosa que li desaconsella el primer ministre Pompidou i el prefecte de la policia de París.
18. Recital de Raimon a la Universitat de Madrid. A la sortida la policia intervé i practica diverses detencions.
21. El nombre de vaguistes és de 10 milions i els enfrontaments continuen a París. Dimissió del

ministre d'Educació.

24. És coneguda la notícia de la mort de Phillippe Mathérian, estudiant universitari. Serà l'única víctima.

27. Firma de l'acord entre sindicats, patronal i govern: increment salarial gradual d'un 10%, d'un 35% del salari mínim i reconeixement del paper dels sindicats a les empreses. Els estudiants continuen la seva lluita.

29. De Gaulle demana als caps militars si té el seu suport; davant de la resposta positiva dissol el 30 l'Assemblea Nacional i convoca eleccions.

30. Manifestació de 300.000 persones a París en suport al general De Gaulle.

Juny.

6. Robert Kennedy és víctima d'un atemptat.

7. Primera víctima d'ETA, el guàrdia civil José Pardines Azcay.

30. El partit gaullista obté la majoria absoluta en les eleccions franceses.

Juliol.

1. Guerra civil a Nigèria. A la regió de Biafra, autoproclamada independent, el nombre de víctimes arriba a 3.000 diàries.

Estimades filles, quan surt el tema del 68, adopteu l'actitud desganada i cansada dels rotlles que no us vénen ni un van. Històries de pares que recorden allò que a la nostra època se'n deien "batalletes" i ara no sé com es diuen. El 68 el vaig passar a Holanda i a Alemanya. Al 68 vosaltres no éreu ni projecte ni pla i el món d'on jo sortia -aquí- era l'únic que coneixia. Nascut i crescut en la manca de drets, tampoc no sabia com funcionaven p'racticament, i predominava la sensació de perill i càstig que podia representar simplement el fet de dir el que pensaves o preguntar el perquè de tantes i tantes coses i situacions il·lògiques.

Allà, a Europa, el món era el de drets i llibertats reconeguts i exercitats dins d'unes formes i unes regles. Als governants els elegien regularment i els canviaven també regularment. Els que governaven estaven subjectes a control i no podien fer allò que els passava pels nassos i per les bones. Tot semblava exquisidament correcte i amb totes les possibilitats i mitjans de millorar i canviar a base de la paraula màgica: democràcia.

Per a qui no ha crescut en una societat paternalista, nacional catòlica i autoritària no sap el que això representa en el dia a dia. Enacara ara s'arrosseguen gran quantitat de tics autoritaris en tots nosaltres. Això ho podeu veure i llegir cada dia. La causa és que no han mamat les regles del joc o que a qui els ha donat per mamar ja estaven contaminats de forma insalvable.

Tornem a Europa. Per què cridaven aquella gent, aquells estudiants, si ja ho tenien tot? Per què es manifestaven, interrompien les classes, es tiraven al carrer, ocupaven les universitats, demanaven la imaginació al poder o el desarmament nuclear d'aquella manera, si ja ho podien fer respectant les regles del joc de les eleccions?

No conec directament el que va passar a França, però a les universitats alemanyes es volia retornar el poder al poble (a la classe treballadora, a qui, per altra banda ja li estava bé com anaven les coses), es volia canviar el sistema augmentant la participació directa dels estudiants a la Universitat, dels treballadors a les empreses, i del poble en el govern. Al 68, només feia 25 anys que s'havia acabat amb el feixisme a Europa, excepte en aquí, però encara les estructures autoritàries socials estaven molt presents. Els qui estaven al govern de tots els estaments eren la vella generació que havia viscut la guerra i era la nova la que protestava demanant un canvi d'estil, la fi de l'autoritarisme. Eren tan antiautoritaris que muntaven jardins d'infància i escoles on tot era permès per tal que els nous nens i nenes no patissin els condicionaments de l'educació que ells havien patit.

Demaven "fer l'amor i no la guerra", volien decidir les classes, les hores, els professors i les assignatures; totes les decisions s'havien de prendre col·lectivament i després d'analitzar i de discutir les situacions tant de temps com calia. I tot això ho feien i ho demanaven i la policia es comportava dins d'uns límits i un ordre i no es declarava l'estat d'excepció.

Tornem en aquí. Aquí, el sol fet de manifestar una opinió era suficient com perquè t'engarjessin i passessis uns quants anys a la presó. La policia tenia llicència per tot i qualsevol queixa era inútil, fins autoinculpar-se com a enemic. S'entén que era enemic dels qui governaven.

Amb aquest panorama era impossible entendre que no n'hi ha prou amb mantenir les regles del joc democràtic: llibertat de partits, llibertat d'expressió, llibertat d'eleccions sota un ordre constitucional, sinó que s'ha d'actuar contínuament per tal que aquestes regles s'adaptin a les situacions socials. Que no es converteixin en lligams, sinó que siguin dinàmiques, que es desenvolupin, que permetin més a tothom.

Ara, aquí, quan només fa 23 anys que es va acabar el feixisme, ens tocava fer el nostre 68, però això la nostra generació ja no ho pot fer, ho heu de fer vosaltres, i francament, no us veig fent absolutament res.

Deixeu-me doncs somiar amb allò que hauria pogut ser el 68 allà i, per simpatia, el que ens hauria pogut portar aquí.

Joan Capdevila

1968: «EL GRUP D'ARA»

Cada vegada que el calendari acaba en 8, és a dir., cada deu anys, i des de ja en fa trenta, el setmanari de torn -progressista- que en cada moment es publica a Olot (Olot Misión, L'Olotí,...) se'm demana que escrigui sobre la primavera de 1968. Fa trenta anys -i en tenia 20- era a París -encara que fos només com a turista- i com que suposo que allà, d'Olot, no hi érem gaires -per més que tothom digui que sí que hi era-, cada aniversari em toca dir-ne alguna cosa.

Plana
Domene
y
Carrillo

Portada que Olot Misión va dedicar al Grup d'Ara amb motiu de l'exposició «POSTERS»

A part de ser un grup compromès socialment i políticament, plàsticament va representar una innovació en el panorama artístic local d'aquells anys. Va ser com un pròleg del que més endavant seria l'Assemblea d'Artistes de la Garrotxa.

Kim Domene

«POSTERS»

Què és un «poster»? La traducció literal de la paraula anglesa potser vol dir cartell, però un «poster» no és solament un cartell. Conté un missatge irònic, tràgic o simplement representa a vegades un ideal de masses. Hem vist «posters» des del clàssic Charlot al pensador Mao, passant per en Kennedy, Luter King, Jim Clark, Raimon, Joan Baez, etc.

L'art de fer «posters» no té límit. Es fan «posters» a partir de fotografies, dibuixats, pintats amb colors fluorescents o ultra violeta per donar efectes «psicodèlics».

Avui dia el jovent decora les seves habitacions, els seus estudis, llocs de reunió, etc., amb símbols que representen el seu ideal. Degut a aquest fenomen, fa alguns anys van néixer els «posters» que fins no fa molt temps no van arribar al nostre país.

Els primers que van desvetllar-se foren dos nois de València que, sens dubte, preveient futurs desenvolupaments, han adoptat el nom de «Grup Crònica». A ells es deu un cartell representant en Cassius Clay amb un enorme guant de boxador que es projecta cap a l'espectador amb aquesta frase: «Black is black»; evidentment, malgrat tot, diuen que la seva obra més apreciada és un «poster» del Che Guevara.

A Barcelona, els primers han estat un grup, també de gent jove, el «Grup EGAT». Ells van llençar, abans de Nadal, 15.000 cartells amb missatges com aquests: «Merry Christsmes», «Happy New Year».

A vegades el «poster» té un contingut: irònic, quan veiem un eclesiàstic dient: «Accepta el sofriment amb humilitat»; tràgic quan el President Woodrw Wilson exclama: «Et vull per a l'exèrcit»; pacífic quan el «poster» demana «Love», amor.

Si els joves americans compren cartells amb visions «psicodèliques» és perquè un bon tant per cent d'aquest jovent prenen drogues (segons la TVE)

Ací a casa nostra hi ha altres preocupacions, per això es fan altres classes de «posters».

Un inquiet grup de joves de la nostra ciutat, anomenat «GRUP D'ARA», ens volen presentar una col·lecció de «posters» originals. Serà la primera manifestació artística d'aquest caire a la nostra ciutat.

L'Exposició tindrà lloc durant aquestes Fires a la Sala Vídua Armengol.

1968

29. El papa Pau VI es pronuncia en contra de la píndola anticonceptiva i l'ús del preservatiu.

Agost.

2. Nova víctima d'ETA, el cap de la Brigada de la policia política de Sant Sebastià, el comissari Melitón Manzanos. Manifestació de contraris a la guerra del Vietnam davant de la Convenció del Partit Demòcrata a Chicago; l'alcalde Daly ordena a la policia una actuació contundent que finalitza amb una desena de morts.

5. El govern declara l'estat d'excepció a Guipúscoa i són detingudes 50 persones. S'inicien a Ciutat de Mèxic les primeres manifestacions d'estudiants per la democratització del país.

20. Tropes russes envaeixen Txecoslovàquia. Dubcek és detingut i conduït a Moscou. En les

manifestacions de protesta per la invasió són mortes 50 persones per l'exèrcit.

1968

Setembre.

6. Manifestacions d'estudiants i de mares d'estudiants a Ciutat de Mèxic.

18. L'Exèrcit assalta la Universitat de Mèxic i ocasiona 18 morts i centenars de detencions.

30. El balanç final de la repressió a Mèxic és de 32 estudiants morts.

Octubre.

2. Uns 5.000 estudiants es reuneixen a la Plaça de Tlateloco o de les Tres Cultures, les tropes intervenen disparant contra la multitud. El nombre de morts segons el govern és de 100, però el veritable és desconegut car la policia incinera els cadàvers.

25. L'estat d'excepció a Guipúscoa és prorrogat tres mesos.

Novembre

1. El president Johnson ordena la suspensió dels bombardeigs sobre Vietnam del Nord.

5. El candidat republicà Richard Nixon guanya les eleccions presidencials als Estats Units.

“GRUP D'ARA”

Format per: Joan CARRILLO Campillos (Málaga, 1948), resident a Olot des de molt petit. Entre el 1962 i el 1967 va assistir a les classes de dibuix i pintura a l'Escola de Belles Arts d'Olot. Més tard, es va dedicar a la ceràmica. Kim DOMENE (Olot, 1948). De formació autodidacta, va començar col.laborant al setmanari Olot-Misión i es va dedicar al disseny gràfic; d'ell són la majoria de cartells i programes de les diverses activitats culturals que es desenvoluparen al llarg d'aquells anys a Olot. Miquel PLANA (Olot, 1943). Entra a treballar en una empresa d'arts gràfiques. Després de treballar 13 anys a la impremta, deixa aquesta feina per deicar-se a les tècniques d'estampació i a l'edició de llibres de bibliòfil. Juntament amb en Kim, és el responsable de gran part de l'activitat “cartellista” que s'edita aquells anys a la nostra ciutat.

Exposicions:

1968.- “Pòsters”. Sala Vda. Armengol. Olot

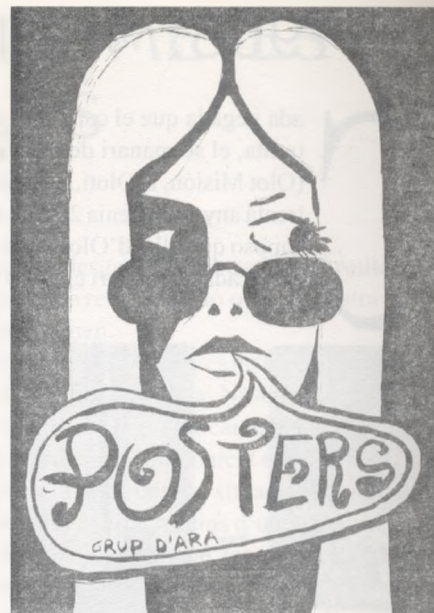
1971.- “Gravats”. Sala Francesc Armengol. Olot.

1972.- S'incorpora al grup l'artista olotí Fidel Barcons, amb el qual realitzen una exposició a la Sala de l'Ajuntament de Camprodon.

1973.- Exposen a la Galeria Les Voltes d'Olot, on s'afegeixen, a més dels quatre, en Jaume Bach, Lluís Juanola i Rosa Serra.

1973.- En Kim Domene i en Miquel Plana exposen a la llibreria Les Voltes de Girona la sèrie: “Experiències sobre un tema”, de contingut antimilitarista.

1973.- En Kim Domene obté el Primer Premi i en Miquel Plana el Segon, en l'especialitat de gravat en el Concurs de la Diputació de Girona.

Cartell anunciador «posters» que el GRUP D'ARA va realitzar a la sala Vda. Armengol d'Olot, l'octubre de 1968

* L'article de la pàgina anterior, titulat «POSTERS» va aparèixer publicat l'11 d'octubre de 1968 al Setmanari «Arriba España» (Semnario de FET y de las JONS) amb motiu de l'exposició «POSTERS» del GRUP D'ARA. L'article no anava signat.

SÓC UN DESMEMORIAT

Per als qui exercitem poc la memòria com a conseqüència d'estar sempre pendents només de l'ara, les dates ens serveixen de ben poca cosa. En lloc de les dates, el que ens queda imprès a la memòria són les sensacions puntuals més o menys fortes o, de vegades, detalls insignificants que ens han quedat profundament gravats però que difícilment podem situar en el calendari.

La meua limitació és tan gran a l'hora de recordar que no va gaire més enllà de la data de naixement, el DNI, els tres o quatre telèfons més habituals i el número personal de la targeta de plàstic.

Avui, el telèfon ha sonat amb més intensitat que de costum i ha fet vibrar els números del calendari de sobre la taula i com que estan clavats pel mig amb una punteta, el 9 ha cedit una mica i, per la llei del contrapès, el cap s'ha tombat de tal manera que, on abans hi havia 1998, ara hi tenim 1968.

Per allò que he dit abans, m'ha estat impossible de recordar què feia jo en aquesta mítica data; sort que, coneixedors de les meves mancances memorístiques, a casa, des de sempre, tenim el bon costum de posar la data al darrera de les fotografies. I, oh, sorpresa! El maig del 68 jo ENCARA duia corbata!

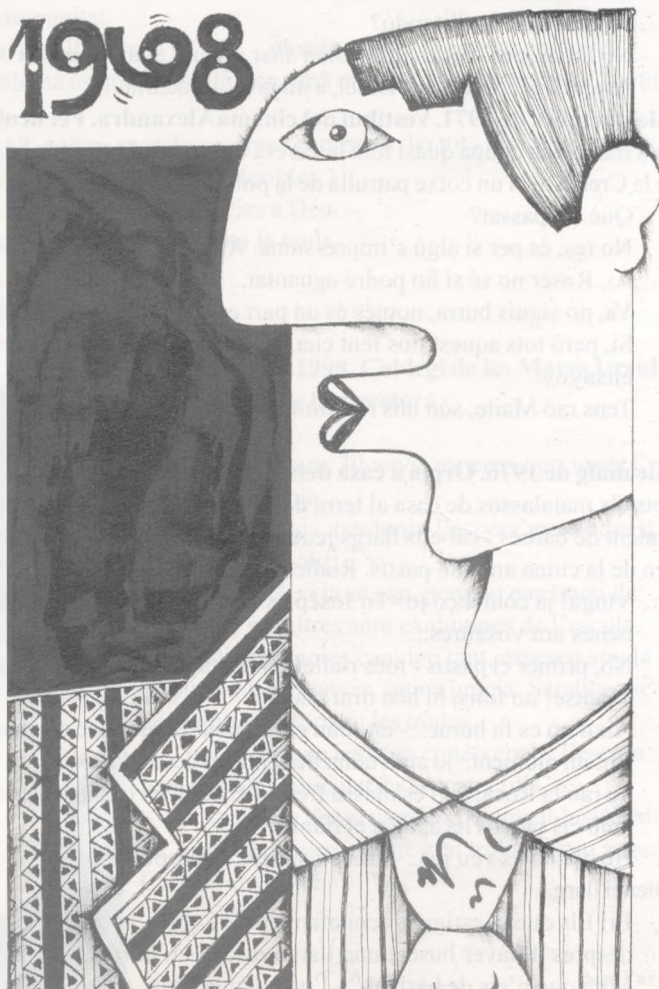
Aquest detall ha estat decisiu per agafar el fil.

Aquella primavera vaig prendre la decisió possiblement més important de la meua vida... Treure'm la corbata per sempre més!

Una energia especial hi devia haver en l'àrea d'influència del meridià que uneix París i Olot perquè un noi posadet com jo decidís trencar de cop amb l'ordre preestablert i volgués saber què passava a l'altre costat del vidre de l'oficina entre les 9 i la 1, les 3 i les 7 de la tarda.

Molt aviat vaig descobrir que no hi havia més fronteres que les que jo mateix em posava; i si els pèls de la barba s'entossudien a créixer contínuament, per què no deixar de fer-los la punyeta cada dia? I si ara es volen tornar blancs, per què voler canviar-los de color?... Érem lluny de París, però el meridià encara passa molt a prop nostre!

Joan Carrillo

1968

Desembre

4. Manifestacions d'estudiants a Barcelona. La policia ocupa i desallotja la Facultat de Medicina.

31. El balanç final dels disturbis racials als Estats Units és de 39 morts i 2.500 ferits greus.

La imaginació... a les parets: les pintades del Maig del 68

Poètiques

A sota de les llambordes, la platja

La imaginació al poder

Quan el dit assenyala la lluna,
l'imbècil mira el dit

Explorem l'atzar

Filosòfiques

Article 1r: prohibit prohibir.
Article 2n: queda abolit l'article 1r.

El respecte es perd, no aneu a trobar-lo

La perspectiva de gaudir del demà no em reconfortarà de l'ensopiment d'avui

L'home no és estúpid o intel·ligent, és lliure o no ho és
Vull dir quelcom però no sé què
Tot allò que és discutible cal discutir-ho

Com pensar lliurement a l'ombra d'una capella

Agafo els meus desigs per realitat perquè crec en la realitat dels meus desigs

No hi ha pensaments revolucionaris, solament hi ha actes revolucionaris

L'ensopiment és contrarevolucionari

Allibereu l'expressió

Crist, l'únic revolucionari

- Va, què? - impacient en Manel
- Ui, Ui, ui, - l' Ester embogida de riure - em fas pessigolles
- Ja n'hi ha prou! - ha cridat en Tomàs encenent el llum - però tu tio què t'has pensat?. L'Ester és la meva xicota! - a l'Ester autoritari - Vinga anem! Sou una colla d'alienats!

2 de novembre de 1982. Centre Cívic d'Horta. Curset de descobriment del clitoris.

Dotze dones assegudes a terra amb les cames obertes de cara a la monitora.

- Sobretot, relaxació... Respirem per la boca i poc a poc anem notant les vibracions que flueixen de l'interior del nostre cos de dona. Mentalment resseguim la nostra anatomia..

25 de desembre de 1990. Dinar de Nadal a casa dels Riutort

Família al complet al voltant de la taula, l'escudella fumejant. Els quatre germans, amb les seves respectives, asseguts alternativament. La mainada situada estratègicament en una punta de la taula. L'àvia anant i tornant de la cuina amb safates de canalons.

- Sabeu, l'Enric s'ha separat...
- Què dius? Però si són d'aquelles parelles que no ho haguessis dit mai.
- A mi, aquestes coses em deprimeixen, què voleu que us digui - mà sobre la cuixa de la cunyada, la taula garanteix la impunitat.
- Es que hi ha gent que es passa, i llavors ja se sap.. - picada d'ullet al cunyat còmplice.
- No és que es passin, el problema és que ho expliquen - mà més amunt a la recerca d'humitats familiars
- Això és culpa del maig del 68, volem anar de progres i compartir-ho tot - obrint les cames acollidora - les infidelitats són personals i intransferibles.
- I tant, sempre ha estat així i ho seguirà sent, gràcies a Déu.

Dels vuit nens, el més petit ha passat gatejant per sota la taula

- Papà que li fas a la tieta?
- Au, calla Julià i digues la dècima ben maco!

1968

15 de maig de 1998. Col·legi de les Mares Ursulines. Despatx de la directora

Dues dones d'uns 30 anys, esperen nervioses l'entrada de la monja.

- Bona tarda, perdonin l'espera, però aquest dies anem de bòlit.
- No pateixi ja se sap, però no ens tracti de vostè que nosaltres som exalumnes de l'escola.
- Oi tant! noies canvieu tant, espereu sou la Monteis i la Cruanyes, quina gràcia. Sembla que us vegi amb l'uniforme i les trenes..
- Sí, com que les dues coneixem bé l'escola hem decidit matricular-hi la nostra filla.
- Què dieu, teniu una filla! Quina il·lusió! Molt bé, molt bé. Ja veureu que s'hi trobarà com a casa. Com es diu la nena:
- Safo.

Pep Fargas

1968

Com més lluny és una revolució,
més seductora és.

D'acció

¡Deu anys, n'hi ha prou!
Contra la granada, la llamborda
Si trobes un poli, tranca-li la
cara

Siguem cruels
Sigueu raonables...demanau l'
impossible

La barricada tanca el carrer
però obre la via

Corre, company, el vell món va
darrera teu

Que morin els porucs
L'educador deu ser educat
El poder és al carrer
Cedir una mica és capitular
molt

Feu l'amor i torneu a començar
Gaudeix sense barreres i viu
sense temps morts

Si s'ha de recórrer a la força
no us quedeu al mig

Transformar el món és trans-
formar la vida

L'Economia està ferida, ¡Que
peti!

La humanitat no serà realment
feliç fins que el darrer dels
capitalistes no hagi estat penjat
amb els budells dels darrers
buròcrates

Un dret no es demana, es lluita
per ell.

Solidàries

Tots som jueus alemanys

* Cronologia realitzada
per Juli Clavijo

DEL 68 I DEL 69

CRÒNICA SEXUAL ACCELERADA DE 30 ANYS I UN DIA.

22 d'abril de 1966. Carrer Petritxol. Barcelona

En Ramon i en Joan, 10 anys recents i calça curta, han clavat el nas al vidre de l'aparador d'una botiga d'articles per a dibuix. Arribaran tard a col·legi, però el manual Freixas de «Dibujo del cuerpo humano» llueix una portada increïble. Una dona asseguda sobre una columna d'esquena a l'observador:

- Però en pilotes, xaval!
- Sí, però és un dibuix... - decepció d'en Joan -
- Ja, i què vols? - en Ramon fent el xulo - però per copiar-la s'hi va posar, no?
- Hòstia!, nano - rialles - Quina puta!

Passen dues dones prenyades

- Mira, mira nano...
- Aquestes sí, eh?
- Sí senyor! nyaca, nyaca... - més rialles - aquestes, nyaca, nyaca...

14 de juliol de 1969. Excursió a Sant Martí del Canigó

En Francesc i en Juli durant l'hora lliure de després de dinar ajaçats damunt l'herba. En Juli s'està dibuixant esllògans als pantalons texans desafiant l'escriadassada de la mare quan torni dels campaments, en Francesc toca Pete Seger a la guitarra i segueix atentament els dibuixos del company. Para de cop:

- No és «Mace Love Not War», és «Make Love not war»
- Doncs ho poso en català! «Fes l'Amor i no la Guerra»
- Collons! és més fàcil arreglar la K.
- Has vist la Quima, en el macuto porta «prohibit prohibir» i «amor lliure»
- És propaganda!. En el fons és una escalfabraguetes
- Diuen que té dos xicots i que els dos xicots, comparteixen una altra xicoteta i que tots quatre practiquen l'amor lliure.
- Vols dir que fan lilit rodó?
- No ho sé, però diuen que volen anar a viure a una comuna o a un Kibutz
- A aquelles comunes d'Israel, a mi ja m'agradaria.

3 de setembre de 1971. Vestíbul del cinema Alexandra. Pel·lícula Helga

Una llarga cua ocupa quasi tota la vorera del carrer. Davant la porta del cinema una ambulància de la Creu Roja i un cotxe patrulla de la policia.

- Què ha passat?
- No res, és per si algú s'impressiona. Ahir hi va haver tres desmais.
- Ai, Roser no sé si ho podré aguantar..
- Va, no siguis burra, només és un part en directe. Vaja en directe, és una pel·lícula.
- Sí, però tots aquest tios fent cua... Que vagin a Perpinyà per veure pit i cul. Això és «arte y ensayo»
- Tens raó Maite, són uns reprimits de merda.

8 de maig de 1976. Orgia a casa dels Renu. Vallromanes.

Tots els matalassos de casa al terra del saló. Música del Rabí Shankar. Sis nois adornats profusament de barbes i cabells llargs jeuen tensos. Quatre noies, faldilles llargues de viscosa, arriben de la cuina amb un pastís. Rialletes nervioses.

- Vinga! ja començo jo - en Josep es treu la camisa i els pantalons i queda en calçotets - va nenes ara vosaltres...
- No, primer el pastís - més rialletes - porta una cosa que ens animarà..
- Montse! no fotis, hi heu tirat maria?.
- Això no es fa home.. - en Joan empenyat i traient-se els pantalons
- Eh! un moment.. jo amb tanta llum no em despullo..
- Te raó la Rosa, així és massa fred - l'Ester s'ha tret una samarreta i aguantant-se els pits amb els braços ha apagat el llum.
- Hòstia no es veu res.. - frenèticament es despullen.

Silenci llarg.

- Ei! Els que ja estigueu fent afanyeu-vos que n'hi ha que s'esperen - ha cridat en Manel, després d'haver buscat una llarga estona en la foscor sense trobar *partenaire*.
- Mira que n'ets de bast, eh? - l'ha tallat la Fina
- Poc a poc - la Montse molt fluixet - m'estàs aixafant!

- Va, què? - impacient en Manel
- Ui, Ui, ui, - l' Ester embogida de riure - em fas pessigolles
- Ja n'hi ha prou! - ha cridat en Tomàs encenent el llum - però tu tio què t'has pensat?!. L'Ester és la meva xicota! - a l'Ester autoritari - Vinga anem! Sou una colla d'alienats!

2 de novembre de 1982. Centre Cívic d'Horta. Curset de descobriment del clítoris.

Dotze dones assegudes a terra amb les cames obertes de cara a la monitora.

- Sobretot, relaxació... Respirem per la boca i poc a poc anem notant les vibracions que flueixen de l'interior del nostre cos de dona. Mentalment resseguim la nostra anatomia..

25 de desembre de 1990. Dinar de Nadal a casa dels Riutort

Família al complet al voltant de la taula, l'escudella fumejant. Els quatre germans, amb les seves respectives, asseguts alternativament. La mainada situada estratègicament en una punta de la taula. L'àvia anant i tornant de la cuina amb safates de canalons.

- Sabeu, l'Enric s'ha separat...
- Què dius? Però si són d'aquelles parelles que no ho haguessis dit mai.
- A mi, aquestes coses em deprimeixen, què voleu que us digui - mà sobre la cuixa de la cunyada, la taula garanteix la impunitat.
- Es que hi ha gent que es passa, i llavors ja se sap.. - picada d'ullet al cunyat còmplice.
- No és que es passin, el problema és que ho expliquen - mà més amunt a la recerca d'humitats familiars
- Això és culpa del maig del 68, volem anar de progrés i compartir-ho tot - obrint les cames acollidora - les infidelitats són personals i intransferibles.
- I tant, sempre ha estat així i ho seguirà sent, gràcies a Déu.

Dels vuit nens, el més petit ha passat gatejant per sota la taula

- Papà que li fas a la tieta?
- Au, calla Julià i digues la dècima ben maco!

1968

15 de maig de 1998. Col·legi de les Mares Ursulines. Despatx de la directora

Dues dones d'uns 30 anys, esperen nervioses l'entrada de la monja.

- Bona tarda, perdonin l'espera, però aquest dies anem de bòlit.
- No pateixi ja se sap, però no ens tracti de vostè que nosaltres som exalumnes de l'escola.
- Oi tant! noies canvieu tant, espereu sou la Monteis i la Cruanyes, quina gràcia. Sembla que us vegi amb l'uniforme i les trenes..
- Sí, com que les dues coneixem bé l'escola hem decidit matricular-hi la nostra filla.
- Què dieu, teniu una filla! Quina il·lusió! Molt bé, molt bé. Ja veureu que s'hi trobarà com a casa. Com es diu la nena:
- Safo.

Pep Fargas

AIGÜES MUNICIPALS

Les aigües municipals, són un servei públic al ciutadà? Es té en compte que la finalitat d'un servei municipal és satisfer les necessitats dels ciutadans? Aquesta mentalitat de servei, és compartida pels polítics i pels funcionaris que gestionen el servei? Suposant que sí, que tinguin tots mentalitat de servei, es nota d'alguna manera a la pràctica?

Preguntes pròpies d'un Congrés de Filosofia del Servei, però necessàries en aquests temps que vivim ara que ja no som ciutadans, sinó administrats. Existeix l'administrat satisfet? I l'administrador satisfet de satisfer...?

Vegem una petita mostra de com funcionen les coses a Olot. Per a aquesta petita història té poca importància l'enfocament políticament correcte que s'hagi donat al règim de concessió i de gestió de les aigües municipals. Tampoc no ens fixarem en les tarifes: és possible que unes tarifes baixes convisquin amigablement amb un pessim servei al ciutadà. En definitiva, parlem de servei, un servei que hauria de ser sempre de 5 estrelles: un SERVEI ***** , Natural si voleu, com Olot.

Ho és?

Hi havia una vegada un administrat moderadament satisfet de la seva actualitat econòmica que decidí comprar una casa usada. Un dia se'n va anar a les oficines de l'empresa que té la concessió del servei municipal d'aigües per tal de canviar de nom el contracte i allà li varen dir...

- Sí, sí... No n'hi ha prou que em portis l'escriptura notarial, vull el DNI del venedor de la casa, el DNI del comprador de la casa, la cèdula d'habitabilitat i que paguis els rebuts pendents que hagi pogut deixar impagats el venedor i si no hi ha rebuts pendents, em portes els rebuts que en el seu dia ens ha pagat el venedor; ja sé que nosaltres els tenim, però volem saber si tu també saps guardar les coses, també volem que duguis una diligència firmada pel Banc pagador, manifestant que el rebut pagat ha estat pagat en el compte tal i tal del Banc, per no confiar, no confiem ni en la nostra comptabilitat...

El jove comprador va manifestar estranyat que no era la seva responsabilitat portar el DNI del venedor i que tampoc no és el deutor d'uns consums que no són seus (que en tot cas pertanyen a l'anterior propietari) però es topà amb la més absoluta indiferència, incloses unes vagues referències a unes suposades normatives de la Generalitat.

- Sàpigues apreciat administrat i amic, que no sóc jo, ni és la companyia, no, la qui demana tantes parides, sinó unes normes superiors que cal acatar amb obediència i no discutir-les mai perquè estan pensades única i exclusivament per servir els administrats, en aquest cas, per servir-te a tu.

Evidentment que les coses són així... Però el nostre amic, malgrat comprendre el respecte i devoció que la companyia d'aigües municipals professa per algunes suposades normes legals, també s'adonà que la companyia manifesta un total menyspreu per unes altres normes legals d'ús quotidià: se li'n fot que sigui il·legal cobrar rebuts amb coacció a persones que no són els deutors. De sobte se n'adonà que la companyia té l'aixeta i no la vol obrir si no cobra.

- I la Cèdula d'Habitabilitat que hi té a veure?

- Bé, això és una qüestió a part. Com ja saps vols que administrat, la finalitat d'aquest document és tenir un control de les condicions d'habitabilitat dels habitatges. Per a obtenir-les, cal que la demanis a Urbanisme i Habitatge de Girona, que enviarà (o no...) un inspector per a inspeccionar la casa. Com és natural, et costarà temps, diners i paraules. Això sí, un cop obtinguda, tindràs Cèdula amb una vigència de 10 anys! Què et sembla?

- Home jo...

- Sí, ja sé que no veus la importància vital que té la Cèdula, que t'aïlles en la teva circumstància individual i no saps veure els avantatges del col·lectiu, però sàpigues que els habitatges han de complir les condicions legals d'habitabilitat. Els administradors públics som incapaços de regular les habitabilitats de les vivendes dels administrats, per això fem que l'esforç d'obtenció de la Cèdula recaigui únicament sobre el ciutadà, i ho fem justament en el moment en què aquest acaba de fer una despesa important, perquè sabem que és quan l'administrat està més receptiu. El moment de la transmissió de la propietat és l'escollit per acomplir aquest ritual. Cert és que hi ha qui diu que és llavors que els paren la trampa i els fem passar pel tub. Res més fals: Ho fem pel vostre bé i perquè hi ha alguna Llei que ens hi obliga.

- Dallones, que és difícil tenir aigua...

- No et desanimis, home... Si ho veus tan difícil, si necessites temps per a l'obtenció de la Cèdula, la companyia, que potser en algun moment t'havia semblat dura, inclús absurda, té una solució «tova» de caràcter temporal, que, bàsicament emprant la Llei del Mínim Esforç, esdevindrà fàcilment definitiva: pren el teu temps per fer les coses, nosaltres domiciliarem els rebuts a nom de l'antic propietari en el teu compte...

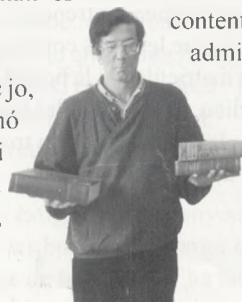
- Vaja, però jo pagaré rebuts a nom d'un altre...

- Si però, tindràs aigua i mentre vagis pagant, no et passarà res, ni ens caldran cèdules, ja t'ho dic, pren el teu temps, però paga...

- Això és veritat. Oh! Quina meravella! Podré tenir aigua, pagant el que sigui, i com sigui, és clar...

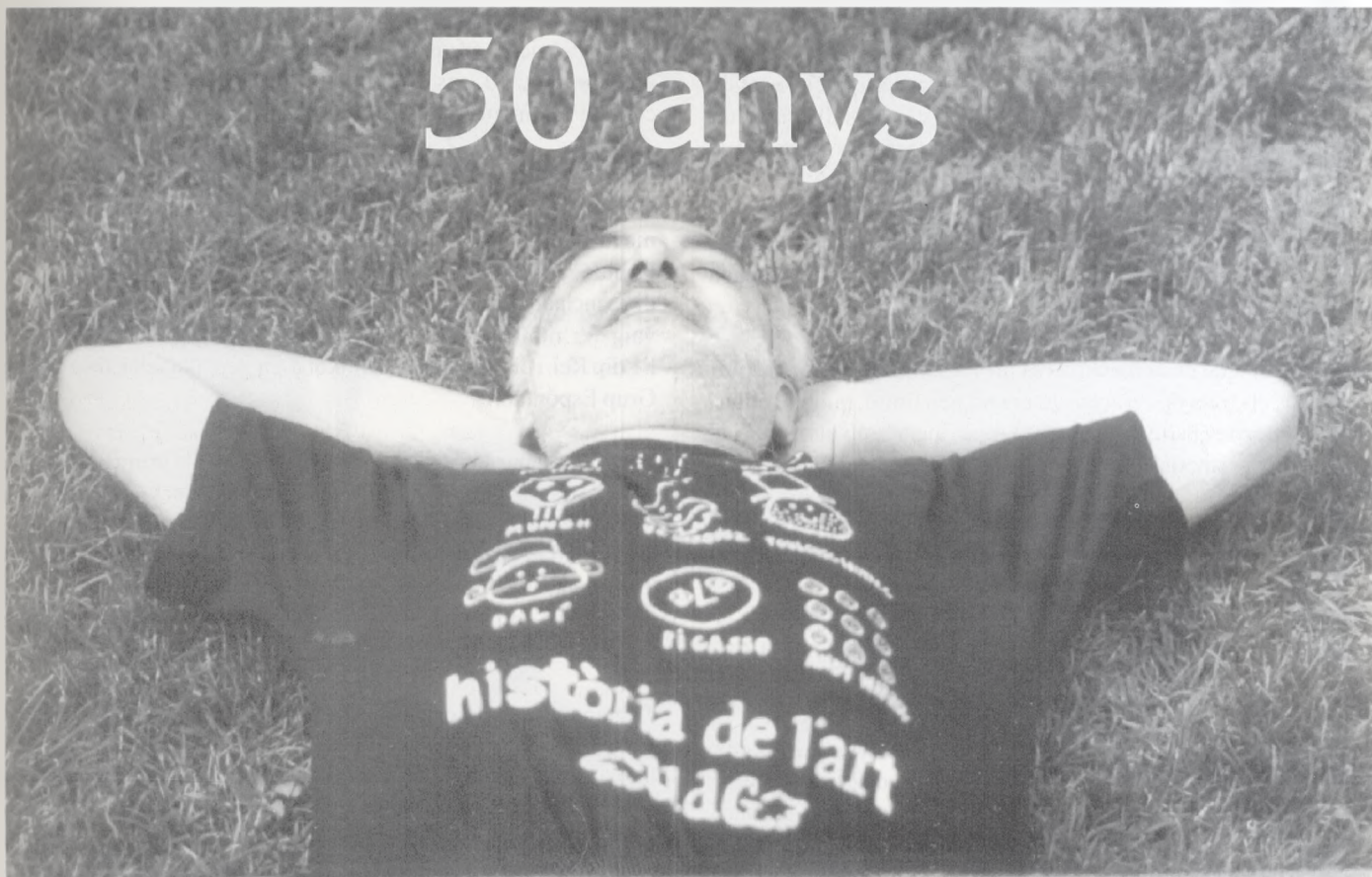
Feliç pel descobriment de l'agilització administrativa en benefici de l'administrat, el nostre amic surt de les oficines de la companyia content i xiulant. Ah!, que fàcil és ser administrat, quan es tenen administradors tan comprensius.

Àngel Parada,
Administrat en funcions

Kim Domene

50 anys

“ Per aquells que no coneixen Olot ni la Garrotxa més que per l'estereotip, els resulta del tot natural que la nòmina d'artistes locals sigui elevada. Fent caricatura diríem que ser pintor a Olot és com ser torero a l'Espanya profunda, o gondoler a la Venècia decadent. En Kim Domene és un d'aquests toreros a qui els 50 anys l'han agafat en plena «faena». El temps l'ha anat conformant com algú a qui la globalitat individual, o si voleu, la coherència personal, són el tret més definitiu del seu caràcter juntament amb un mític sentit de l'ordre, poc comú en la seva professió, que té, entre altres servituds, la de seguir un horari de treball estricte. Això no obstant, en Kim és un assidu seguidor de l'activitat cultural de la ciutat, amant de la tertúlia i cinèfil empredreït. El seu interès per la interculturalitat l'ha dut a conèixer i apreciar a fons la música ètnica fins el punt de convertir-se en un autèntic especialista i dirigir un programa de ràdio.

La cinquantena se li ha posat bé en aquest olotí que de yé-yé a hippy i més tard a progre, ha acabat configurant una imatge d'**Othelo** shaquesperià, amb la bonhomia, senzillesa i tenacitat que els que el coneixen li han reconegut sempre. ”

La imatge d'Olot com a ciutat on l'art n'és un dels components de la seva personalitat, marca la teva opció professional?

Home, suposo que si hagués nascut a Palafrugell no treballaria pas el suro i de fet de la gent nascuda als 40 i 50, no som pas gaires els que ens dediquem a l'Art.

Naturalment el pes de la tradició és fonamental, aquí a Olot era normal que un dels primers joguets que et portessin els reis fos una caixa de pintures. També els pares solien apuntar els nens a l'Escola de Belles Arts a aprendre dibuix, encara que resultés més una guarderia que una altra cosa.

Curiosament, jo no vaig anar mai a l'Escola de Belles Arts, els meus pares, quan tenia 8 o 9 anys em varen apuntar a fer música, però la veritat és que no m'interessava. Tot el dia me'l passava fent dibuixos a la pissarra.

Segurament que en el meu interès professional hi van contribuir molt més els trets de caràcter. Jo era un nen tímid, quiet i solitari amb unes certes habilitats. No m'agrada jugar amb els altres i el dibuix em permetia entretenir-me sol. També suposo que els antecedents familiars per part dels avis hi deuriem influir i el fet que la meua mare treballava en un taller de sants, ella va ser qui em va explicar com es barrejaven els colors.

Certament, tenia una especial aptitud per la caricatura i a casa, amb les visites, solien fer demostracions de les meves habilitats. Així com els nens que saben tocar el piano se'ls demana que facin una demostració després de dinar, a casa deien "Ara en Quim ens dibuixarà l'Aramburu" i jo feia la caricatura de l'alcalde. M'agradava dibuixar còmics - me'n vaig fer un d'un sol número - retallava entusiasmat els dibuixos de Del Arco a La Vanguardia i a l'escola, al córrer la veu que dibuixava, contínuament m'encarregaven cartells.

De fet tot va començar a l'oficina de Xocolates les Comes, havia estudiat comerç i amb 13 anys hi vaig entrar a treballar un estiu en què també va venir a treballar-hi en Jaume Bach, que estudiava tèxtil a Terrassa, i més tard l'Arcadi Calzada, que acabava de deixar el seminari. En aquell despatx va néixer part de la nova redacció d'*Olot Misió*.

L'*Olot Misió* m'agafà amb setze anys i ja començo a publicar caricatures. L'Arcadi i en Ramoneda feien les entrevistes i en Kim Vayreda i jo les caricatures. D'aquell temps ve la firma de Kim

Dom, que per alguns encara dura, per diferenciar-nos els dos Kims. Va ser una època molt prolífica perquè de l'any 64 fins el 69, cada setmana sortia un acudit o una caricatura, en tinc una muntanya i molt variades, del torero Peralta - a en Ramoneda i a l'Arcadi els agradaven molt els toros - fins a actors que venien a Olot, en Marsillach, en Vicente Parra. Recordo que la primera caricatura que vaig publicar va ser una d'en Bonet del Drac, que havia organitzat una setmana de joventut.

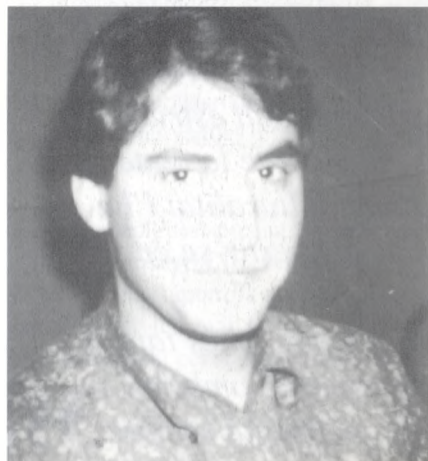
Érem una mica ingenus però molt crítics; a partir de la nova redacció, sorgida l'any 70, ens alternàvem els acudits en Jaume Bach i jo contra l'Ajuntament, el Casino, el Ball Pla, els empresaris...

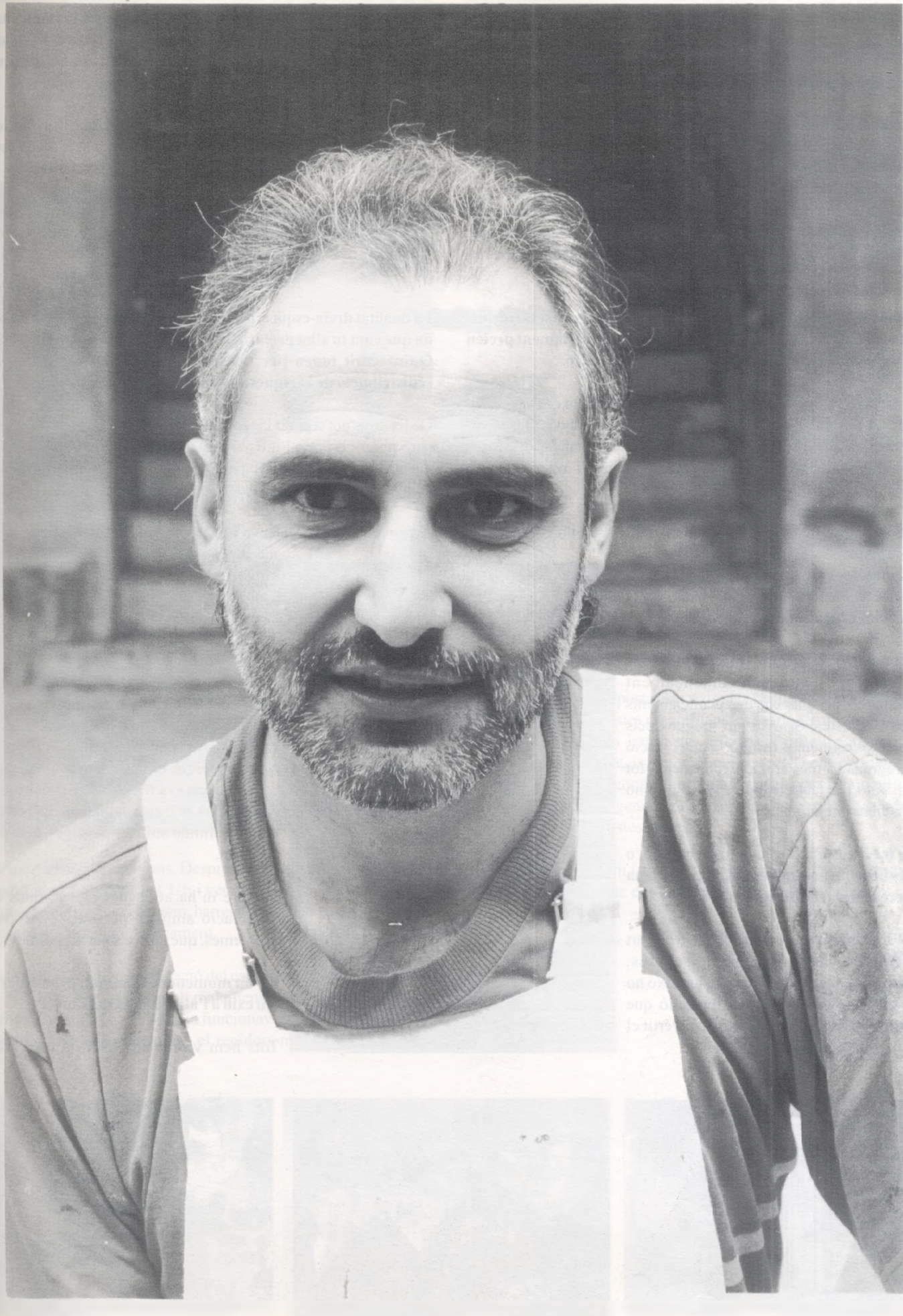
La meua formació intel·lectual prové de la redacció de l'*Olot Misió*, pensa que jo havia estudiat al Grup Escolar Malagrida i la meua família vivia a Sant Roc, tots els altres en Ramoneda, en Pujiula, en Planella eren dels escolapis, això aleshores era molt diferenciador. Arran d'això vaig conèixer en Miquel Plana amb qui vaig fer moltes coses junts: les escenografies i els cartells de l'Edip Rei i el Procés d'un Bruixot d'en Pere Planella, les obres del Grup Espontani.

El 1968, després d'un viatge a París, vàrem fer la primera exposició de pòsters amb "El Grup d'Ara" que érem en Joan Carrillo, en Miquel Plana i jo. En Joan feia un tipus de cartell més psicodèlic, en Miquel més de personatges i jo feia eslògans del maig a París. Tot plegat ens va costar algun disgust i sovint ens havíem de presentar a comissaria, sobretot a arran de la campanya contra el Ball Pla. Però també va fer que se'ns conegués.

Tornant de la mili, des d'on vaig continuar enviant dibuixos per l'*Olot Misió*, vaig passar un any fent de viatjant de Xocolates les Comes i aprofitava els viatges per fer promoció dels chritmas que editàvem amb en Miquel Plana per tot Catalunya, fins que vaig entrar a treballar a ca l'Alzamora. Allà si que va ser una bona escola, perquè llavors ningú no parlava de disseny, ni existia el letraset, ni molt menys els ordinadors. Allà feia de tot, cartells de festes, comercials o un que et deia "aquí hi vull un porc que toqui la guitarra", i tot ho fèiem amb tiralínies, retallant i enganxant.

Era el temps de la transició i vam impulsar l'Assemblea d'Artistes de la Garrotxa, lligada a l'Assemblea de Catalunya. En això, les característiques especials d'Olot, ens van afavorir. Podíem ser més ingenus però també estàvem molt deslligats dels partits polítics i, per tant, érem molt més lliures amb una càrrega ideològica molt més genèrica, més antimilitarista.

Poc a poc, vaig anar entrant a la professionalitat, treballant menys hores a l'empresa fins que, finalment l'any 78 vaig fer la primera exposició de pintures.

Veig que no parles d'"Olot Temps de Ruptura"

Sí, va ser un llibre, editat per l'Arcadi Calzada - amb qui malgrat la divergència política conservo una bona amistat - que pretenia trencar l'esquema de la pintura clàssica d'Olot. Hi havia obra d'en Carbonell, Peré, Rosa Serra, Casacuberta i meva, encara que escassa perquè feia poc que pintava. Ara, amb la perspectiva del temps, crec que realment va significar una ruptura degut al propi aïllament d'Olot, però a fora hagués estat francament impresentable.

Sovint se t'ha definit com una persona amb un gran sentit crític. La teva creació artística és aliena a això o contràriament pretén evidenciar els conflictes o apuntar vies de solució.

Penso que se'm considera crític perquè no n'hi ha que ho siguin més. A desgrat de la imatge que es ven, aquí no hi ha ni art contemporani, ni crítica, ni artista compromès. Quan em diuen que ho faig molt bé, dic que no és això, sinó que la majoria ho fan malament.

Però bé, l'obra no necessàriament ha de ser un pamflet. El compromís ve més donant per les implicacions personals o per les demandes de col·laboració que, per coherència fins i tot estètica, no pots defugir.

Naturalment hi ha una evolució en l'obra i la càrrega social del començament desapareix per anar cap uns plantejaments més intimistes. Si avui em moguéssim pels mateixos esquemes resultaria una creació retrògrada. A més ara, a nivell estètic, tot s'hi val i per tant ets molt més lliure i no tens tants prejudicis.

De tot això se'n pot fer una professió, o més ben dit, fins a quin punt no condiciona la creació el fet d'haver-ne de viure?

Mira, el tema de la comercialització de l'art sempre m'ha interessat i sorprèn. Normalment els pintors diuen que això no els interessa, però acaben fent allò que venen. És penós, però això ha convertit el fer paisatges d'Olot en un ofici.

S'ha de reconèixer que viure de l'art és un miracle, jo fa més de vint anys que no se demà com me'n sortiré. També la familiaritat que té la gent d'aquí amb les galeries d'art, que no es dona enlloc més, facilita la comercialització. És a dir, hi ha molts artistes però també hi ha molts col·leccionistes.

Amb el temps t'adones que tot és força natural, que tu evoluciones i que els compradors també ho fan. Penso que el secret està en això: tu has de fer el que et surt, la clientela ja seguirà.

De tota manera em faig creus que, gent a qui no sobren els calés, vinguin a l'estudi a comprar pintures. Això també condiona: no pots pujar massa els preus perquè l'interessat no podria seguir-te.

La dualitat dreta-esquerra diuen que ha desaparegut. Una persona que com tu s'ha declarat d'esquerres, perd la identificació? Quin sentit tenen per tu conceptes com la solidaritat, la redistribució de la riquesa, el racisme.

De fet no es pot separar la professió i els conceptes més vivencials, però no és cert que l'artista segueixi l'estereotip i al suposar-li una elevada sensibilitat ja se'l pugui catalogar de persona compromesa o d'esquerres.

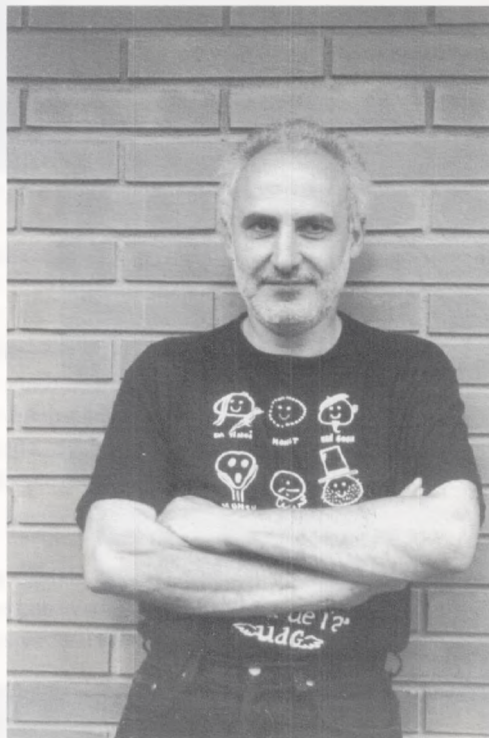
Ara vivim una era eclèctica i en el camp ideològic es pot ser molt més ambigu. Tothom pot dir que és el que vulgui, fixa't l'Aznar diu que és de centre-esquerra, però serà la teva manera de viure el dia a dia, que farà que siguis una cosa o altre.

Jo prenc partit, entre altres coses estic a Garrotxa Solidària i trec el temps de sota les pedres per col·laborar amb el problema dels sahrauís, o m'implico amb una revista com aquesta, perquè és important tenir un mitjà de comunicació alternatiu. Però és una cosa que es dona de forma natural, vivint el dia a dia, per afinitat amb les persones, com per accident.

Sempre m'ha atret més aquest tipus de vinculació amb les persones i els seus problemes, que amb els partits polítics.

En un moment determinat, proclames el teu exili a l'altre banda del Fluvià

Tots hem viscut una història carregada

sensibilitat en aquest terreny ens ha portat fins a ser la capital de «Kigth».

Dius que Olot és el paradigma del «Kigth», és possible trencar aquesta inèrcia?

Ser el cap i casal de «Kigth» pot ser positiu o negatiu, però bromes a banda, la inèrcia que dius és molt forta, a tal punt, que un canvi polític a l'Ajuntament no garanteix una reorientació.

En general falta trobar quin és el model de ciutat que volem. Ara sembla que tot ha de ser per millorar l'atractiu turístic d'Olot, millorar les carreteres, crear incentius turístics, però quins?

Això mateix es transmet a l'aspecte artístic, per exemple es parla de la reforma del museu. En primer lloc caldria preguntar-se si fa falta un museu i perquè, però per allò que dèiem de la inèrcia i el pes de la història la resposta és obvia. Després hauríem de veure quin tipus de museu. És clar que no té cap sentit plantejar un museu generalista, que ja existeixen a les grans ciutats, i per tant cal un museu especialitzat. En què? Seguir l'Escola d'Olot amb obra contemporània? no n'hi ha. I si n'hi hagués, no hi ha prou valentia per a comissariar-la. Aleshores què? Un museu especialitzat en la indústria dels Sants? Podria ser una bona opció, però finalment, acabaran fent un sofregit de tot plegat que no servirà absolutament per a res.

Una aposta més arriscada per incentivar els tallers d'artistes rehabilitant les fàbriques abandonades l'hem hagut de realitzar a nivell personal, i tanmateix, hagués estat una molt bona oportunitat per aconseguir aquest atractiu per a la gent de fora, generant exposicions, intercanvis, estades d'artistes forans.

Però en fi, som on som i si l'Ajuntament no escolta ni els propis regidors, com vols que ens facin cas.

Pep Fargas

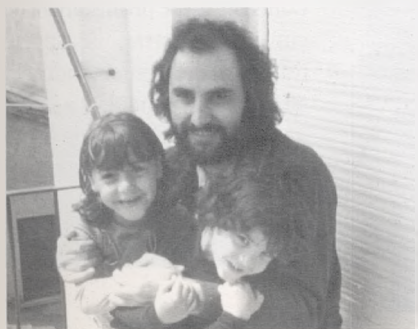

Fotografies de Josep Ma Melció,
Xavier Rusalleda
i Arxiu de l'entrevistat.

d'expectatives i decepcions. Després de l'esforç que per molts de nosaltres va significar la CUE i veure que sovint t'entens millor amb gent que no és del teu rem, barrejat amb un seguit de qüestions personals, t'assalta el cansament.

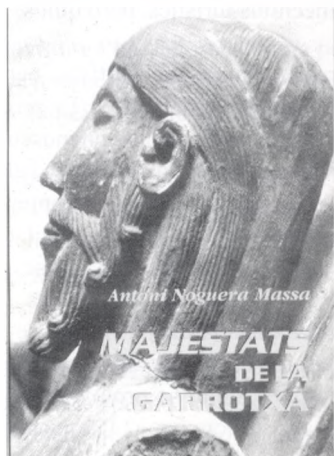
En el fons és això, la justificació del cansament. A més, penso que en Pere Macias ho va fer molt malament en el sentit cultural. No pot ser desbaratar equips que ja funcionaven al Museu o al Teatre posant al front dels patronats el regidors més ineptes. La seva

ÚLTIMES NOVETATS GARROTXINES PER AQUEST ESTIU

Majestats de la Garrotxa

Antoni Noguera Massa
Fundació Pere Simón
70 pàgines
preu: 1200 pessetes

Llibre de la col·lecció "Font Moixina" editat amb motiu de l'homenatge que es va fer fa poc a l'autor, dins els actes de la XXXII edició dels Premis ciutat d'Olot.

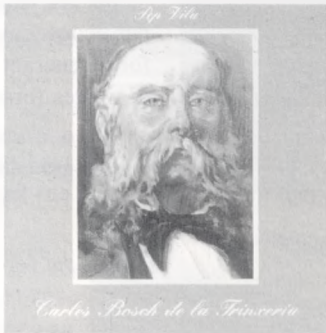
Aquest llibret consta d'un estudi preliminar en el qual es recull un seguit d'informacions referides a l'època històrica –des del punt de vista del medi humà i geogràfic– en què es construïren les "majestats" que podem trobar a les nostres contrades, així com algunes dades d'interès en relació a la seva construcció i als seus escultors. En la segona part –acompanyat d'il·lustracions fotogràfiques– s'informa sobre set "majestats": Beget, Sant Joan les Fonts, Batlló, les Planes d'Hostoles, Llierca, Arcs de Santa Pau i la Majestat del Calvari de Sant Esteve d'en Bas.

Carles Bosch de la Trinxeria

Pep Vila
Institut d'Estudis Empordanesos.
102 pàgines
preu: 1500 pessetes

Llibre editat amb motiu de la celebració del centari de la mort de l'escriptor, excursionista i home de lletres, Carles Bosch de la Trinxeria.

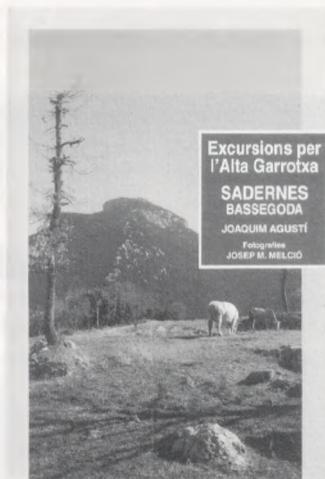
Autor de novel·les com "Lena" o "L'hereu Noradell" en les quals Bosch de la Trinxeria plasma amb el tipisme de l'època en què foren escrites quadres de la vida a pagès, o de reculls folklòrics com els inclosos en la "Miscelànea Flok-Lòrica" publicada el 1887, és retratat en aquest llibre pel filòleg Pep Vila en un intent reeixit de mostrar-nos certs aspectes de la cultura popular a partir d'aproximar-nos a la vida i a l'obra de l'homenatjat.

Excursions per l'Alta Garrotxa. Sadernes-Bassegoda

Joaquim Agustí
Fotografies: Josep M. Melció
Llibres de Batet
72 pàgines
preu: 1300 pessetes

Novena entrega de les "guies" editades per "Llibres de Batet, i com les anteriors profusament il·lustrada amb

excel·lents fotografies en color i amb mapes indicatius del recorreguts.

En aquesta ocasió el total d'itineraris explicats per en Joaquim Agustí és de nou, i en ells ens acosta a una de les zones més freqüentades de la nostra comarca. Així passejarem, tot caminant, de Sadernes al Bassegoda o pujarem al Puig de Salarsa on ens trobarem amb les Balms del Cànem, o coneixerem Sant Andreu de Gitarriu entre d'altres paratges.

Excursions per l'Alta Garrotxa. Oix

Joaquim Agustí
Fotografies: Josep M. Melció
Llibres de Batet
72 pàgines
preu: 1200 pessetes

A l'igual que l'anterior aquesta guia forma part de la col·lecció de guies dels "Llibres de Batet" i està realitzada pels mateixos autors.

En aquesta ocasió el motiu central és el poble d'Oix edificat enmig d'una vall encerclada per algunes de les muntanyes més representatives de l'alta Garrotxa. La guia descriu deu itineraris que assoleixen els cims del seu entorn i porten als pobles veïns.

Sant Joan Les Fonts. Indústria i sindicalisme 1860-1936

Xavier Valeri
Ajuntament de Sant Joan les Fonts
156 pàgines
preu: 1000 pessetes

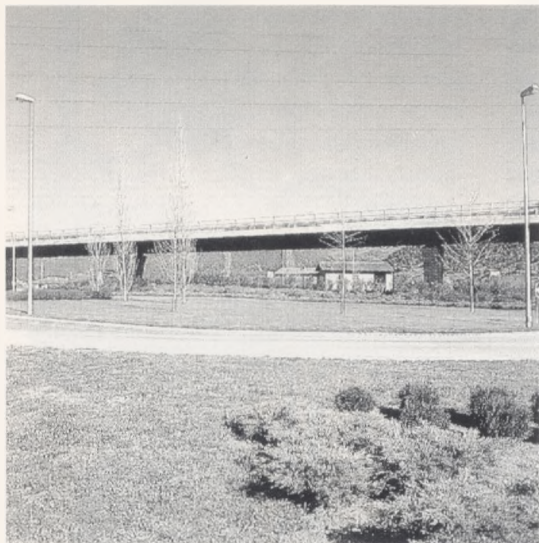

Visió històrica de l'assentament i creixement industrial que es produí a les acaballes del segle passat i principis de l'actual a Sant Joan les Fonts. El llibre profusament documentat alterna els aspectes referits al creixement industrial amb d'altres vinculats a la vida associativa i cultural de la ciutat fins a l'inici de la Guerra Civil.

L'EIX VIC-OLOT-FIGUERES: UNA INTRODUCCIÓ AL DEBAT SOCIAL

La creixent preocupació, a nivell mundial, pel deteriorament dels principals ecosistemes terrestres ha posat de manifest la necessitat de compatibilitzar el creixement econòmic amb la conservació del medi. Així, el concepte de desenvolupament sostenible va aparèixer com una via que pogués definir un desenvolupament indefinit per a tota la humanitat. Aquesta idea que per a molts pot semblar utòpica i intangible es concreta, diàriament, en nombrosos aspectes de la nostra vida quotidiana. I, és precisament el ciutadà qui amb els seus actes té, en gran part, la capacitat de fer-ho possible; des de la simple elecció d'un producte determinat en el moment de comprar fins a les activitats més habituals com és tancar correctament una aixeta.

Un dels punts que més afecta la ciutat d'Olot, la població de més de 25.000 habitants amb una menor accessibilitat i qualitat de la xarxa de carreteres de Catalunya, segons els estudis del Pla de Carreteres de la Generalitat de Catalunya, és el transport per carretera, que en els darrers anys ha adquirit un paper preponderant en les relacions i operacions regionals, fins a convertir-se en el tipus de transport més competitiu, fins i tot considerant la congestió que apareix en nombrosos punts de la xarxa viària. A Catalunya, això s'ha traduït en un increment extraordinari del nombre de vehicles matriculats, observant-se que actualment un

de cada dos catalans posseeix un cotxe.

Tot i això s'espera que la demanda de transport i, especialment del trànsit rodat, s'incrementi de manera significativa en els propers anys.

Però donades les magnituds dels impactes que causen aquestes infraestructures es fa impossible el manteniment d'una política de transport basada en la demanda com fins ara, sense perjudicar el medi.

S'observa, doncs, una pugna entre la voluntat conservacionista, plasmada en els acords subscrits i en les actuals accions de protecció del medi, i una societat que demanda un continu increment en les

infraestructures viàries de transport.

Condicció que ens acosta cap a una situació de major ineficiència i, a llarg termini, a una greu crisi ambiental.

Entre les diverses actuacions previstes a realitzar en els propers anys destaca la de l'eix Vic-Olot-Figueres que afavorirà la comunicació de les comarques interiors i centrals de Catalunya amb França i la resta d'Europa, actuant com a via alternativa a les principals vies de comunicació (la N-II, l'autopista A-7 i l'Eix Transversal) que en determinats punts ja mostren preocupants signes de saturació.

La proposta de construcció de l'eix ha provocat un intens i interessant moviment social, que es va concretar l'any 1991 amb la creació de la Coordinadora Salvem les Valls, entitat social que naixia amb els objectius de sensibilitzar la població sobre les repercussions ambientals de l'eix i qüestionar el sistema de desenvolupament econòmic de la Garrotxa.

Els debats socials suscitats han posat en evidència la proposta del traçat i l'Estudi d'Impacte Ambiental de l'eix, presentats l'any 1994, fins al punt d'aconseguir que fos desestimat per tots els sectors involucrats. Esperem que la propera proposta, encara en elaboració, permeti compatibilitzar la diversitat d'interessos presents a la comarca, per tal d'assolir una millora en la nostra qualitat de vida i, el que és més important, treballar per assegurar la de les futures generacions.

Francesc Xavier Fàbrega
Juny, 1998

CORNAMUSAM : UNA APOSTA DE FUTUR

Ja fa sis anys que va començar l'aventura del Cornamusam i, malgrat la seva enorme potencialitat, continua essent un festival de música tradicional molt limitat i desaprofitat. Tenim un esdeveniment cultural de primer ordre, molt ben definit i amb grans possibilitats de futur, però sembla que ningú no se'n vulgui adonar. Quan es parla de la vida cultural de la ciutat mai no s'esmenta el Cornamusam; ningú sembla que se'n recordi. Hauran de passar uns deu anys, igual que amb el Fòrum, perquè la gent el descobreixi, el valori i li doni el suport que es mereix? Continuarem mirant enfora i parlant embadalits del que fan altres ciutats del nostre entorn més proper sense veure el que es fa a la nostra pròpia ciutat? No ens podem permetre el luxe d'ignorar o desaprofitar una iniciativa com el Cornamusam i deixar que alguna altra ciutat més clarivident i amb més mitjans munti un festival semblant o que els seus organitzadors abandonin per cansament o avorriment.

Aquests sis anys han servit per anar definint gradualment com ha de ser el Cornamusam i quina estructura ha de seguir, incorporant allò que funciona i corregint els errors comesos. Amb sis edicions el Festival Internacional de la Cornamusa ha adquirit personalitat i un nom propi fàcilment identificable, diferenciant-se clarament d'altres festivals i guanyant-se un lloc en el calendari de la música tradicional de Catalunya. En aquest procés de definició s'ha tingut molt en compte no separar els elements més populars i participatius dels estrictament musicals. El Cornamusam mai no ha estat un festival tancat i restringit, sinó que sempre ha estat obert a tota la ciutat, fins al punt de ser avui una festa més de les que es celebren a Olot durant l'estiu. La incorporació de la Cabreta, les cercaviles i les toques han portat al carrer el so dels instruments musicals tradicionals i han propiciat que el Cornamusam arribi a molta gent, inclús als més petits.

El Cornamusam s'ha convertit en una festa d'Olot, però també ha aconseguit ser la festa dels sacaires catalans. Cada any s'apleguen a la nostra ciutat els millors sacaires de Catalunya. Durant el primer cap de setmana del mes de juliol passen pels carrers de la ciutat amb els seus instruments i inunden l'aire estiuenc amb el so dels seus sacs de gemecs, un so ja familiar per molts de nosaltres. Ells i els sacs de gemecs són els veritables protagonistes del Cornamusam, autèntic punt de trobada anual dels sacaires catalans, però també un lloc per a reflexionar sobre el present i futur d'aquest instrument. El Festival Internacional de la Cornamusa no pot oblidar el seu caràcter també reivindicatiu: un dels seus objectius és la recuperació del so del sac de gemecs, lamentablement perdut durant molts anys, i la seva difusió dins del panorama de la música tradicional.

El Cornamusam com a festa popular arrelada a la ciutat i com a punt de trobada anual dels sacaires catalans

adquireix el seu caràcter particular que el singularitza i el diferencia dels altres festivals de música tradicional. Però allò que el fa més interessant i atractiu, sobretot als ulls dels possibles consumidors culturals, és la seva vessant com a Festival Internacional de la Cornamusa, on participen els millors grups de música tradicional del moment. Els concerts del dissabte a la nit al pati de l'Hospici pugen el llistó de la qualitat musical del festival i el converteixen en un acte cultural d'un alt nivell. La llista de grups que ja han vingut a Olot comença a ser bastant notable: Liam O'Flynn, Milladoiro, The Tannahill Weavers, Cempes, La Ciapa Rusa, ... El cost de contractació d'aquests grups és bastant acceptable. Això permet que, sense abocar-hi una gran quantitat de recursos, es pugui muntar un festival d'una gran qualitat i amb la participació dels noms internacionals més importants de la música tradicional. Tot i que darrerament els catxets estan augmentant molt depressa pel fet que la música tradicional s'està posant de moda i alguns grans segells discogràfics ja han començat a fixar els grups amb més possibilitats de venda.

A Olot, difícilment es podrà organitzar un festival internacional de música clàssica, jazz o rock que tingui ressó més enllà de la nostra comarca. Per molts diners que s'hi destinin, sempre hi haurà una altra festival amb més nom i més recursos. Però sí que es pot muntar un festival de música tradicional que fàcilment destaquï per sobre dels altres i que a la llarga sigui un dels més importants de Catalunya. La qualitat dels grups internacionals participants, la singularitat del Cornamusam i la inexistència d'altres esdeveniments musicals semblants en el nostre entorn fan que el Festival Internacional de la Cornamusa sigui molt atractiu per a molta gent. S'hauria d'aprofitar ara, que els grups encara mantenen uns preus de contractació assequibles i que la música tradicional, sobretot la d'origen celta, cada vegada té més adeptes, per invertir en el Cornamusam i fer-lo créixer

progressivament fins a convertir-lo en un gran festival musical i cultural. Si es vol i si hi ha voluntat política i ciutadana per a fer-ho, Olot pot tenir el seu propi festival de música especialitzat a l'estiu, diferent de tots els altres i amb una gran capacitat d'atracció de públic. Evidentment la música tradicional s'adequa perfectament a la vocació cultural i natural que tan insistentment se li atorga a la nostra ciutat.

De la mateixa manera que el Fòrum de Teatre és l'esdeveniment estrella i gran protagonista de la tardor cultural olotina i la Mostra de Pessebres regna a l'hivern, el Cornamusam hauria de ser el centre i acte privilegiat de la programació cultural estiuenca de la nostra ciutat. No cal fer grans invents i organitzar grans esdeveniments culturals que ningú no demana i que serien econòmicament i professionalment molt costosos. Però sí que s'han d'aprofitar aquells que sorgeixen del treball i de l'esforç de les entitats i que lentament s'han anat imposant i consolidant per la tossuderia i la insistència dels seus organitzadors, malgrat els entrebancs i les dificultats trobades. L'associació El Til·ler, durant aquests sis anys, a poc a poc i meticulosament, ha creat el Cornamusam, Festival Internacional de la Cornamusa. Ara ja és responsabilitat nostra el voler que aquest creixi i es faci gran, o deixar que continuï petit i coquetó com ara.

Carles Batlle

VII CORNAMUSAM - FESTIVAL DE LA CORNAMUSA -

divendres 3 i dissabte 4 de juliol

La gent d'El Til·ler ens han acostumat cada any a oferir-nos alguna novetat dins del programa del Cornamusam. Per aquesta setena edició han creat un concurs de composició per a sacs de gemecs que ha comptat amb la participació d'unes vint-i-cinc obres. L'èxit de participació augura un molt bon futur per a aquesta iniciativa que, ben aviat, igual que la tocada d'inici, la Cabreta o la cercavila, passarà a ser probablement un altre element identificatiu del Cornamusam. El divendres, després de la tocada d'inici a càrrec de Maties Mazarico i del ball de la Cabreta, es farà un concert a l'Orfeó amb la interpretació de les composicions finalistes d'aquest primer premi Cornamusam. El concert es completarà amb l'actuació del grup de Maties Mazarico, Ministrils del Rosselló.

Pel concert del dissabte a la nit podrem tornar a escoltar el so de la cornamusa irlandesa (uilleann pipe) tocada per Ronan Browne, que juntament amb Desi Wilkinson, que també toca la cornamusa escocesa (highland bagpipe), i Sean Corcoran formen el grup Cran, una de les formacions de música tradicional irlandesa més brillants i més reconegudes, sobretot per la trajectòria i la gran qualitat de cada un dels seus membres. El repertori

de Cran és molt ampli i heterogeni: va de les balades més íntimes i líriques als més esbojarrats i trepidants balls. Després de vibrar i emocionar-nos amb la millor música tradicional irlandesa podrem ballar amb Suara, grup de música de ball creat recentment i que aplega algun dels membres dels ja desapareguts Músics de Safeu.

A part dels ja mencionats Ministrils del Rosselló, Suara i Cran, també participaran en aquesta edició del Cornamusam Ministrers de la Vila-Nova, Teleret, Meleret i Gaita, Ilercavònia, Bufalodre, Mitja Cobla del RE9, Quico de Bocairent, Julián Fernández, José Luis González Ugarte i Josep M. Nicolau.

20 ANYS DEL NAIXEMENT DEL PSC

- Retalls -

Palau Sant Jordi : Josep Borrell el va definir, diverses vegades, com la catedral del socialisme. Sense entrar en apropiacions més o menys degudes o indegudes, catedral, a seques, segur que sí que ho és. La catedral de la Catalunya moderna, la del segle XXI, i la torre de comunicacions de

Telefònica, el seu campanar. Passejant pels seus afores, enmig de la plaça il·luminada, hom se sent, senzillament, orgullós.

Gila : "Cuando yo era un espermatozoide no me preguntaron dónde quería nacer". Pausa, aquest silenci que tan bé sempre ha sabut administrar, en aquest cas davant 7.000 persones sopant. Cara de ràbia continguda, tocant-se els punys de la camisa vermella, "...pero, si me lo hubieran pedido, hubiera dicho : en Catalunya."

Raimon Obiols : "Nosaltres som els hereus dels vells lluitadors socialistes. Però, en aquesta herència no hi ha cap testament. No hi ha cap Codi ni Bíblia que ens digui què hem de fer ni com hem de fer-ho."

"Només dues coses demano als candidats - Clos, Maragall i Borrell - : que siguin valents per suportar les desqualificacions i insults que rebran en llurs escomeses electorals i que siguin tolerants, ja que la veritat absoluta no és patrimoni de ningú. Només en una cosa s'ha de ser intolerant, absolutament intransigent..." i Raimon Obiols va alçar la veu fins al marcador electrònic del Palau, abandonant sense miraments el seu to acadèmic habitual i intentant d'aquesta manera espantar vells fantasmes del passat que encara se li apareixen en les llargues nits d'insomni. "... Hem de ser implacables amb els deshonestos i els corruptes !!! "

Joan Manel Serrat : "Ara fa vint anys, - i jo ja tenia més de vint anys - fa molt temps, ja ho sé, però, si una cosa recordo més que d'altres de l'any 78, és l'alegria amb la qual feiem les coses. Una alegria provocada per la il·lusió. Només demano als candidats això, que tornem a fer les coses amb alegria."

Josep Borrell : "La palabra socialista viene de sociedad. En puridad, tendríamos que llamarnos "socioedialistas". Y los "socioedialistas" queremos el desarrollo armónico, solidario, justo y libre de los ciudadanos. ¿Quiere decir esto que no somos nacionalistas? No. Que va!, reconocemos las naciones que forman el Estado Español y tenemos muy claro que las per-

sonas pertenecen a un lugar y tienen que desarrollarse conforme a su identidad, cultura, lengua y tradiciones. Así, pues, ¿dónde está la diferencia entre socialistas y nacionalistas?. En que los socialistas anteponen los intereses de los ciudadanos, sus derechos civiles, a los intereses difusos y a veces peligrosos de la nación, entendida ésta como un ente con pensamiento autónomo."

"Us quedariu parats de la quantitat d'espanyols que parlen català, i molt més bé que l'Aznar, per cert. Hi ha molta gent que després de treballar quaranta anys a Catalunya s'ha jubilat i se n'ha anat a viure als seus pobles d'origen. L'altra dia, a Guadix, un d'aquells pobles pobres d'Andalusia que estudiàvem a Geografia quan érem petits, un home em va dir, orgullós, en català : Josep, - perquè a mi a Espanya, tothom em diu Josep - (llevat de l'Almúnia, afegeixo jo, que davant tot el Palau l'anomenà dues vegades Pepe i una Josep), Felipe González, andalús, va ser President del Govern perquè la majoria dels catalans el varen votar. Això aquí no s'ha oblidat. Estigues ben segur que els andalusos no et fallarem en el teu camí cap a la Moncloa."

"Al PSC nadie le podrá negar su papel principal en la vertebración de la sociedad catalana. Si algun partido ha habido que ha hecho lo imposible por evitar la división de Catalunya en dos comunidades, éste ha sido el PSC. Es nuestro capital y no vamos a permitir que nadie lo destruya."

I allà va, dinàmic, còmode amb el seu paper de líder, entossudit fins a l'exageració que pot parlar castellà a Catalunya i català a Espanya. Diu que té un projecte federal per a tot l'Estat i n'està convençut. És el seu un projecte utòpic?, allunyat de la realitat?, ja es veurà, però per fi, després de tant temps, un discurs polític, errat o no, compartit o no, però un discurs polític, coherent, simple i clar.

Bob Dylan. No, no era al Palau, si de cas potser a Escalarre, però, la seva cançó "Forever young" va sonar sencera abans de donar pas a

Pasqual Maragall i després de les paraules de presentació de Josep Borrell : "Amb en Pasqual vàrem estudiar junts a la universitat, després vàrem anar a universitats d'EEUU en uns temps complexos on molts joves americans eren enviats al Vietnam. Aleshores ja estàvem compromesos amb la defensa d'uns ideals i entossudits en cercar respostes en el vent. Ara, després de tants anys, continuem lluitant pels mateixos ideals i ens continuem fent, gairebé, les mateixes preguntes."

Pasqual Maragall. "Ja us aviso, jo no faré un gran discurs, aquest que acabem d'escoltar ha estat un gran discurs. Ho dic de veritat. I no el faré, entre altres coses, perquè avui estic emocionat." I a continuació va parlar llarga estona de catalanisme polític i de Pi i Margall i va oposar la visió que "ells" tenen d'Espanya, "quina?, em preguntareu", doncs bé, "la única" (ho va dir en castellà), a la que tenim nosaltres, "quina?, em preguntareu", doncs bé, "la nostra" (gran perplexitat dins la catedral). En tot el seu discurs va ser sempre molt present Europa. Va dir que Espanya comptava molt a Europa, que encara ara continua causant admiració la seva transició cap a un estat democràtic i, sobretot, la seva descentralització política i administrativa, és a dir, l'experiment autonomista. Mireu, va dir, "si a Itàlia es plantegen canviar la Constitució i endinsar-se cap a un procés descentralitzador és gràcies a l'exemple espanyol, profundament estudiat a les seves universitats. Diré més, Tony Blair s'ha emmirallat en l'exemple espanyol per dotar de parlaments propis Escòcia i País de Gal·les. Nosaltres hem passat d'un Estat centralista que administrava tot el pressupost a un que l'administració central n'administra un 60%. Però no ens podem aturar aquí, el nostre objectiu és que l'administració central n'administri un 40%, l'autònomic un 30% i la local l'altre 30%. En això ens diferenciem molt de l'actual Generalitat, ja que ells no creuen en l'autonomia municipal. Tenim a un dels nostres millors tècnics, l'Antoni Castells, a Europa estudiant el dèficit fiscal que Catalunya pateix a Espanya en relació a altres regions europees de similar potencial econòmic. Això, una vegada tinguem dades fiables, s'haurà de corregir. Doncs bé, si som punt de referència a Europa, hem de continuar essent-ho, per tant, els catalans no ens podem perdre en divisions i disgregacions estèrils."

Epitafi. Haurien anat més olotins a l'acte del Palau Sant Jordi si l'eix Vic - Olot estigués ja en funcionament?

Albert Rubirola

EL GALIÓ NO HI ERA

L'últim divendres del mes de maig va ser el dia escollit per les Joventuts Nacionalistes de Catalunya (JNC) de la Garrotxa per l'acte de lliurament del **Galió**, al regidor del PP d'Olot, Joaquim de Trincheria, qui sota la denominació de "l'Amant Bilingüe", fent referència a la polèmica lingüística que s'havia generat arran d'un concurs públic de contracció d'un paleta i al títol d'una coneguda peça teatral d'en J.P. Peyró, havia arrassat, superant els altres oponents a tan preuat guardó.

Efectivament, amb 248 vots, de Trincheria va ser el candidat més votat per la gent que s'apropà a la parada que la JNC tenia al passeig d'en Blay durant la diada de Sant Jordi. Els vots als altres aspirants a galió, Joaquim Nadal, Josep Borrell i Esperanza Aguirre, en cap moment varen fer tómer als joves nacionalistes la possibilitat que el premi no recaigués en el regidor olotí. Com s'ho haurien fet per portar la ministra a sopar a l'Orfeó Popular Olotí?

Amb tot això només vull dir, i si no hi ha cap més edició del Galió el temps em donarà la raó, que aquest premi era més un acte simpàtic de reconeixement a la figura i al carisma del regidor olotí, que no pas la primera edició d'uns guardons que la JNC pensa atorgar cada any.

El sopar, en el transcurs del qual de Trincheria va rebre el premi, va començar de manera un xic curiosa. Potser era perquè els joves nacionalistes no estaven gaire acostumats a compartir taula amb un del PP, potser perquè algun el recordava fent de dimoni als pastoretos, però el cas era que no n'hi havia cap que sapigués què dir, i tots restaven quiets i muts. Si a aquest fet hi afegim el detall que ens trobàvem a l'Orfeó, qualsevol hauria dit que s'hi representava el Christ, i que l'escena era la del Sant Sopar.

El glaç inicial, però, va durar ben poc. Ràpidament l'homenatjat va saber guanyar-se'ls amb el seu humor i bonhomia, tot explicant algunes de les anècdotes que ha anat recollint, i a vegades provocant, al llarg de la seva trajectòria.

Coincidint amb l'hora dels cafès, la JNC va fer entrega de l'estatueta del Galió, a més del llibre d'"Història de Catalunya" de Toni Soler, i d'una dotzena d'exàmens del nivell C de català a Joaquim de Trincheria.

Per la seva banda, el regidor olotí va obsequiar a cadascun dels assistents al sopar amb uns goigs de marcat to irònic, on fins i tot es podia llegir més d'una llatinada referent als

possibles resultats de les pròximes eleccions municipals: "Majoria absoluta perdemdum; oposicione descollonata ridendum".

En finalitzar el sopar, Joaquim de Trincheria va prometre que, en una altra ocasió, convidaria el grup de joves nacionalistes olotins a un sopar amb les joventuts del Partit Popular.

Francament, dubto que els amfitrions del premi Galió acceptin d'anar-hi. I si finalment ho fessin, els seria difícil igualar de Trincheria en simpatia i afabilitat amb les quals va obsequiar els assistents a l'acte.

Tot plegat, va servir per a demostrar que la diferència d'idees polítiques no té perquè crear emfrontaments, sinó que amb sopars com aquest queda clar que per sobre de tot, la vessant humana pesa més que qualsevol diferència ideològica. I el que encara és més important, que siguin les generacions polítiques més joves, les que ens ho recordin, encara que sigui des de l'àmbit municipal.

Certament, en aquell acte, el que menys hi havia eren galions.

Jordi Serrat

Enviat especial del 440 a sopars, banquets i comunions

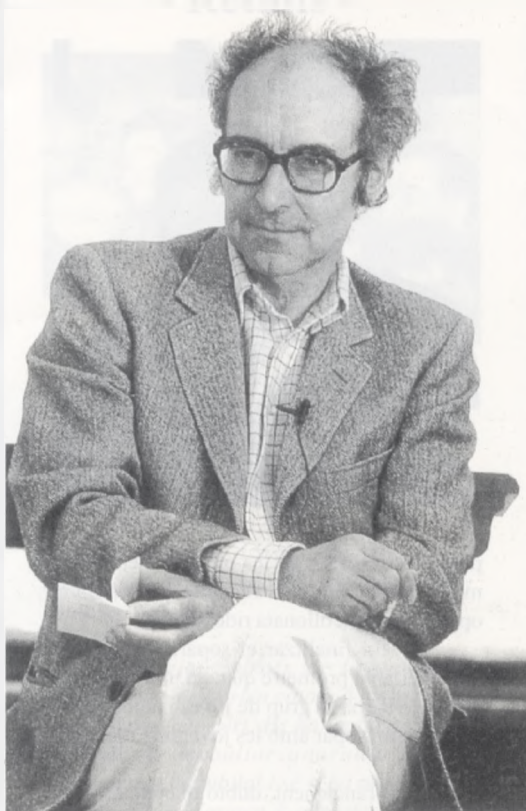
Libres de Batet

J. L. G.

Aquestes inicials de moment han donat molt bon resultat en el món del cinema. Darrera seu hi podem descobrir el nom d'un dels representants més emblemàtics de la Nouvelle Vague: l'ara

oblidat i poc valorat cineasta suís Jean-Luc Godard, "enfant terrible" de la correcció cinematogràfica. O, sense sortir del nostre país, poden descriure el nom del veterà director valencià José Luis García Berlanga, avui tan present en moltes de les pel·lícules dels joves directors espanyols que omplen les sales i baten rècords de recaptació. O poden correspondre al nom del simpàtic i generós José Luis Garcí, més apreciat com a activista cinèfil i com a persona que com a director, malgrat que a molts ens agradaria poder-lo admirar com a cineasta. O, més a prop nostre, s'adequen perfectament al nom de José Luis Guerín, una de les mirades més singulars i personals, per descomptat, del cinema català, si és que aquest existeix, i

del cinema espanyol al costat del seu reverenciat amic Víctor Erice. Guerín està molt més proper a les investigacions i experimentacions de Godard que a la narrativitat dels seus compatriotes Berlanga i Garcí. La seva pàtria cinematogràfica és la de tots aquells creadors que utilitzen el cinema no tant per explicar una història com per reflexionar sobre la seva pròpia naturalesa i que intenten respondre la clàssica pregunta d'André Bazin: què és el cinema? Interrogació que, per altra part, no els allunya de la realitat i els permet plantejar-se els grans temes de la vida. El cinema de José Luis Guerín és un cinema reflexiu que

"J. L. G. (Jean-Luc Godard), investigador d'imatges".

investiga, escolta, observa, busca, analitza, pensa, medita, mira, qüestiona, . . . Partint de la ficció, sigui un clàssic de John Ford o unes pel·lícules familiars falsejades, Guerín rastreja la veritat que s'amaga darrere les imatges cinematogràfiques: la mort, el pas del temps, la pèrdua inevitable de determinades formes de vida, la relativitat de les imatges, la inexistència de paradisos, la naturalesa fantasmagòrica del cinema, etc.

L'aposta que ara fa uns tretze anys va fer el Cine-club d'Olot ha estat del tot encertada. L'any 1985, un Cine-club molt atent guiat per Antoni Mayans convidava un jove i jove José Luis Guerín, que en aquells moments tenia vint-i-cinc anys, a presentar la seva primera pel·lícula **Los motivos de Berta** a la nostra ciutat. Aquella seria la primera nit en què Guerín ens enlluernaria tant amb la seves pel·lícules com amb les seves paraules. La bona entesa entre ell i el Cine-club va permetre que sis mesos després, el gener de 1986, tornés a Olot per introduir i comentar la projecció al

Teatre de **Zéro de conduite** i **L'Atalante** de Jean Vigo, títols que formaven part d'un petit cicle que es feia en homenatge a François Truffaut. La seva admiració incondicional i apassionada per Jean Vigo va fer possible que poguéssim compartir una altra nit cinèfila amb ell. Des de llavors, cada vegada que el Cine-club ha programat una pel·lícula seva hem pogut comptar amb la seva presència. L'any 1991, convidat per L'Ateneu, va venir per explicar-nos la seva aventura irlandesa-fordiana d'**Innisfree**. I aquest any ha tornat per desxifrar-nos els misteris i els encants de la seva fascinant darrera obra **Tren de sombras**.

Tal com ell mateix va comentar irònicament la darrera nit que va estar entre nosaltres, cada vegada que estrena una pel·lícula ha de passar "el test de Olot". La fidelitat inicial del Cine-club ha convertit José Luis Guerín en presoner d'un ritual que l'obliga a presentar i comentar personalment les seves obres a la nostra ciutat. Que Guerín accepti i es sotmeti voluntàriament a aquest ritual és una gran sort per a nosaltres. Hem tingut el privilegi durant aquests tretze anys de poder seguir la seva carrera cinematogràfica de molt a prop i veure com aquesta s'anava consolidant i com cada nova pel·lícula confirmava el seu talent i la seva vàlua. En total, només han estat quatre nits: realment molt poques; hauríem volgut que Guerín hagués filmat molt més i tenir-lo més vegades entre nosaltres. Esperem i desitgem poder continuar gaudint d'aquest privilegi durant molts anys i poder compartir amb ell moltes més nits de bones pel·lícules i llargues converses.

"J. L. G. (José Luis Guerín) a les terres mítiques d'Innisfree"

Carles Batlle

AFLICCIÓN de Paul Schrader

TENA BUSQUETS I COSTA

(que quan surti el 440 ja haurà complert 31 anys, gestora cultural)

L'última obra de Paul Schrader, el director de *Mishima*, *American Gigolo*, *Posibilidad de escape* és, segurament, la pel·lícula d'aquest mes. És una història dura i violenta que segueix fidelment les pautes que sempre han marcat el cinema d'aquest director, un film personal que explora l'ambigüitat moral i els actes que se'n deriven, sovint contradictoris i obscurs. Paul Schrader és un director poc conegut per al públic, però és dels pocs cineastes actuals nord-americans al qual hom pot catalogar com a artista. És a dir, té una visió pròpia del món i de la humanitat i roman fidel a ella.

"L'atormentat Wade Whitehouse (Nick Nolte) i la seva amant Margie (Sissy Spacek) a *Affliction*"

gens fiables i un pare violent i cruel al qual odia i tem. Tot un panorama per al pobre Wade que a més, sospita d'assassinat en la mort d'un home en una cacera i això l'obsessiona, pateix d'un mal de queixal incontrolable i es capfica amb les reflexions i consells telefònics del seu germà. Tota la pel·lícula és un procés, el que segueix el protagonista fins a l'esclat final, violent i cruel. Wade sap, al llarg de la pel·lícula, que li cal fer alguna cosa davant tanta pressió i al final ho fa. El seu gest és èpic, començant per l'arrencada de queixal, però desmesurat i sobretot erroni, tot i que per a ell és la salvació, la seva redempció.

No és només el sòlid argument allò que fa d'*Affliction* un film excepcional. Ho és també per l'elegància de la seva posada en escena, per la interpretació excel·lent dels actors (sobretot de Nick Nolte), per aquesta quantitat inqualificable de bon cinema que cada pla transmet. Paul Schrader també és un dels nostres.

 Miquel Barti

VEUS DISTANTS

« Paul Javal.- ¿Van a desnudarse?

Francesca.- Claro.

Paul Javal.- El cine es maravilloso. Vemos a mujeres, llevan vestidos. Hacen cine y se les ve el culo. »

(Paul Javal (Michel Piccoli) durant el rodatge de la fictícia *La Odisea* de Fritz Lang a *EL DESPRECIO* de Jean-Luc Godard, 1963)

- *ELVIRA MADIGAN* de Bo Widerberg (1967)
- *ARREBATO* d'Iván Zulueta (1979)
- *RAN* d'Akira Kurosawa (1985)
- *SACRIFICIO* d'Andrei Tarkovsky (1986)
- *CIELO SOBRE BERLIN* de Wim Wenders (1987)
- *AKIRA* de Katsuhiro Otomo (1988)
- *EL NIÑO DE LA LUNA* d'Agustín Villaronga (1988)
- *WILLOW* de Ron Howard (1988)
- *EL MARIDO DE LA PELUQUERA* de Patrice Leconte (1990)
- *PROSPERO'S BOOKS* de Peter Greenaway (1991)

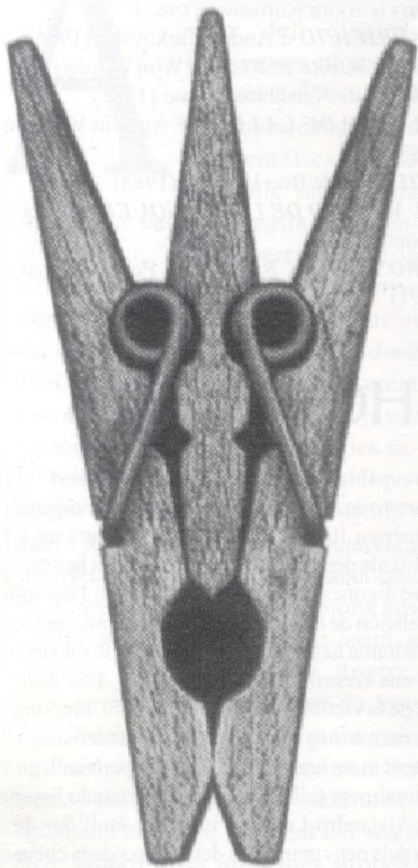
SHORT CUTS

* Previsible deserció de públic en aquest segon trimestre de la Filmoteca amb el cicle de cinema de l'Amèrica llatina. En algunes sessions no s'ha arribat als deu espectadors. Malgrat tot hem pogut veure algunes pel·lícules interessants. Destaquen *El callejón de los milagros* de Jorge Fons, un intens melodrama hereu de la brillant tradició mexicana i que ens recorda a Arturo Ripstein, *Los últimos días de la víctima* d'Adolfo Aristarain, un exercici de cinema negre que segueix l'ascetisme i la contenció de Jean-Pierre Melville però amb un final totalment fallit, i *Juliana* de Fernando Espinosa i *Alejandro Legazpi*, un retrat molt dur de la vida dels nens marginals dels carrers de la ciutat de Lima.

* Cal felicitar el Canal 33 per la seva iniciativa de programar, unes setmanes després de la seva estrena en el Festival de Cinema de Cannes, la darrera pel·lícula, realitzada expressament per la televisió, del mestre Ingmar Bergman. En presència d'un clown. La pel·lícula compta amb alguns dels actors habituals de Bergman i tracta les seves eternes obsessions: la mort, la bogeria, la màgia i l'encant de l'espectacle (cinema, teatre, ...), l'amor, etc.

* Durant la xerrada que es va fer a Ca la Mariantònia després de la projecció de *Tren de sombras*, José Luis Guerin va comentar que el prestigiós productor independent Paulo Branco estava interessat en distribuir la seva pel·lícula a França i en produir el seu proper projecte. Paulo Branco ha produït alguns dels directors més interessants del cinema europeu: Werner Schroeter, Alain Tanner, Manoel de Oliveira, Peter Handke, Raul Ruiz, Joao Cesar Monteiro, Olivier Assayas, etc. La seva tasca sempre s'ha caracteritzat pel seu suport i compromís amb el cinema d'autor. Això pot significar un pas molt important en el reconeixement internacional de José Luis Guerin. Enhorabona!

LA CONSIGNA ÉS FUGIR

Finalment sembla que, després d'uns anys de prèdiques en el desert cultural en què es transforma Olot durant l'estiu, alguns empresaris del ram turístic volen apostar tímidament per promocionar la Cua del Drac.

La meva ingenuïtat no arriba gaire més enllà d'esperar, d'aquestes conversions de darrera hora, algunes baralles sobre on s'ha de col·locar l'escenari i per a quina hora cal tancar els ànecs.

Per això, i sense menystenir l'esforç i la dedicació que, ben segur, hi esmerçaran els tècnics culturals de l'Ajuntament, us proposo un cop d'ull ràpid a la programació del Festival Grec de Barcelona.

És sabut que per aquestes dates la capital queda buida i que els problemes tan habituals d'aparcament desapareixen com per art d'encanteri, per tant, no us faci mandra agafar el cotxe i anar-vos-en d'excursió, perquè l'oferta s'ho val i n'hi ha per a tots els gustos.

Si voleu veure les vaques sagrades del teatre europeu teniu en **Peter Brook**, al Mercat de les Flors, amb l'espectacle "*Je suis un phénomène*", una reflexió sobre la memòria inspirada en un cas clínic; afanyeu-vos que només és del 29 de juny al 2 de juliol.

Amb més temps per a fer la reserva, del 14 al 18 de juliol, al Teatre Grec, "*Memorias de Adriano*" de Marguerite Yourcenar dirigida per **Maurizio Scaparro**.

Si després del cicle "A les Barricades" heu trobat el gust a les efemèrides teniu, ara mateix, "*Lorca que te quiero Lorca*" recital de poesia de l'autor granadí al Teatre de l'Eixample, fins al 5 de juliol.

Al convent de Sant Agustí, amb "*Eins gegen Eins oder Ichhabrecht*", podreu seguir els poemes i cançons de Bertolt Brecht, en alemany, dirigides per **Ekkehard Schall**, possiblement el millor coneixedor del dramaturg, i interpretades per ell mateix i Johanna Schall, neta de B. Brecht, només el 3 i 4 de juliol.

Imprescindible, sobretot si us va agradar "Terra Prenyada" de **Joan Baixes**, l'altre homentage a Lorca: "*El paseo de Buster Keaton*". Amb la intervenció musical de **Jordi Sabatés** i la direcció multidisciplinària - vídeo, ombres, veus, pintura - del poètic Baixes. Del 22 al 25 de juliol al Teatre Adrià Gual.

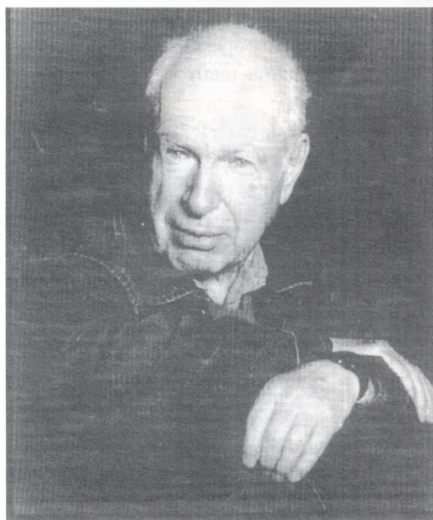
L'oferta per aquells que busquen el riure i l'evasió passa per "*El silenci és or*", monòlegs d'**Apel.les Mestres**, de l'1 al 5 de juliol al Teatre Principal - el de la rambla de Barcelona, no us confongueu -; "*El sopar dels Idiotes*", del 30 de juny al 16 d'agost al teatre Condal, dirigida pel triciclaire **Paco Mir** i interpretada per tot de cares conegudes de la tele; o "*Mum*" de **Jango Edwards**, a la Sala Bikini, del 14 al 16 de juliol. També, si algú es va perdre l'actuació estel·lar del Fòrum, encara podreu repescar "*Instintos ocultos*" de **Leo Bassi**, al Teatre de l'Eixample del 8 de juliol al 2 d'agost.

Si, al contrari, busqueu un teatre dramàtic i de text podreu triar entre "*Leonci i Lena*" de **Georg Büchner**, al Teatre Joventut de l'Hospitalet, de l'1 al 12 de juliol, "*Maleïts*" de **Josep Pere Peyró** a la Sala Becket, de l'1 al 19 de juliol, o "*Hamlet 1*" en una versió de la companyia colombiana **Corporación Estudio Teatro**, dirigida per **Pawel Nowicki**, el 9 i 10 de juliol al Palau de la Virreina.

Per acabar, si les vostres preferències són pels musicals podreu fruitar amb l'òpera "*Artaserse*" de **Domènec Terradelles**, interpretada per la Real Compañia Ópera de Càmaras, al Teatre Grec el 8 i 9 de juliol, o bé en un format més petit "*Un musical conflictiu*" de **Xevi Aranda i Toni Martínez**, al Versus Teatre del 2 de juliol al 2 d'agost.

Ja ho veieu, no us el podreu acabar. Reserveu les ganes que, per les Festes del Tura torna a començar la temporada, i sense anar tan lluny, també en veureu de bo.

Pep Fargas

Peter Brook, un dels últims grans mestres del teatre europeu i universal.

LA BANDER

Els inicis més remots de **La Bander** se situen a l'any 1992. En aquells moments en Paco García (guitarra) va contactar amb en Quim Font (baix), en Joan Segura (bateria) i en David Font (guitarra) per realitzar un concert en una calçotada que es feia a Tortellà. El dia abans del concert, i en dues hores, van ser capaços de preparar 10 versions i un tema propi, *Engollit* (un tema que amb el pas del temps s'ha convertit en una de les cançons representatives de La Bander).

L'any següent en Paco va deixar aquest improvisat grup. Llavors els components que quedaven van anar ampliant el grup fins a arribar a la formació actual: Joan Segura a la bateria, David Danés a la veu, David Font a la guitarra, Constantí Fernández a la guitarra, Quim Font al baix i Montse Guix a la percussió, veus i cors. Actualment són un dels grups amb més antiguitat dintre de *Denominació d'origen*, a més a més el seu estil, molt basat en la fusió, fan de **La Bander** un grup molt interessant.

L'estabilitat que han tingut a dintre del grup pel que fa als components es veu contrastada amb els successius canvis de nom que han anat adoptant.

A l'hora de triar el nom del grup hi van haver moltes propostes: *Mal de queixals*, *Peus de porc*, *No farem mai cap casa...* Però va ser el nom de **The ban derbra**, proposat per la Montse, el que va acabar de convèncer a tothom. Amb el pas del temps aquest nom va anar perdent pes i van buscar alternatives. Llavors va ser quan en «Constans» va proposar el nom d'*Octubre*. A l'entrevista ens va comentar que va triar aquest mes de l'any per la relació que tenia amb la música que feien. Les cançons de **La Bander** són tristes, suaus i amb molt de contingut, per tant era clara la relació que podia tenir amb el mes d'octubre. A més a més, era una paraula concreta que no canviava ni en català ni en castellà. Però va sorgir un problema: es van assabentar que ja havia existit un grup amb aquest nom, per tant va quedar descartat. Al final van escurçar el nom inicial i van acabar amb el nom de **La Bander**.

Pel que fa l'estil de **La Bander** podem dir que està basat en el rock llatí, tot i així també tenen temes de pop, de rock, de blues... Una varietat que queda reflectida en els seus 14 temes. Totes les seves cançons són pròpies menys una versió

que estan acabant de retocar del tema *Grita* del grup **Jarabe de palo**.

En la creació de les lletres hi col·labora tothom, però és en David Danés el que s'encarrega d'escriure la majoria de textos. A l'entrevista ens va comentar que totes les lletres estaven basades en fets reals i que ell intentava d'encarar-les de manera que tothom les pogués interpretar a la seva manera, «això fa que la gent s'hi pugui veure identificada». En David Font ens va acabar dient que les lletres sobretot es basaven en les relacions humanes: l'amistat, les relacions de parella... etc.

Actualment, **La Bander** ha començat ha

gravar una maqueta. En comptes d'anar a un estudi han decidit gravar-la al seu local d'assaig. Això els permetrà realitzar-la amb més calma que és el que a ells els interessa. Tot el que envolta la maqueta és una autèntica incògnita. No saben si faran còpies, no saben quan estarà acabada... L'única cosa que ens van deixar una mica clara van ser els temes que formaran la maqueta: *Mirada de dol*, *Sensacions de vidre*, *Engollit*, *Nina*, *Por Euskadi*, *Introversió*, *Temps d'Oblit* i alguna sorpresa d'última hora.

El currículum de concerts de **La Bander** es força ampli: a Les Preses, a la plaça de braus, dues vegades a les 24 hores de volei-platja, a Claperols, a les fonts de Sant Roc, al barri de la Caixa, a la marató...

A pesar de la bona salut que tenen pel que fa als concerts, a l'entrevista ens van comentar que no estaven satisfets del seu directe. Ells creuen que el millor lloc per tocar la seva música és un teatre, per aquesta raó volen introduir algunes escenes de teatre en els seus pròxims concerts.

Una de les coses característiques del grup són els denominats «Sopars Bander». En aquests sopars es solen trobar els amics més íntims del grup. La primera condició per fer aquests sopars és l'organització. En Quim i en David Font s'encarreguen de fer el sopar (el pollastre amb cervesa és el seu millor plat), en Constans i en David Danés són els que solen netejar. Els sopars estan caracteritzats per llargues xerrades que acaben en una espècie de Jam session on una guitarra i un parell de culleres serveixen perquè cadascú pugui dir la seva. D'un sopar a l'altre poden canviar moltes coses però el que no falta és el Rioja de la collita del 94. Aquesta predilecció per aquest vi va sorgir una nit de les Festes del Tura de l'any 96. Aquella nit va començar amb aquest singular vi i segons ells va passar de tot (no van voler donar detalls).

Van aprofitar l'entrevista per donar les gràcies a *Denominació d'Origen*, a Músics Associats i a totes les persones que han mostrat el seu recolzament en tot moment.

Per acabar, només cal dir que el futur de **La Bander** es centrarà en acabar la maqueta, per tant els concerts els deixaran una mica de banda. Ara només ens cal esperar per poder escoltar-la, segur que l'espera valdrà la pena.

Sergi Navarro

CAL AIX

"KONGHITOS DREAMS"

Afrontar un recital de poemes de Garcia Lorca amb el registre mig esperpèntic que caracteritza bona part de l'obra interpretativa d'en Pedro Carrizosa era un pèl arriscat, sobretot considerant la dimensió tràgica que hom ha volgut atribuir a Lorca arran del seu assassinat, a banda de la seva personal obsessió per la mort.

En Pedro es va arriscar, probablement amb una bona dosi d'inconsciència, a plantejar la seva aproximació a Lorca des de l'òptica desenfadada -fins i tot irreverent- d'un assaig, amb tota la informalitat i la amoralitat que sol caracteritzar el teatre per dins. Malgrat tot això, Konghitos va crear un clima a l'escenari irrepètible. No hi va haver tensió acumulativa -cosa que hauria fet el recital més abordable, més fàcil des del punt de vista interpretatiu- sinó que ens feien anar d'un extrem a l'altre, del compungiment esglaiat a la riota. Hi van haver llàgrimes, somriures, silencis, riallades, un mosaic de sensacions fins

i tot enfrontades; l'amor al poeta es va fer explícit al final, enmig d'una tensió dramàtica finíssima, quan en Pedro Carrizosa, plorant, va dir que Garcia Lorca era el poeta de l'alegria. "Hijos de puta, nos habéis asesinado el poeta de la alegría". La part musical va ser encertada i efectiva, la guitarra d'en Nacho i el contrabaix i el violí del seu fill Alberto encaixaven perfectament amb la recitació apassionada d'en Pedro.

En el programa de mà, Konghitos deixa l'empremta exacta de les seves intencions en forma de carta:

Querido Federico:

Vamos a intentar hacerte un homenaje por eso de que hace 100 años de tu nacimiento y tal, pero no bajo tu luna, sino como diría tu admirado Rubén: "... bajo una luna cachonda cual Buda transmutado en miles de sonrisas sencillas o zarpazos alegres que hieran nuestros corazones dormidos..."

Porque en el mundo, Federico, sigue existiendo el hambre más salvaje y las guerras más cruentas; es más, incluso los mismos fascistas que te asesinaron siguen entre nosotros, claro que ahora no llevan un cuchillo con empuñadura de nácar bajo la sobaquera, no. Ahora manejan macroeconomías, periódicos, radios y televisiones, pero son los mismos de siempre.

Por eso quizás, queremos un homenaje también a la libertad, a la paz y al amor. Y a ese amor tan tuyo que tantas horas de sueño te costó.

Perdónanos, Federico, por nuestro atrevimiento. Y has-ta siempre.

Tuyos,

Los Konghitos

UNA BARRICADA D'IDEES

Quan des del Teatre Principal vam idear el cicle "A les barricades", només es tractava de fer alguna cosa conjuntament amb els altres espais escènics de la ciutat (Orfeó, Catòlics i Central, bàsicament), animats pel bon resultat d'anteriors experiències, sobretot pel cicle "Cartes d'amor".

Pensant una nova excusa,

se'ns va ocórrer homenatjar els ja molt homenatjats Fo, Brecht i Lorca; el primer pel que significa el seu Nobel, i els dos darrers, pel centenari dels seus naixements.

Al mateix temps que les entitats (Orfeó i Catòlics) i els grups de teatre locals s'animaven amb el projecte, també s'hi engrescaren el Museu, l'Arxiu, la Biblioteca, el Cine-Club, Músics Associats,.... Les idees i propostes que uns i altres posaven sobre la taula van acabar de conformar el cicle:

no era només un homenatge, no era només un projecte en comú, era anar una mica més enllà i veure què hi havia darrera els autors i les activitats que es proposaven: És a dir, com l'intel·lectual, la persona de "cultura" es posiciona davant els seus contemporanis i davant la societat on viu. Una persona molt especial, amb la seva col·laboració incondicional des que es va assabentar del projecte ho va acabar d'arrodonir: Carles Fontseré s'oferia a deixar-nos una

imatge pel cicle, uns esbossos de les seves escenografies lorquianes fetes a l'exili per exposar i, fins i tot, a venir-nos a delitar amb la seva conversa, sempre enriquidora.

La gent que érem al Saló de Descans del Teatre aquell vespre ens vam sentir còmplices d'aquell home de barba blanca que ha viscut tanta vida i no és avar per compartir-la.

Crec que totes i cadascuna de les propostes del cicle van ser emocionants i sé que potser no sóc objectiva, que moltes coses són millorables, etc. Però a mi, com a espectadora, m'ha quedat una llista de bons records:

.- el paisatge del Càucas.

.- la capa vermella de l'amant de Belisa.

.- l'exaltació col·lectiva al Central al compàs de "A las barricadas!".

.- la màgia que dins l'escenari del Teatre va saber crear La Butaca.

.- dos Peres amb veu emocionada als Catòlics.

.- l'Alberto Rodríguez, xop de sang, sota un focus que no el va il·luminar.

.- la gent que es va "quedar al carrer", sense poder veure el

Galileu a l'Orefó.

.- els nervis de l'Enric, la Laura i companyia abans de sortir a escena.

.- els naps i les cols que encara surten del cabàs del Vesper
.- i sobretot, la rialla trapella i encara rebel d'un home de 82 anys.

 Tena Busquets

CAL AIX

La França perdurable

País de tants somnis d'adolescents i grans. Anys seixanta. L'etern referent. *Le genou de Claire* i *Le rayon vert*, sublims de tan diàfanes. La samarreta de Jean Seberg: New York Herald Tribune, i el gest de Belmondo, el dit als llavis. Les carreteres ombrejades i tanta vinya; el muscat, sobretot, i el pastís del migdia. *Jules et Jim* en el record, la rialla i el camp. La Bretanya: platges humides i aquella tranquil·litat. Pertot arreu, les botigues delicades i els gossos al carrer. Els colors, esclatants i tan vius. Les noies dels films, amb vestits vaporosos i de llavis fins, lleugerament pintats. Dir França era i és encara dir llibertat, el sud miserable era el nostre nord en altres temps. I la Costa Blava, el *glamour*, festivals de cinema i casinos. *L'últim tango* i *Emmanuelle*, més enllà dels cinemes perduren. I Brassens, Moustaki, Piaf i Brel, cançons de vida i dolor, en sentir-les de nou. Encara hi són.

Al país de França, ja fa dies, massa, que hi juguen a futbol, i la gent s'esbatussa al carrer, i defensen banderes de països estranys. És ben trist... però ho oblidarem tot. No pas la resta.

 Meius Ferrés

TRINXERES

Hem endreçat les barricades i ja tot torna a ser com era. Els artistes a Olot sempre han servit per entretenir "guerrers cansats" o per embellir les parets del menjador. La gent de fora que ha seguit el cicle "A les barricades" a través de la premsa se'n feia creus. Ho havien entès malament, és clar. Havien interpretat que aquesta vella consigna anarquista era un crit de revolta real i es pensaven ingènuament que alguna cosa començava a canviar a la ciutat d'Olot.

Val a dir que ha estat una proposta molt interessant, per moltes raons: pel contingut estricte, per la capacitat de

mobilitzar col·lectius diversos entorn d'una idea, per la resposta del públic i, també, per la gosadia dels organitzadors.

És clar que vivim en un món on tot ja sembla de mentida; lluitar contra la societat de l'espectacle és gairebé impossible i aquestes barricades, aixecades amb molt bona voluntat pels qui hi han participat, s'han tornat de paper, innòcues.

Les commemoracions oficials solen portar el segell de la nostàlgia o de l'autocontemplació, les altres, si són pensades, porten una certa càrrega de mala llet. Perquè si no, quin sentit té recordar Bretch o Garcia Lorca? Recuperar la idea del compromís avui que tot se'ns presenta com un joc d'oportunitats d'ascensió personal, és molt important. En els àmbits de la llengua i de la cultura, veient com pinta la situació, potser ja és hora que comencem a cavar trinxeres.

X.R.

CELRÀ EN ACCIÓ

Per tercera vegada consecutiva, la petita població de Celrà ha dibuixat sobre els carrers la seva particular Revista caminada, sota el títol genèric d'APARENANCES REALS: accions, performances, instal·lacions, dansa, poesia, vídeos. L'organització ha millorat respecte l'any passat, sobretot pel que fa a la puntualitat. La mateixa naturalesa de la proposta, oberta a tothom, fa que els resultats siguin molt desiguals. Destacaren les propostes de Barraca, Pep Fargas i Anna Manel·la, el muntatge de Memé Detrás, la poesia de Francesca Laguarda i l'acció, fresquíssima d'en Pep Aymerich a la piscina municipal. També fou interessant el vídeo presentat per PILOT, l'actuació sonora dels timbalers de Celrà i l'acció-dansa de Damian Hayward, E. Culebras, lluis Figueres i Marc Trullàs.

CAL AIX

MUTATIS MUTANDIS

Com sol passar sovint a la ciutat, hi ha propostes interessants que, per falta d'estudiosos que vulguin comentar-les públicament, acaben passant sense pena ni glòria. No és exactament el cas d'aquesta mostra d'art contemporani, exposada sota el títol genèric de "Mutatis mutandis", fruit de la col.laboració entre el Museu

Comarcal i l'Escola d'Art d'Olot, ja que déu n'hi do el ressò que ha tingut, sobretot si la comparem amb allò que habitualment es programa a la Sala 14 del Museu.

Sense voler entrar en la crítica d'aquesta mostra -cosa que esperem fer en un proper número - només voldríem ressaltar el principi que es desprèn del títol, un convit a acabar l'obra, a canviar allò que sigui pertinent sense traïr però la idea essencial. Una actitud honesta, oberta, adequadíssima per qui se sent aprenent, per qui

està a disposat a jugar i a equivocar-se. Els resultats globals han estat esplèndids. Una sincera felicitació per als promotors i per als estudiants d'art que han signat la proposta.

Tors amb pols de guix, de Gemma Casadevall

Els Bordini a Olot

La companyia de funambulistes Els Bordini van ser tres dies a Olot per presentar el seu espectacle. Van instal·lar una gran torre i un cable tensat al Firalet. Hi havia expectació i ganes. L'espectacle prometia

ser impressionant, però per sorpresa de molts, a l'hora de la veritat va resultar fred i ensopit. Dominaven tan bé la dificultat intrínseca a l'exercici que finalment perdia emoció.

Amb no tanta alçada i en un espai més acotat, probablement ens hauria caigut la bava.

«Un cotxe de colors»

En general, els funerals solen ser tristos, aquest no. És clar que això d'acomiar un cotxe tampoc no és gaire corrent. "Pintura i gasolina súper", maquillatge i energia, un títol prosaic per a una idea força original, si més no per aquest punt de romanticisme aplicat a un objecte de consum. La parella de "Destí", propietària del Seat Ibiza esquitxat de pintura que reposa al bosc petrificat d'en Xicu Cabanyes, s'ho ha muntat bé: han aconseguit de manera insòlita reunir obra gràfica d'una trentena d'artistes garrotxins tan allunyats estèticament i conceptualment com Joan Carrillo, Rosa Serra o en Zappa, amb uns resultats interessants, de qualitats també diverses, tenint com a matèria pictòrica "el seu cotxe estimat". Amb aquesta mena d'encàrrecs és gairebé impossible preveure la qualitat de la mostra final. En aquest cas, hi havia més un problema d'ubicació (les parets del pati de l'Hospici) que de qualitat. El

programa general incloïa un espectacle dansa a càrrec d'Icària, un ritual oficiat per la quiromàntica Maria, la participació del grup de teatre Fila 3, etc., allò que ja només poden aconseguir aquells que estan tocats per un magnetisme especial, com fa anys fou el cas de la Jasmina de l'Europa. Estranyament, aquest especialíssim combinat fou presidit per l'alcaldeessa d'Olot.

UN LORCA D'INSTITUT PERA LA CIUTAT

Els alumnes de l'Institut Montsacopa, el passat 26 de juny, van presentar un recital de poesia commemorant el centenari del naixement de F. Garcia Lorca al Saló de Descans del Teatre. Al marge de les dificultats per copsar sonorament el text (el saló a mitja tarda és insuportable) i d'un plantejament inadequat al

meu entendre -barrejant gravacions de Cohen, Donovan, Amancio Prada, etc., amb les tremoloses i apagades veus dels alumnes- cal aplaudir fervorosament la iniciativa perquè trenca, a la pràctica, amb deu anys de mudisme. Mai no valorarem prou la importància que els centres educatius s'obrin a la ciutat.

«AURORA XEROX»

a la Sala Oberta

La bona sintonia que es ve manifestant entre l'Escola d'Art i el Museu Comarcal, ha possibilitat una nova iniciativa d'interès, coordinada per Carme Ortiz i David Santaaulària, a càrrec d'uns alumnes de l'escola. Ens referim al

muntatge «Aurora Xerox», realitzat per Sara Moser i Jordi Casas, amb la col.laboració de Xavier Torroella, Bagoña Sánchez i Gemma Casadevall, que durant la segona quinzena de maig s'ha pogut veure a la Sala Oberta. La proposta vol ser l'inici d'un cicle titulat «Mirades», que pretén anar mostrant obres del fons del museu des d'una perspectiva inèdita.

El títol d'aquesta primera mostra ja suggeria el punt de vista adoptat pels joves artistes muntadors, caracteritzat per una voluntat de joc conceptual. En efecte, l'expressió «Aurora Xerox» té un sentit antitètic, en tant que contraposa un primer terme vinculat a la unitat de l'obra d'art, a un segon mot relatiu a la reproducció fotoelèctrica.

L'exposició prenia l'obra de Josep Clarà com a pretext per «establir un diàleg entre els conceptes de bellesa clàssica i bellesa moderna, reproducció i obra única, espectador i mass media...», i, alhora, proposar una reflexió sobre diferents aspectes que afecten la recepció de l'obra d'art en l'època contemporània. La mostra es basava en diverses peces de l'autor noucentista, les quals apareixien concentrades en una zona central de la sala. La presència d'una obra original en fang s'oferia voluntàriament confosa

enmig de nombroses còpies en guix d'una varietat d'escultures. Al fons de tot, destacaven les fotografies d'unes peces de Clarà en bronze. La disposició espacial de les obres materials en relació a les imatges fotogràfiques, feia que aquestes darreres es convertissin en una mena de teló de fons de les escultures, amb la qual cosa es produïa una dialèctica fecunda, generadora de preguntes i tensions, entre els diversos mitjans i les diverses formes de reproducció, a partir d'una referencialitat comuna.

La proximitat de l'obra en fang i guix, la seva presència real a la sala, contrastava amb la llunyania de l'obra en bronze. Al.lusió, potser, al tipus d'obra de Clarà que s'ha cedit al Museu d'Olot? I al tipus d'obra que s'ha reservat el MNAC?

La instal.lació es complementava amb citacions extretes dels llibres «L'obra d'art a l'època de la seva reproductibilitat tècnica» i «Art i literatura» de Walter Benjamin, i «La ben Plantada» d'Eugeni d'Ors, disposades a les parets de la sala, i un fragment del llibre «Las auras frías» del crític d'art José Luis Brea, col.locat al sòl. La seva funció era tant contribuir a definir el marc conceptual de la proposta, establint vincles i discontinuïtats amb l'obra de Clarà, com oferir hipòtesis suggeridores sobre la relació entre art i la moderna societat de masses, bàsicament en el terreny de la vehiculació i la percepció estètica.

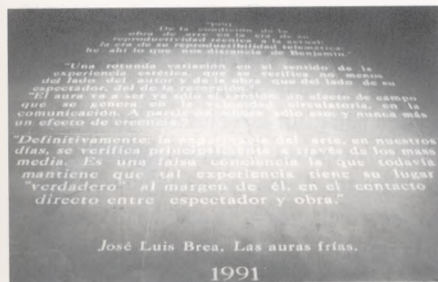
CAL AIX

Cal subratllar la visió subjacent que sobre la concepció del museu hi ha en les activitats com la que comentem. En efecte, més enllà de la idea arcaica del museu com a gran magatzem d'andròmines, hi ha perspectives dinàmiques que compaginen la recerca històrica, l'estudi del procés de construcció d'una societat a partir de les seves produccions més emblemàtiques i significatives, amb usos i lectures constantment renovats del patrimoni. Un

d'aquests usos pot venir d'instal.lacions com la que ha motivat aquesta ressenya, en què es mostra part dels fons del museu a partir d'una mirada insòlita, no gens aliena al debat i als interessos socioculturals contemporanis.

➤ N. Selles

CAL
AIX

L'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS, QÜESTIONAT

L'any 1995, quan es va presentar el Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, es va fer una operació del màrqueting més pur. Els que érem a l'església de Sant Agustí de Ciutat Vella aquell novembre ens fèiem creus de la flor i nata que s'hi havia congregat, en un acte d'allò més lluït: consellers de la Generalitat amb les seves mullers, polítics, catedràtics, escriptors, catalanòfils, i president, l'Honorable, amb una Teresa Cabré radiant com mai. Ara entenc què volia dir la responsable del Diccionari quan ens confessava que estava aclaparada. En realitat devia pensar que no n'hi havia per tant, i mesos més tard ho vàrem confirmar, quan no va voler venir personalment a Girona a presentar-lo, i va enviar Maria Bozzo, que va aguantar estoicament els retrets que li varen fer els lingüistes i tècnics en l'acte. La impressió que en vàrem treure va ser força decebedora: les persones que havien treballat al front del Diccionari més important que apareixia després de 50 anys d'esperar-lo, no eren capaces de defensar-lo. I és que tot s'havia fer massa de pressa, els tècnics havien anat a remolc dels polítics. Els articles que anaven apareixent en diaris i revistes especialitzades no eren pas més optimistes: els estudiosos s'havien dedicat a "navegar", com es diu ara, pel DIEC, i mostraven els draps bruts. Per "modernitzar" el Diccionari de Fabra, no n'hi havia prou d'introduir paraules com ara desafiu, esponsorització, guapo o follar. Se'n van dir de tots colors, i val a dir que molts articulistes varen anar a sac, amb molt poc rigor.

Mentrestant, en diaris, editorials, organismes i altres llocs amb serveis d'assessorament lingüístic es preguntaven què havien de fer, si adoptar de seguida la nova normativa o esperar a veure què passava. La gent del carrer deia allò de: ara que ho havíem après, ens ho canvien! Aquests del català fan el que volen... Al final, tot eren dubtes: infraestructura o infraestruc-

?

?

?

?

?

INSTITUT
D'ESTUDIS
CATALANS
DICCIONARI
DE LA LLENGUA
CATALANA

tura? Vice-president o vicepresident?

Finalment, fent un acte de fe, o més aviat d'obediència, vàrem anar adoptant a poc a poc les propostes del DIEC, i ens vàrem dedicar a difondre-les, per tots els mitjans possibles.

Doncs bé, fa ben poc, un grup de quatre filòlegs encapçalats pel lingüista Lluís Marquet i l'editor Juli Moll, publicava a la revista Els Marges el resultat de l'estudi que han dut a terme sobre el diccionari. És realment aclaparador, i vergonyós, també. Aquesta gent, amb qui hem tingut contactes, s'han dedicat amb una precisió i una abnegació admirables, en un primer moment, a recórrer els Països Catalans per recollir signatures en defensa d'un primer estudi que havien fet, d'acord amb membres d'altres Seccions del mateix Institut. No varen obtenir resposta de l'aleshores president, Antoni M. Badia Margarit. Varen decidir formar un grup d'estudi, i han treballat fins ara sense perdre el temps. El resultat és sobradament conegut: el DIEC és farcit d'errors, d'inconsistències (fava: persona aturada / persona que excel.leix en una determinada feina) de mitges definicions, d'afirmacions subjectives (la gamba és un peix de carn molt saborosa)... tot això en un diccionari normatiu!

Si llegiu la revista El Temps, tindreu notícia de la columna que amb el pseudònim de Víctor Ripoll recull puntualment alguna d'aquestes incongruències, amb una bona dosi d'humor, com ara la següent: a la definició de magrejar, el diccionari diu: palpejar (algú o una part d'algú) per obtenir plaer sexual.

El ressò que ha obtingut l'article de Els Marges ha estat considerable, i això ha fet que l'Institut es veiés obligat a donar alguna resposta. Aquesta ha estat que tot era fruit d'una mena de conspiració. Potser ara el que cal és que deixin de veure fantasmes i s'afanyin a refer el Diccionari, perquè ens fa realment falta.

SALVADOR OLIVA: LA FORÇA DESEMASCARADORA

a

Un dels poetes catalans actuals més interessants és, sens dubte, Salvador Oliva.

Amb uns quants llibres de poemes publicats, sembla ser que el seu millor registre és el que va de la fina ironia al sarcasme, la ironia més mordaç, més càustica. Recull, així, el relleu, entre d'altres, de Pere Quart. Abandera, a més, amb els *Versos d'actualitat* publicats setmanalment al quadern de «El País», un tipus de poesia poc habitual a través de la història del gènere, el que es podria anomenar antipoesia: el poema amb data de caducitat. Característica, aquesta, que s'oposa a una de les principals que se suposa inherent al poema: la voluntat d'eternitzar-se. Oliva, com a bon lector que és, s'assembla a Borges i gosa estar més orgullós del que ha llegit que no pas del que ha escrit. Humilitat que l'honora en un món que té un excés de vanitosos.

El poemes *Metamorfosi del riu* i *Perills de la rima*, del llibre *El somriure del tigre* (1986), serviran per exemplificar la poesia de Salvador Oliva, la força desemascaradora que conté.

c

METAMORFOSI DEL RIU

Dinasties aquàtiques d'elements al·lotròpics fluctuen per sol·lícites tenebres saturades; urgents licors urents formulen persistències als arboris ronyons, que acumulen verins.

Avancen per obscurs laberints anatòmics memorables efluis que inunden els meandres, mentre pèrfids esfinters calculen les distàncies que, dels túnels a l'aire, imposa l'atmosfera.

Surt l'exòtic ocell del sacre santuari deixant en solitud les perles hiperbòliques i explicitant la lenta disciplina del líquid, que, solemne, emergeix de l'últim aqüeducte.

I amb la càlida síntesi de mòrbides anàlisis, el lliri aleatori, destinat a nenúfar, inclina el raig daurat a la copa esmaltada on esclaten sublims cataclismes d'escuma.

Una primera lectura, poc atenta, podria fer pensar que el poema és molt seriós, que s'està explicant una cosa solemne que deixarà absort el lector

L'abundància de paraules esdrúixoles (aquàtiques, sol·lícites, persistències, distàncies, hiperbòliques, càlida, síntesi, mòrbides i anàlisis), el regirament de l'ordre lògic de la frase i la presència de paraules no habituals en la llengua parlada (al·lotròpics i hiperbòliques, per exemple) donen al poema una patina de cosa important i de dificultat aparent. Però, si es fa una lectura més atenta, és fàcil veure que la història del poema és molt simple: el trajecte d'uns licors des que són beguts fins que són

orinats. Aquesta és la metamorfosi del riu, entès aquest darrer mot en el quart significat que li atorga l'Alcover-Moll: el de pixarada, el de fer un riu. S'ha de deixar constància escrita que les metàfores que hi ha en aquests alexandrins són, usant un adjectiu del propi poema, memorables: l'exòtic ocell (el penis), el sacre santuari (els calçotets), les perles hiperbòliques (els testicles), l'últim aqüeducte (un altre cop el penis), el lliri aleatori (un altre cop el penis, però ara ja apuntant i amb l'emergència de l'arc que fa el líquid en l'aire), el nenúfar (l'excrement que flota en l'aigua del wàter), els sublims cataclismes d'escuma (la bromera) i així

anar fent en un tot plegat, tornant als adjectius del poema, sublim.

La cosa, si no passés d'aquí, quedaria curta. Es pot dir que un poema és bo quan és capaç de mostrar un gran tema. Quan, passat el poema, el lector esdevé una miqueta més savi. ¿I quin tema mostra *Metamorfosi del riu*? Doncs exactament el que serveix per desemascarar la poesia que -sota l'aparença de difícil i hermètica, amb paraules de vida exclusiva en els diccionaris i metàfores del tot incomprendibles- amaga la incompetència de qui l'ha escrita per fer just el que fan els poetes com Salvador Oliva: obrir, amb el poema, les portes cap a un bon tema.

Un desemmascarament semblant és el que hi ha en els tres decasil·labs del poema següent:

PERILLS DE LA RIMA

Buscava un mot per fer-lo rimar amb «àngel» i no en trobava cap. Al cap d'uns anys el va aconseguir. ¿Sabeu quin és? «Arcàngel».

La gran troballa del poema és que té parany: el segon vers ja rima amb «àngel»!

Jaume Busquet i Paredes

b

Programació Juliol '98

Dimarts

Dimecres

Dijous

Divendres

Dissabte

Diumenge

	1	2	3	4	5
		22.00 h Jazz i altres músiques amb "MIDGES AT WORK" K'n'n saxofon orquestra al Final	22.30 h Cornamusam 22.30 h Tocada d'inici 23.00 h Ball de la Cabreta 24.00 h Concerts	Cornamusam Ball i cercavila de la Cabreta Concert i ball amb CRAN i SUARA	
			Festa St	Cristòfol i Mas Bennat	
7	22.30 h Cinema "JUMANJI" al Final	22.00 h Finaligranes "ACROBACIES NOCTURNES" espectacle de Circ al Final	23.00 h Música amb "YELLOW DOG" (Rhythm & Blues) al Final	22.00 h Concurs de KARAOKE al Final	18.00 h Concert cantanari de la cobla La Principal d'Olot a l'Hospici 22.30 h Revetlla de l'Aplec de la Sardana al Final
			Festa barr	La Caixa	Aplec de la Sardana al Parc Nou 23.00 h Sardanes Orquestra Costa Brava al Final
14	22.30 h Cinema "DRAGON HEART" al Final	Festes del Carme 19.00 h Cercavila del Drac i el Pollastre 22.30 h Ball del Drac i el Pollastre a la plaça del Carme	Festes del Carme 22.30 h Ball del Drac i el Pollastre	22.00 h Festival Internacional Folkloric al Final 22.30 h Ball del Conill a la Plaça del Conill	22.30 h Cançó catalana i marinera amb el grup COSTAL ROSTOLL al Final
			Festa del bari del Morrot		20.00 h Sardanes Els Bofills al Final Pla de Baix
21	22.30 h Cinema "DANTE'S PEAK" al Final	22.00 h Finaligranes Balls de Saló amb "DOS FAN DUET" i màgia de prop amb el mag Marc al Final	23.00 h Música amb "BARNA HABANA" (Salsa) al Final	22.00 h Concurs de KARAOKE al Final	22.30 h Havaneres amb el grup AMFORA al Final
					20.00 h Sardanes Selvamán al Final
28	22.30 h Cinema "SPACE JAM" al Final	22.00 h Finaligranes Animació medieval amb "LA TRUP" al Final	23.00 h Música amb "LA BANDER" (Rock) al Final	22.00 h Balls de saló amb "MAGALL" al Final	

Música

Doctor Music Festival. Escalarre, del 10 al 12 de juliol. El festival de la vaca, un any més: Pulp, Aerosmith, The Verve, Portishead i molts més.

Fiesta de la Bulería. Jerez de la Frontera, 12 de setembre. L'autèntic flamenc.

22è Festival de Jazz de Getxo. De l'1 al 5 de juliol. Concurs amb grups europeus.

Semana Quente. Caldas de Reis, juliol. Folk, rock i altres ritmes a Galícia.

"Porgy and Bess" de Gershwin. Concert inaugural del Festival de Perelada. Dissabte, 18 de Juliol.

Festival de Perelada. **"Monsters Of Grace"** de Philip Glass i Robert Wilson. 24 i 25 de Juliol.

Teatre

Grec 98. Barcelona, del 25 de juny al 15 d'agost. Música i dansa, i sobretot teatre: **Nacho duato, Peter Brook o Mauricio Scaparro.**

21è Festival de Teatro. **Almagro**, del 2 al 26 de juliol. Un clàssic de clàssics, amb obres de Calderón, Lope, i també de Shakespeare o Corneille.

IX Festival Internacional de Teatre i Animació al Carrer. **Viladecans**, del 2 al 5 de juliol. Marcel Gros, Teatre del Silenci, Zotal Teatre... fins a més de 180 espectacles al carrer.

Mostra Universitària de Teatre. Teatre Adrià Gual de Barcelona, de l'1 al 18 de juliol. Grups d'amateurs que prometen.

Bola de Nieve. Teatre Victòria, del 30 de juny al 2 d'agost. Musical d'homenatge al mestre del bolero cubà.

Lorca que te quiero Lorca. Teatre de l'Eixample, del 26 de juny al 6 de juliol. Música, dansa i poesia per commemorar l'any Lorca.

Je suis un phénomène, de Peter Brook. Mercat de les Flors, del 29 de juny al 2 de juliol. L'espectacle estrella d'aquest estiu.

Exposicions

Striptart. Centre cívic Guinardó, del 26 de juny al 4 de juliol. Instal·lacions de joves creadors que no segueixen els circuits establerts.

Paul Delvaux. La Pedrera, fins al 30 d'agost. Un recorregut per l'obra d'un artista proper al surrealisme.

Frantisek Drtikol. Kowasa Gallery, Barcelona, fins al final de juliol. Les fotografies més innovadores de l'artista txec.

Cicle En Procés. Galeria Rosa Pous. Girona. Miquel Raseo, Admetlla, Albert Viladrosa, Kim Domene, Estivill, Xano Armenter, Assumpció Mateu, Pilu Sala. Juny-juliol i agost.

CAN CARBASSERES

Es una antiga fàbrica especialitzada en l'elaboració del rostell i la coca de llardons típics d'Olot

Sant Rafael, 5 - Tel. (972) 26 08 59
OLOT (la Garrotxa)

BATAFIA RUSSET

1908 - 1909

Can Japoï

Elaboració pròpia d'embotits

c/ Roser, 5 - Tel. 26 10 61
17800 OLOT (Girona)

Ben bé d'Olot!

JOAN ASIN PRADES

Nascut a Gelida (Alt Penedès) el 7 de novembre del 1950 i amb domicili, des de fa 10 anys a Olot (per desig propi de viure en aquests meravellosos i acollidors paratges).

Estudis musicals:

Estudis d'harmonia i contrapunt al Conservatori Superior Municipal de Barcelona.

Especialitat de direcció coral sota el mestratge del Sr. Rafael Ribó.

Tècnica vocal, direcció i interpretació coral amb diversos especialistes estrangers.

Treballs musicals:

S'inicia en la direcció amb el Cor clavé de Sant Llorenç d'Hortons.

Acordionista electrònic en l'Orquestra de Cambra d'Acordions de Barcelona.

El 1973 funda la coral "Ars Nova" de Martorell. Gires per França, Itàlia, Eslovènia, Espanya...

Arranjament per a cor i orquestra de l'òpera-rock "Jesucrist superstar".

Preparació d'un repertori barroc català per a cor, solistes i orquestra de cambra, interpretat a la Basílica de Montserrat i al Palau de la Música Catalana.

Arranjament, per mitjans informàtics, d'una cantata de Nadal sud-americana.

Darrerament s'ha dedicat als estudis d'informàtica musical. Un cop a Olot, s'incorpora a la coral Croscat i a fer diversos treballs de composició.

Fa dos anys que imparteix classes de so i muntatge musical en els cursos organitzats per l'IMPC.

Recentment, ha reemprendut el camí de la direcció coral, fundant un cor de cambra a Olot.

Cap al mig segle

al vostre servei